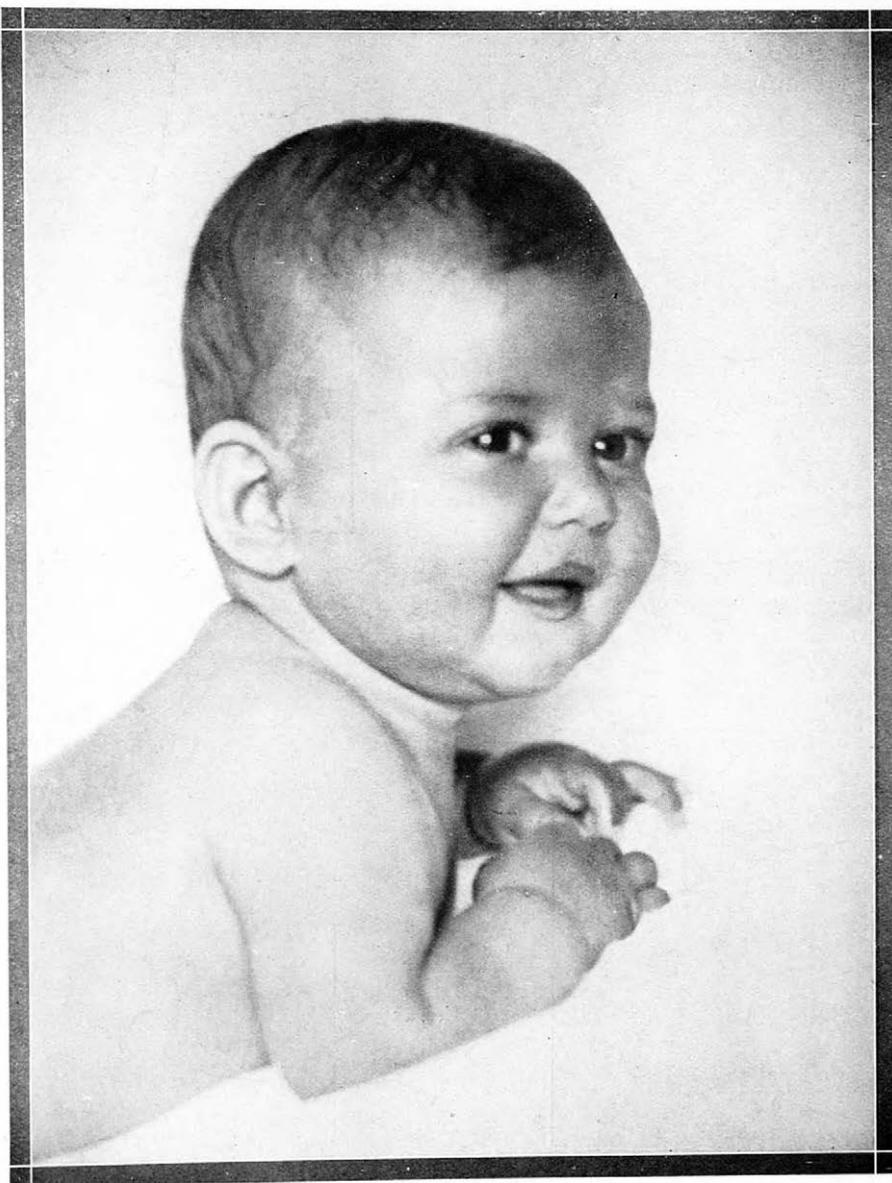

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

Veres udvari és kamarai fényképész felvétele, Budapest

ifj. beczkói Biró Pál

KEDVES ELŐFIZETŐINK KÖRÉBŐL

DR. HETÉNYI KÁROLYNÉ, BUDAPEST

KOVÁCS JUCI, SZENTES

BRENNER KATINKA, GYŐR

IVANICH ARANYVIRÁG, BUDAPEST

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő : KERTÉSZ BÉLA

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR : 1-ÉN, 10-ÉN ÉS 20-ÁN • SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL : BUDAPEST, VI. KER. JÓKAI-UTCA 37 (BERLINI-TÉR SAROK) TELEFON : AUTOMATA 107—23 • POSTATAKARÉKPÉNZTÁRI CSEKKSZÁMLA : 41.490
ELŐFIZETÉSI ÁR MAGYARORSZÁGON ÉS AUSZTRIÁBAN : EGÉSZ ÉVRE 24 PENGŐ, FÉLÉVRE 12 PENGŐ, NEGYEDÉVRE 7 PENGŐ, BELGIUMBAN, FRANCIAORSZÁGBAN, NÉMETORSZÁGBAN, SVÁJCBAN ÉS OLASZORSZÁGBAN : EGÉSZ ÉVRE 30 PENGŐ, FÉLÉVRE 15 PENGŐ, CSEHSZLOVÁKIÁBAN : EGÉSZ ÉVRE 180 CSEHKORONA, FÉLÉVRE 90 CSEHKORONA, NEGYEDÉVRE 50 CSEHKORONA. ROMÁNIÁBAN : EGÉSZ ÉVRE 900 LEI, FÉLÉVRE 450 LEI, NEGYEDÉVRE 250 LEI, ANGLIÁBAN ÉS JUGOSZLÁVIÁBAN : EGÉSZ ÉVRE 40 PENGŐ, FÉLÉVRE 20 PENGŐ. AMERIKÁBAN EGÉSZ ÉVRE 8 DOLLÁR • EGYES SZÁM ÁRA 80 FILLÉR

PÜNKÖSDI RÓZSA

Írta : PAPP JENŐ

Kint a kertben az ember mégis csak megáll egyszer ebben a mai hajszában. S abban a pillanatban, amikor a kéklő ég alatt szembe kerül ezzel a nyíló tavaszi rózsával : megbüvöli ennek a reménykedő virágnak magasba nyuló pompája. Valósággal szeretne hozzáhajolni és megkérdezni tőle, hogy a hosszú telet hogyan töltötte? . . . A magunk sötét telével szemben ez a sietve jelentkező rózsá mitse árul el a maga küzdelméből, most is olyan üde, gazdag, színes és szeretszét nyilazó minden hegyes szirma, mint tavaly volt. Olyan fiatal, olyan hívó, olyan napszomjas és olyan éhes, mint száz és száz éve minden tavasszal volt. A megszülető gondolat nem röpdös olyan vidáman, mint ez az öntudatlan virág. Hát mondd csak kedves pünkösdi rózsá : tudtál te arról, hogy ha feltörsz a felszínre, itt viharok várnak? Hogy a szél belekapaszzkodik törékeny száradba, kontyodat, ezt a nehéz és tarka bóbítat le-lenyomja majd a tavaszi orkán s ha sokáig nem hullatják reád könnyeiket a fellegek, akkor elepedhetsz majd a szomjúságtól ?

Úgy-e, megengeded, hogy megcsodáljuk vakmerőségedet. Ki olyan barbár, hogy letörje derekadat, hogy letépjen és vázába állítson, amikor valószínűleg te sem egykönnyen vergődél fel a napfényre. Utólag bevallom neked, hogy mindennap figyeltelek, mikor fészkek mellett elmentem. Félszemmel odapillantottam, ahonnan feleségem szerint ki kellett törnöd a kemény földből. Súlyos lehetett a te gyöngye testednek az a takaró, amelyet a föld borított reád, a rögök, amelyek hajtásodra ránehezedtek, napokon át meg se mozdultak. Ezekben a gyötrelmes napokban olyan egyformán szenvedtél velünk. Minden rázdúduló rögben egyegy gond nyomorított meg, — idefönt naptalanság, pénztelenség, adóemelések, fizetéscsökkentések uralkodtak, — az ember vállalai beleropogtak a megterhelésekbe és azt hittük, hogy ebből a sírból aztán igazán nem tudunk feltápaszkodni.

Mondanom se kell, hogy szájátva figyeltem, amikor lazítani, repesztetni és robbantani kezdte minden szárad kis feje a makacs téli burkot. Széttoltad utadból a mázsás porszemeket, leráztad az ólmos, az álmos, a tunya és az eltemető terheket, kidugtad fejedet a földből és a szád nagyot szíppantott a szabad levegőből. Ettől kezdve viharos tempóban fejlődél, feltartóztatlanul, — az örömhír, hogy feljutottál : végigrepeszt minden gyökereden és rostodon s többé nem tudott senki és semmi se megakadályozni abban, hogy pünkösdre pontosan megérkezzél és átadd nekünk a föld első igazi mosolyát.

Megengeded, hogy e csoda fölött az elámuló emberek nevében így köszöntsek :

— Üdvözlégy, kedves piros pünkösdi rózsá !

Ki adta az erőt ahhoz neked, hogy a föld vad anyagából kiválaszd a nélkülözhetetlen nedveket? Ki segített, hogy bimbód fölött megalkodsz a zöld burok kupoláját? Honnan tudtad, hogy idefönt ég a nap? Ki sarkalt lankadatlan cselekvésre, hogy el ne késd a mi naptári menetrendünket, amelyet a te megérkezésedre kitűztünk? Ki volt vegyész, ki rendezte rostjaidat, ki igazgatta szét gyökereidet, ki keverte szirmaid színeit? Téged nem vertek le lábaidról a megélhetési gondjai? Hogy lesz-e elég víz a talajban, lesz-e elég tápláló napsugár, hogy elhúzódt-e már a fagy és hogy lesz-e elég erőd ismét a felszínre törni? Téged is érhetett melegsökkentés, vízhiány, — csapások sujthatnak, rádtaposhatnak, hangyák, férgek és betegségek ostromolhatnak.

És mégis itt vagy, ilyen üdén, illatosan és ragyogóan? . . . Hogy csináltad ezt? . . .

Maeterlinck minden odaadó, lelkes megfigyelése és pontos adata merő hipotézis e virág életerejére vonatkozólag, — Linné minden magyarázata csak tudományos igazság, — mert senki se tud rájönni, hogy mi az az energia, amelyik e növényben megbirkózik az ádáz anyagi világ nyomásával és terrorjával. Senki se tudja kimutatni, hogy a pünkösdi rózsá ideáljai hol fészkelnek, hogy hol a lelke ennek a virágnak.

És a többi virágnak! . . . Az embernek is. Hogy benne van valahol, hogy él, mozog és örökké verekszik : az bizonyos.

Legközelebbi számunkban négy oldal szűrt sablon mellékletet adunk

Ócska csodálkozás fogja el az embert, ha ránéz e győzedelmes rózsza duzzadó szirmaira, — megszületése, kivirulása és ragyogása előtt lerakja a hódolat némaságát — mert mást úgyse tehet. Testvér, — mondja neki a megkínzott ember: mondd, hogy csináltad ezt a kivirázást? ... Árudd el, kérlek, nekünk is, hátha utánad tudnók csinálni! ...

S ha elragadtatással köszöntünk téged, piros pünkösdi rózsza, ez nemcsak az új tavasznak, az új virágnak, a melegnek, a kék égnek és az újraszülető reménységnek szól, — hanem annak a halhatatlan léleknek is, amelyik közös veled és velünk s amelyik, — a tied is, a mienk is — egyforma ujjongással hintázik fölé a közös Urunk, az Isten felé.

NYOMOK A HÓBAN

Irta: PÁSZTOR JÓZSEF

Az ég hasadozott, lilaszín kárpitja közt bújt el a nap. A kukoricalevelek közt átszúrt az alkonyati fuvalom. Vargáné figyelő arccal állt a tanya élén a dűlő felé meredt a tekintete. Egyszerre pirosság szaladt az arcába s a szíve megdobbant.

Egy ember lépetett a tanya felé, fiatalos erős lépésekkel. Az asszony elibé sietett s a kötője szélét babrálgatta.

Szembénéztek. Az ember szeme megcsillant, az asszony szemére rászaladt a pillája.

— Elgyütt, Pétör? — susogta halkan.

Áldogáltak egy darabig szólanul, aztán az ember megmozdult s meleg nézéssel, komolyan kérdezte:

— Hát Rozi? Műt gondoltál?

Az asszony vállá enyhén megrándult, ráemelte szemét az emberre.

— Nem gondoltam én mást, csak azt ...

— Nem beszéltél az öregökkel?

— Nem merök ...

Az ember szeme megvillant.

— Hát majd én!

Az asszony hirtelen felnyikkant:

— Jaj, elvöszik a Janikámat!

— Tüled? Az édesanyjátul?

Az asszony feje lecsüggedt.

— Hát ... Hogy éppen olyan,

mint az édesapja ... Nagyon szeretik ... Most is ott tartják.

Az ember komolyan megrázta a fejét.

— Nem lehet a gyerekük az édesanyjátul elszakítani! Ilyen törvény nincs!

— Verekögyek érte?

— Hát verekögy. A boldogságodér. Őleget gyászoltad az urad. De élni köll. Fialat vagy még, osztán a gazdaság is. Férjembőr keze nélkül mire mégy?

Az asszony a kendőjét lejjebb húzta a homlokára, a szemén végigsurrant a keze s halk szóval mondta:

— Jó, Pétör. Maga mongya mög nekik.

— Mőgmondom. Bemék.

Kezét nyujtotta az asszony felé.

— Isten álgyon addig is, Rozi.

Ez remegő szóval köszönt vissza.

— Isten álgya mög.

Az ember ellépkedett. Pár perc mulva elnyelte a kukorica. Nagy, lassú lépésekkel haladt a város felé s belépett a Varga Jánosék tornácára.

Jani gyerek szaladt elibe s mosolyogva nézett föl a nagy emberre.

— Pétör bátyám!

Orbán Péter megsimogatta a gyerek fejét.

— Hát nagyapád, nagyanyád?

A gyerek a püvar jelé mutatott.

Orbán Péter benyitott a házba. A kis ablakon már alig szüremlett be világosság. A két öreg az asztalnál ült, fejüket szólanul maguk elé hajtva, kezüket az asztalra eresztve, belemerülve a szomorú esti csöndbe.

Orbán Péter hangja ércesen rebentette meg a csendet.

— Jó esté!

Megállt. A két öreg felé nézett.

— Mire végzik?

Az öregasszony megemelte a fejét.

— Hát csak ... Búslakodunk.

— Bele kell egyszer törődni.

Az öregasszony szava fájón vágott a csendbe:

— Hiszen beletörődnék, de ...

Ez a nagy egyedülvalóság, oszt miér?

— Itt van a kis unokájuk.

Az öregasszony Orbán Péter felé nézett, lassan bölintott.

— Jól mongya, kigyelmed. A napsugarunk. Mőg ü emléköztet a fiúnkra.

Gyengédebben csendült a hangja:

— Telepőgyön le kigyelmed.

Orbán Péter leült. Varga János megemelte a fejét s Orbán Péter felé fordította.

— Mi járásban van?

Orbán Péter csendes hangon megszólalt:

— Hát csak azér ... Hogy én mög Rozi ...

Varga János hangja belecsattant az Orbán Péter szavába:

— Tuggyuk!

— Akkor hát ...

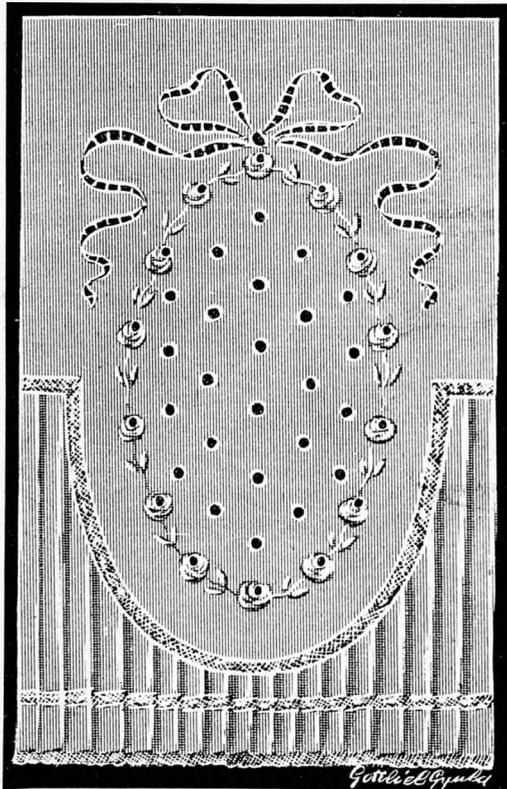
Az öregasszony teste fájdalmasan megrándult.

— Őlég csunyaság, hogy nem bír magával!

Orbán Péter szeme megvillant a homályban.

— Rozi? Nem várt hűségesen esztendőköig? Egy rossz szó nem érheti!

Varga János fölemelkedett. Orbán Péter felé komorlott a tekintete.

Vitrász

(Gottlieb rajza)

— Oszd a mi földünkön akar kigyelmed gazdálkodni? A mi tanyánkba lakni?

Orbán Péter csendesen felelt:

— Így beszéltük mög Rozival.

Varga János szeme elsötétedett.

— Soha! Oda idegőn embőr nem töszö be a lábát. Inkább eladom.

Orbán Péter homlokára felhő borult.

— Ez az utolsó szava?

Varga János leereszkedett a székre, a fejét elfordította s úgy lökte ki:

— Ez.

Orbán Péter kiegyenesedett.

— Jó, — szólott csendesen. —

Nem kívántam vóna ingyen. Árendát fizettem vóna. De ha nem akarják, elvőszöm úgy a Rozit. Oszd ne essék zokon, ha azt mondják, hogy az unokáját, mög az anyját kihajította.

Az öreg hángja fájdalmasan csapott Orbán János felé:

— Az unokánk ittmarad!

— Nem marad! — csendült meg hirtelen a hátuk mögött. A menyecske állt ott a félig nyitott ajtóban, a sötétben s picit csend után folytatta:

— Janikát magammal viszöm.

Orbán Péter a fiatal asszony felé nyújtotta a kezét.

— Mönnyünk, Rozi.

Az öregasszony szípigova lépegetett utánuk s a kezét tördelve jött vissza.

— Elvite! A gonosz!

Varga János dacosan lökött egyet a fején.

— Vigye!

Az öregasszony halkán sirdogált. Komor árnyakkal, nehéz sötétséggel telt meg a kis szoba.

Orbán Péter, meg az asszony szóla-nul lépegettek egymás mellett a tanya felé. Az asszony sirdogált. Orbán Péter a fejét lelógatta.

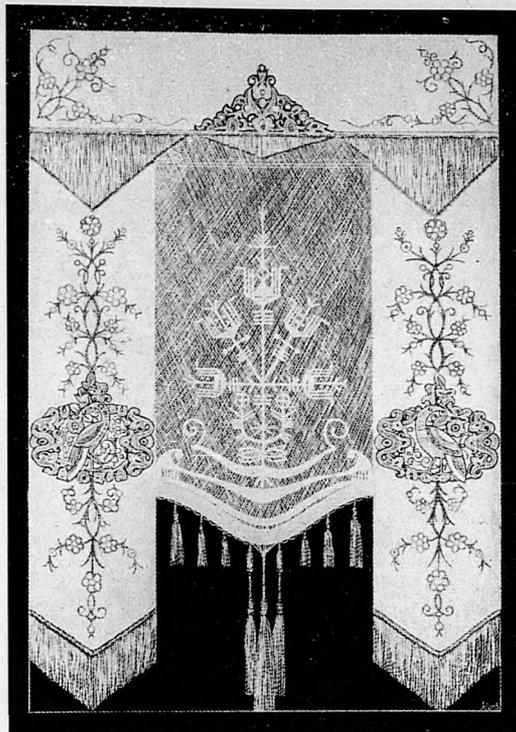
Kint a tanyán az ember a tornácra maradt, míg az anyja a gyereket lefektette. Pí-pára gyújtott s a pipaszárat keményen a foga közé szorította. Mikor az asszony elibe állt, kérdőn feléje fordította a fejét:

— No, mi, lősz, Rozi?

Az asszony pilláira könny surrant.

— Hát sömme, Pé-tör. Én nem verekszők vélük.

Gyengéd, megrezdülő hangon tette hozzá:

Nyári függöny

(ERMA terve)

Pár hét mulva csendes eső esett, a föld fetazott. Utána kisütött a nap.

Varga János a felesége felé fordult s aggodalom sötéltet az arcán.

— Szántani is kék mán odakinn. Nem tom, mi lősz?

Másnap kiment a tanya-ra, este felé jött csak haza.

— Gondolnád-e annyuk? Föl van szántva. A csutaköt is kiverve. Rőndbe mindőn. Leesett a hó. Csengős szánkőn jött be egyszer az asszony. Kibűjt a subából s az ülés alól fehér vászon asztalkendőbe burkolt cseréptálat vett elő.

— Tessék. A kóstoló.

Varga János topogott a hóban s a szeme rászaladt az asszonyra.

— No? Hát mán ötletők? Ki vót a böllér?

Az asszony vonogatta a vállát.

— Akadt valaki.

Délben együtt ebédeltek. Az öreg kóstolgatta a kolbászt.

— Ejnye! — csillant fel a szeme. — Sava, borsá mögvan ennek.

Az asszony szemébe pillantott. Mintha onnan akarta volna kiolvasni:

— Nohát. Mőgmondhatod, ki vót a böllér?

Az asszony a szemét lesütötte.

— Nem mondom én!

Mikor kicsusszant a szánkő az udvarból, az öregasszony szeme az ura szemébe meredt:

— Tán vele él?

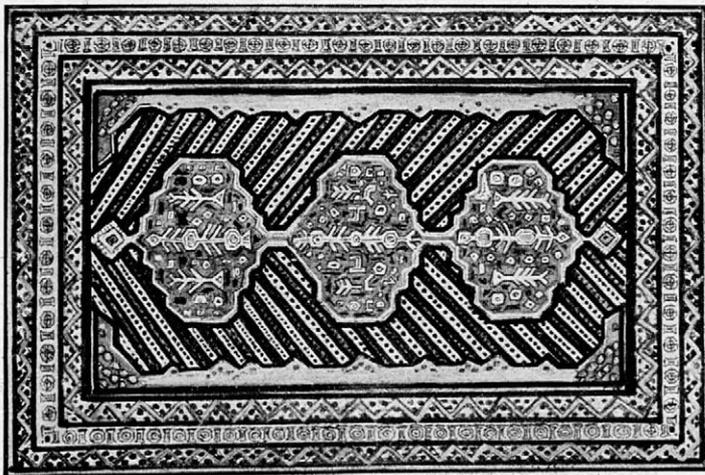
Varga János megcsóválta a fejét.

— Nem! Mőgmutalkozik a! Nem olyan asszony!

Az öregasszony a szemét törőlgette.

— Mikor látom az én kis Janikámat?

Varga János elkőmőrdvő maga elé nézett.

Régi shiras-szőnyeg

(ERMA terve)

Reggel korán már szöszmötölt. A tarisnyába diót, almát meg egy üveg bort pakolt s odafordult az asszonyhoz :

- Kímék.
- Ebbe az időbe?
- Fagyos.

Déljelé volt, mikor benyitott a tanyán a püvarba. Az asszony kipirulva fözte az ébédet. Lángoló arccal fordult vissza Varga János felé :

— Jaj, édösapám !

Az öreg körülnézett. A konyhában, a kis asztalon már meg is volt szép piros abrosszal terítve. Egy nagy tányér, meg egy kis cseréptányér a gyerekeknek.

Kinn kékkelt a hó, a füst nyílegyenesen szállt a hideg, azur égen.

Az öreg áttelegedve, szelid szemrebbenéssel nézett körül s a borosüveget húzogatva kifelé a tarisnyából.

Az asszony szeme rámeredt az üvegre.

— Bor? Kinek?

Varga János nem felelt, de a bort nagy komolyan az asztra állította.

Az asszony sürgött-forgott.

— Egy tányért még. Édösapámnak.

— Kettőt is töhetsz, asztán egy kis ódalast főzz, mert a borhoz hús is köll.

Az asszony csukát dobott a tűzre s a szeme rászaladt az öreg arcára.

— Édösanyám is gyün?

— Nem. — felelte Varga János a föld felé pislantva. — De áthíhatnád Orbán Pétört, mert a borhoz embör is köll.

Az asszony kiegyenesedett, pihegett a keble.

— Édösapám !

Hirtelen odamozdult Varga János felé, elkapta a kezét és megcsókolta.

— No, — szól szelid, meleg szóval az öreg. — Sose egyeztem vóna bele, de hogy olyan jó asszony maradtál . . .

Az asszony csizmát rántott, kendőt dobott a nyakába s a félig nyitott pitvarajtóból kiáltotta vissza boldogan :

— Vigyázzanak addig a tűzre !

Futott a kőben eláradó, végtelen fehérségbe és a csizmája csikorgott a havon. Futott egy kőbevesző, zuzmarás akácok alatt gubbasztó kis tanya felé. Átvágott bátran, nagy szivdobbanásokkal a hóval födött tarlón s a csizmája friss nyomatokat vágott a hóban.

RABLÓTÁMADÁS A LÉPCSŐHÁZBAN

A fehérbóbitás szobaleány berontott az úriszobába és lélekszakadva mondta :
— Nagyságos úr, kérem . . . a nagyságos asszony . . .

Doktor Fekete István ügyvéd, aki valami pörirat tanulmányozásában volt elmerülve, rémülten kapta fel a fejét :

— Mi az? . . . Mit mond? . . .

— A nagyságos asszonyt megtámadták . . . — hebegte a szobalány.

Az ügyvéd felugrott :

— Hol van?

— Ne tessék megijedni . . . Már hazajött . . . Semmi baja sincsen . . . Csak egészen odavan a rémülettől szegényke . . .

Mint valami végszóra, nyitott be a hálószoba felől Fekete doktorné. Az ura elébe szaladt és szorosan magához ölelte, mintha láthatatlan haramiáktól akarná megvédeni.

— Képzeld csak . . . — lihegett a fiatal szépasszony — mi történt velem . . . — Majd a szobaleányhoz fordult : — Magda, hozzon egy pohár hideg vizet.

— Ne izgasd fel magad, édesem . . . Üljetek a szépen és ne beszélj . . . Hiszen egészen fel vagy dülva . . .

Önagysága a kerevetre dobta magát. A szobalány behozta a vizet, aztán az úrnője intésére kisietett. A pohár egy kis asztalkán maradt. Az asszony néhány cseppet szippantott le és visszatette.

— Mért nem iszol többet? — aggodalmaskodott a férj és odatartotta.

— Úgy látszik, te még nem estél át ilyen rémségen . . . hála Istennek . . . s így nem tudod, hogy egy rablótáma-

dás után nem szokás fenékgig üríteni a vizespoharat . . .

— Mit mondasz? . . . Rablótámadás? . . . — hűledezett a férj.

Irma asszony félig fölemelkedett fektéből.

— Még pedig szabályszerű, — mondta. — Ahogy az újságokban olvassa az ember. »Fényes nappal kiraboltak egy úriasszonyt a Belvárosban. — Az ismeretlen tettes elmenekült a zsákmánnyal«.

— Miféle zsákmánnyal? — kérdezte izgatottan az ügyvéd.

— A retikulómmal. És benne azzal a kétszáz pengővel, amit . . .

— . . . tegnap adtam neked új tavaszi ruhára, — egészítette ki a férj savanyú ábrázattal.

— Mit szólna hozzá? . . . Ilyen szörnyű pech is csak engem érhet . . .

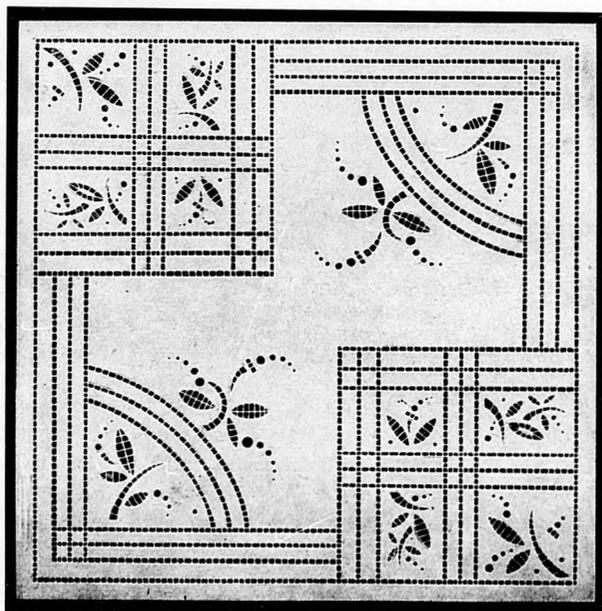
És már szivárogtak a könnyei.

Az ügyvéd gyöngéden megfogta a kezét :

— Na, na . . . édesem . . . csak ne izgasd fel magad . . . Hagyjuk az egészet . . . legalább egy időre.

— Micsoda? . . . — pattant fel az asszony. — Még csak kíváncsi se vagy, hogy történt? . . .

— Dehogynem, angyalkám . . . Csak előbb pihend ki magad.

Angol madeira-terítő

(Wieg Testvérek terve)

— Érdekes vagy!...
— szólt meg a nő. —
Még csak azt sem kérde-
zed: megütötte-e az a bi-
tang...

— De, mikor kímélni
akarlak!... — felelte
kérlelő hangon.

— Egy rendes férj nem
kíméli, hanem apróra ki-
kérdi a feleségét, ha
valami rendkívüli dolog
történt. Képzeld el, hogy
például téged ért volna
valami baleset...

— Az Istenért, — kiál-
tott fel az ügyvéd, — ne
ijess meg!... Csak nem
történt baleset?...

— Nem elég baleset az,
ha elrabolják az ember
pénzét, azt a pár rongyos
pengőt, amit annyi ku-
nyerálásra adtál?...

— Már bocsáss meg,
kérek, de kétszáz pengőre
mégsem lehet azt mondani,
hogy »rongyos«... Na-
gyon nagy összeg az a
mai viszonyok közt...

— Furcsa... Az ilyesmire mindjárt
eszedbe jut... de az iránt nem érde-
kölöd, hogyan tört rám a rabló, nem
csavarta-e ki a csuklóm, s egyáltalán
mik voltak a merénylet részletei...

Az ügyvéd felállt s megadással
mondta:

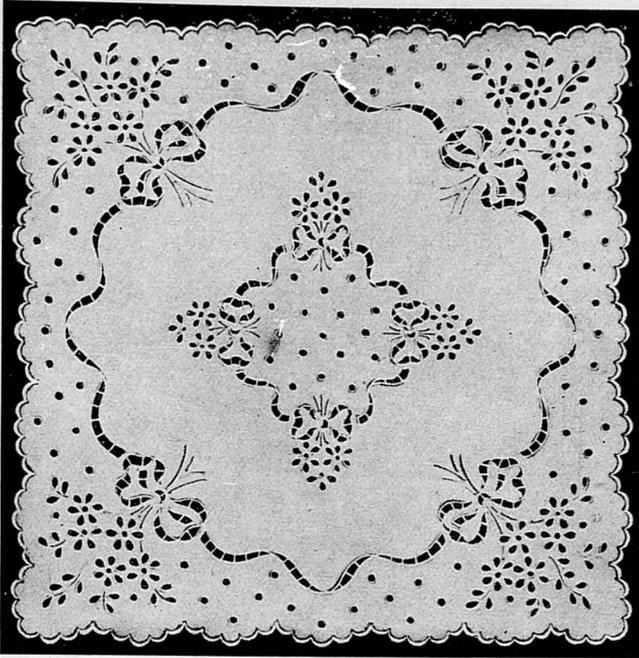
— Hát kérek, ha nem izgatod föl
vele magadat...

Irma asszony friss lendülettel szinte
felpattant a dívánról.

— Az úgy volt, — kezdte bőbeszéd-
dően, — hogy épp a szabónőhöz
siettem. Tudod, a Váci-utcában, egy
négyemeletes ház második emeletén
lakik... Gondoltam, nem megyek lif-
ten, mikor hűs illért megtakaríthatok
magamnak, illetve neked és feltepem
a lépcsőköön! Az első és második emelet
közt, szóval a fordulónál, egy rabiátus
ember toppant elém. »Pénzt vagy éle-
tet!« — kiáltott rám a fogai közül és
úgy forgatta a szemét, mint a tigris, akít
a szelidítő munkába vesz... Egyik
kezevel a retikülöm felé nyult, a másikat
a nadrágja hátsó zsebében tartotta,
jelezve, hogy revolver van nála, szóval
nem megy babra a dolog. Én úgy meg-
ijedtem, hogy egy hang nem jött ki a
torkomon. Hogy ki ne tépje kezemből a
retikült, amely a csuklómra volt erő-
sítve, ellenállás nélkül átadtam neki.
Egy pillanat és lerohant az emeletről.
Mikor magamhoz tértem, már nyilván
a harmadik utcában volt.

— És a nyakláncod? — kérdezte
az ügyvéd.

Az asszony rémülten kapott oda

Angol madeira-milíó

(ERMA terve)

mibe kerül ma a te rangodhoz illő elsőosztályú temetés?...

Az ügyvédnek csak az ajkai mozogtak. Nem tudott mit válaszolni.

— És ehhez képest micsoda bagatell dolog, hogy mindössze kétszáz pengővel
úszod meg ezt a gaz merényletet.

— Micsoda kétszáz pengőről beszélsz te? — jött meg hirtelen a férj hangja.

— Jaj, de szórakozott vagy!... Mintha nem is engem, hanem téged támadtak
volna meg félórával ezelőtt... Arról a kétszáz pengőről beszélek, amit a rabló
elvitt. Ezt nekem pótolni kell a szabómnál, vagyis neked pótolni kell nálam.

Fekete doktor gondterhesen törölte meg a homlokát, amelyen apró verejték-
csöppek jelentkeztek.

— Hogy én most?... — dadogta — ... hogy újra kétszáz pengőt?... Hát
mit gondolsz tulajdonképpen?...

Önagsága nyugodtan felelt:

— Tulajdonképpen azt gondolom, hogy szívtelen fráter vagy. Más férj
melyerén hordaná azt az okos kis feleséget, aki egy szörnyű merénylet után ép-
kézláb jön haza...

Az ügyvéd sarkon fordult. Az íróasztalához lépett, kinyitotta a fiókot, majd
kétszáz pengővel a kezében visszatért duzzogó feleségéhez. Bűnbánó arccal nyuj-
totta át neki az elrabolt pénzért járó kártérítést.

A nő divatszalon tulajdonosnője mosolyogva fogadta Fekete doktornét, aki
ragyogó szemmel újságotla:

— Megvan, megvan!...

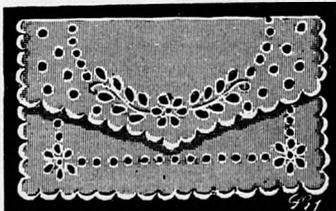
— Na, ennek igazán örülök, nagyságos asszony... és majd meg tetszik látni,
milyen feltűnést fog kelteni mindenütt ez a remek modell. Igazán potom pénz az
a négyszáz pengő, amennyibe számítom...

Az ügyvédné átadta a vételárból még hiányzó kétszáz pengőt. Az üzlettulajdo-
nosnő viszont azt a retikült adta át, amelyet önagsága egy órával előbb otthagzott.

— Köszönöm a szíves segítséget, —
mondta önagsága. — Ezt a kiegészítést
hálából valamelyik alkalmazottjának
adom. Hát ha neki is szerencsét hoz...
Meg aztán ügysem illik az új ruhámhoz...

— Igazán kedves a nagyságos asz-
szonytól...

— Egy új retikült beszerzése nem
okoz akkor gondot, — nevetett föl
Fekete doktorné. — Rablótámadás
nélkül is hozzá lehet jutni...

Fésűtartó

(Gottlieb rajza)

A TÜKÖR

Írta: MAURICE RENARD

— De, nővérke édes, hát nézze, hát könyörüljön már rajtam, adjon egy tükröt...

— Nem lehet, kedvesem, higye el, semmi szükség nincsen rá, majd ha meggyógyul...

— Nem, nem, nővérke, nem bírom ki tovább, adjon egy tükröt, látni akarom az arcomat. Tudnom kell, mi történt vele... Pár napja olyan furcsa gondolataim támadtak és az éjjel is olyan különösét álmodtam... Azt álmodtam, hogy a kezemnek nincs is semmi baja, azért tették csak gipszbe, hogy ne tapogathassam meg vele az arcomat...

— Ejnye, ejnye, kedvesem, miket nem álmodik maga!... Jó, hogy nem kéri, hogy álmoskönyvet szerezzek... Nyugodjon meg, kedvesem... ha akarja, felolvasok valamit...

— Nem, nem, nem kell semmi! Nem érdekel semmi! Látni akarom magamat! Nővérke, drága, szent kis nővér, megígérem magának, hogy nem fogok jelenetet csinálni... én... én el vagyok készülve rá... én... én megmutattam, hogy bátor vagyok, úgy-e, akkor sem ájultam el, amikor megtudtam, hogy a szerencsétlenségénél az uram meghalt...

— Igen, bátor kis asszony, a főorvos úr is mondta...

— Mit mondott a főorvos úr?

— Azt mondta, hogy nagyszerűen tud uralkodni magán...

A beteg lesütötte a szemét. Pár percig úgy feküdt hangtalanul, mozdulatlanul. Az apáca tett-vett. Friss vizet öntött a vázába. Kimosott egy poharat. A mosdón végighúzta a szivacsot. Lehajolt, fontoskodva felvett egy parányi cérnaszálát.

— Nővérke, — szólalt meg az asszony, — idefigyeljen! Mondani akarok valamit... Maga előtt nem tudok színészkedni, mert maga olyan jó és szent és tiszta... Meg akarom mondani, hogy én akkor nem is voltam bátor és... és nem is uralkodtam magamon... Azért, azért tudtam nyugodt maradni, mert... mert... mert nem szerettem az uramat...

A szó elhangzott. Csend lett. Az asszony feszülten figyelte az apáca arcát. Az apáca tovább motoskált a mosdó körül.

— Nővér... nővérke, hallotta, mit mondtam? Nem szerettem az uramat.. Maga erre nem szól semmit? Vagy talán nem szabad ilyesmit meghallgatnia? Magának csak szép-ről, jóról szabad tudnia? Ha gonoszt, vagy rútat lát, hall, akkor elfordul és befogja a fülét? Persze, hiszen

magának, nővérke, mindenkit egyformán kell szeretni. Maga éppúgy szeret engem, ezer kívánságom, szeszélyem, hóbortom ellenére, mint azt a szelíd kis tüdőbeteg leánykát, akiről mesélni szokott és a főorvos úr kanári-ját, a mindig rosszkedvű Felicia nővért és a fecskéket, a szemtelen verebeket, mindenkit, mindenkit egyformán szeret maga édes, szent kis Pelagia nővér... Maga el sem tudja képzelni, hogy valakit gyűlölni is lehet... Sőt ami ennél néha még több, lehet valakit nem szeretni...

— Hogy én milyen vagyok, kis asszonyka, az nem fontos. Az a fontos, hogy maga meggyógyuljon és én hozzásegítsem a gyógyuláshoz. De ha megkönnyebbül tőle, csak mondja el, ami a lelkét nyomja...

— Nővérke, maga ezt kedvesen mondta, mégis olyan ridegen hangzik. Azt szeretném tudni,

vajjon... vajjon maradt-e még valami magában az... az emberből, az asszonyból, maradt-e annyi, hogy meg tudjon érteni engem...

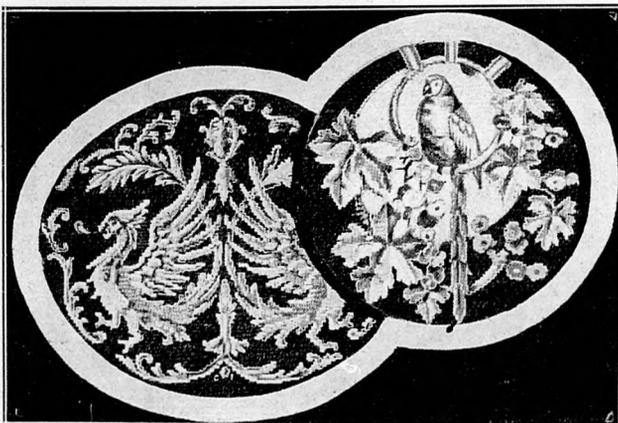
— Amikor ide beléptünk, koporsóba fekdültünk bele. Pár perc mulva kiléptünk a koporsóból, de benne maradt minden-minden, ami az emberi életet betölti. Kiürült a lelkünk, mintha valaki finom kézzel letörölt volna róla mindent és az űrt betöltötte a szeretet. Bennünk, higye el, kedvesem, nincsen más, csak szeretet és megértés. Ez olyan minékünk, mint a katonának a fegyvere, a mesterembernek a szerszáma. Mi azért élünk, hogy vigasztaljunk...

— Nővérke... de én mást szeretek! Mást szerettem akkor is, amikor élt az uram! Színleltem, hazudtam éveken át... Ó nem is sejtette, hogy nem szeretem már. Akkor... ott az autóban... azon a végzetes éjszakán mondtam meg neki, hogy mást szeretek, hogy el akarok válni tőle... Először nem akarta elhinni.

Gobelinkép

(ERMA terve)

Gobelinpárna

(Wieg Testvérek terve)

Azután meg akart fojtani... Aztán vad láng csapott fel a szemében és... és a kanyarulatnál nekivezette az autót a szakadéknak...

Az apáca szeme egy percig riadtan akadt fenn. Fehér arca mintha egy árnyalattal még sápadtabb lett volna... Mozgott a szája, de nem kérdezett semmit. Egy pillanat múlva már újra síma és kifejezéstelen volt a szép, komoly arc.

Az asszony beszélt tovább:

— Nem tudom, mit gondol most rólam! Nem is fontos! Az a fontos, hogy én beszélhessek, hogy elmondhassak mindent... Hogy elmondhassam, megvallhassam, meggyónhassam, hogy... hogy tudom, hogy szörnyűség, de én nem sajnálok senmit! Nem bántam meg semmit! Mert szeretem azt a férfit... Boldog akarok lenni! Elég volt a színészkedésből, a félboldogságból, az önámításból...

— És ő... ő szerette?

Halk volt a kérdés és az asszony-nak úgy tűnt, mintha nem is az apáca szájából jött volna. Mintha az az asszony szólalt volna meg, aki meghalt abban a pillanatban, amikor Pelagia nővér a fejére tette a fátyolt.

— Szeretett... nem... imádozt. Völégény volt, amikor megismerkedtünk és elhagyta miattam a menyasszonyát... Öt évig éltünk együtt és a szerelme mintha egyre erősödött volna...

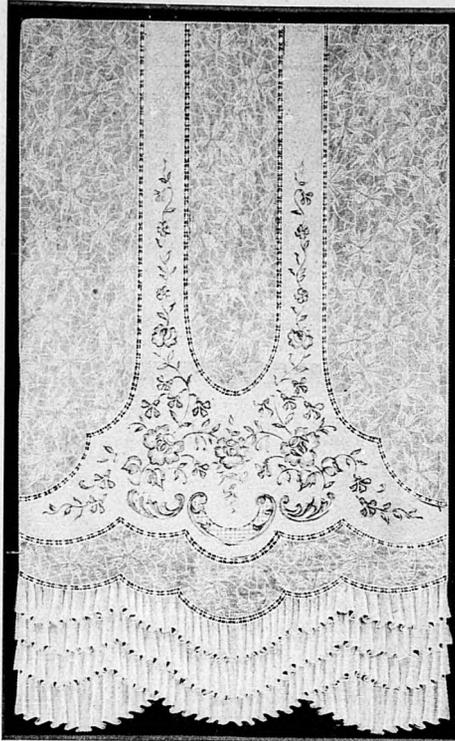
— És maga, kedvesem...?

— Én... én a másikat szerettem, éppoly szenvedélyesen, mint engem az uram... és nemcsak szerettem, hanem szeretem, minden gondolatom az övé... És most már értheti, hogy miért félek a megcsunyulástól...

— Nem értem, kedvesem, hiszen azt mondta, hogy nagyon szereti az a férfi... És... és akkor...

— Szeret... szeret! De ez nem az a szent, testetlen, ideális rajongás... Ez férfias akarása mindannak, ami vonzó, asszonyi, szép rajtam... Adjon egy tükröt, nővér, az Istenre kérem, adjon, mert megőrülök ebben a bizonytalanságban!... Tudni akarom, szép vagyok-e még... Tudni akarom, mit várhatok a holnaptól...

— Ejnye, hát már megint a tükör... tegyen le róla, asszonyom... kérjen akármit, amit akar, megteszem,

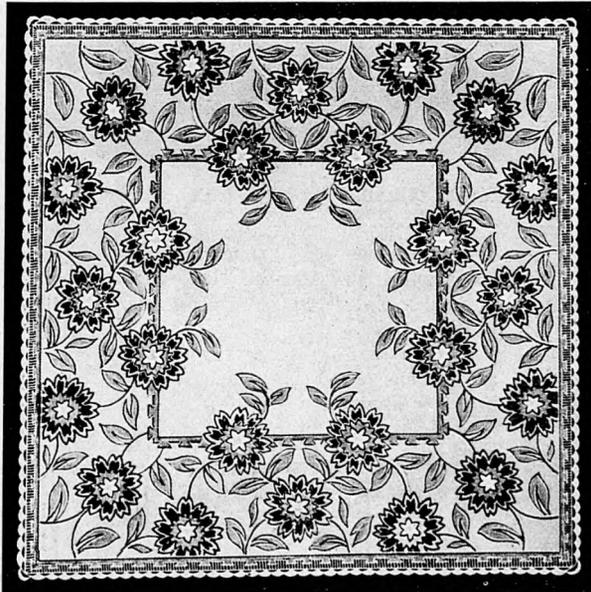
Díszes sztór

(Wieg Testvérek terve)

és már be is csukódott mögötte az ajtó. A léptei végigkopogtak a folyosón. Sokáig hallani lehetett őket. Ajtónyílás hallatszott, majd csend lett, hosszú, feszült csend és a léptek már kopogtak is visszafelé. A beteg asszony számolta őket:

— Egy, kettő, három, tíz, húsz, huszonöt... harminc... mindjárt nyílik az ajtó, mindjárt itt van... idenyújtja a tükröt... Nem merné hozni, ha rüt lennék, ha eltorzult volna az arcom... Nem merné megtenni... Eddig csak azért nem hozott, mert tükörbe nézni bűn, szerinte... Milyen sokáig ér ide... vagy tán nem is baj, ha sokáig tart, hátha, hátha mégis...

Kinyílt a fehér ajtó. Belibbent az apáca. Szorongatott valamit a kezében... igen, ez az... tükör, csak a háta van erre fordítva... a tükrös fele oda-simul az apácarúhához...

Kerti asztalterítő

(Wieg Testvérek terve)

de honnét szerezzek én tükröt?...

— Nem bánom, akárhonnét, csenje el a főorvos szobájából, vagy kérjen a portástól kölcsön. Bánom is én, akárhonnét. Nem kell nagy, elég egy tenyérnyi, elég egy darabka, de látni akarom, szép vagyok-e még... Maga, nővérke, nem ismert azelőtt... talán már meg sem látszik rajtam, hogy valaha szép voltam... Istenem, most nem kell szerénykednem, megmondhatom, hogy sokszor magam is órákhozatt tudtam gyönyörködni önmagamban. Már maga az is édes, boldogító érzés volt, hogy szép vagyok... Tudja, mit mondok, képes lennék lemondani a szerelemről is, ha újra szép lehetnék... Nővérke, maga nem szól semmit, maga nem mondja, hogy... hogy most is szép vagyok... pedig maga udvarias, kedves, szívesen mond olyat, ami örömet okoz... csak hazudni nem tud... Nővérke drága, szóljon már valamit...

— Mindjárt jövök, kedvesem, mindjárt folytatjuk... hozok valamit...

— Csak nem tükröt?

Az apáca rejtelmesen mosolygott a folyosón. Sokáig hallani lehetett őket. Ajtónyílás hallatszott, majd csend lett, hosszú, feszült csend és a léptek már kopogtak is visszafelé. A beteg asszony számolta őket:

— Egy, kettő, három, tíz, húsz, huszonöt... harminc... mindjárt nyílik az ajtó, mindjárt itt van... idenyújtja a tükröt... Nem merné hozni, ha rüt lennék, ha eltorzult volna az arcom... Nem merné megtenni... Eddig csak azért nem hozott, mert tükörbe nézni bűn, szerinte... Milyen sokáig ér ide... vagy tán nem is baj, ha sokáig tart, hátha, hátha mégis...

Kinyílt a fehér ajtó. Belibbent az apáca. Szorongatott valamit a kezében... igen, ez az... tükör, csak a háta van erre fordítva... a tükrös fele oda-simul az apácarúhához...

Közeledett a nővér... a beteg asszony behunyta a szemét. Érezte, hogy az apáca odaállítja a tükröt a takaróra... csak ki kell nyitnia a szemét... csak fel kell emelni a szorosan lezárt pillákat és meglátja... meglátja, mi maradt meg számára a multból és mit tartogat számára a jövő...

Kinyitni, kinyitni a szemét... most... most... most dől el a holnap, a jövő, a szerelem, a boldogság...

Fölnyitotta pilláit.

Megdöbönt tekintete hirtelen áhítatha merevült. A szögletes fekete keretből mélyszégyen megérettel tekintett feléje Krisztus tövissel koronázott szenvedő arca...

Franciából fordította:

K. Lányi Piroska

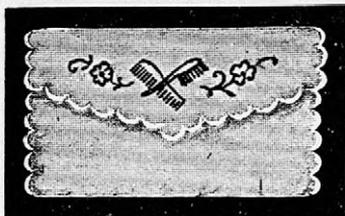
A férjes köztisztviselők védelmében

Olvassuk s bizony megdöbben lélekkel, elszorult szívvel olvassuk Szeged város törvényhatóságának azt a feliratát, amellyel a férjes köztisztviselők elbocsátását kéri a kormánytól. A felirat azokról a hivatalnoknőről sem feledek meg, akik még csak ezután akárnek férjhez menni. Ezeket szintén állásvesztésre ítéli Szeged városa. Ime, milyen széles körben kezd tovaterjedni és gyökeret verni egy-két szűkkeblű magánvállalkozásnak az a kíméletlen elhatározása, amellyel a férjes magántisztviselőket kiemelték szerényen javadalmazott állásaikból, hogy aztán elvül mondják ki: a hivatalnoknőnek pedig elcsapás terhe alatt tilos a férjhezmenés. Mikor ez a vakmerő tendencia először bukkant fel (jól emlékszünk rá: egy budapesti nagybank kezdte), nyomban állást foglaltunk az üldözött tisztviselőnk, helyesebben az üldözöbe vett házasság ellen. Föllépésünkre úgyszólván az egész napisajtó észrevette a házasságellenes manővert és ideig-óráig gátat vetett a magántisztviselőnk legszentebb magánügyébe való áldatlan és minden ízében társadalomellenes beavatkozásnak. Azóta mintha nyugvópontra került volna a dolog. S most egyszerre más fronton, a köztisztviselőnk frontján üti fel a fejét ugyanez a képtelen, kárhozatos törekvés.

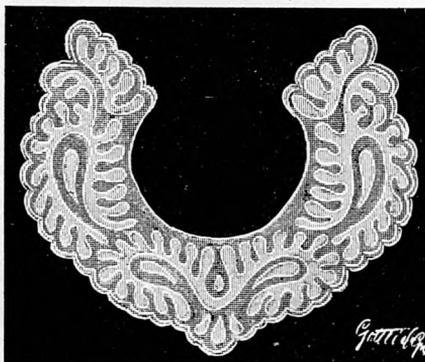
Érthetetlen és nagyon fájdalmas, hogy a legnagyobb és legmagyarabb város adta meg a jelt a férjes, illetve házasodni akaró köztisztviselőnk ellen irányuló akcióra. Ahhoz a kimagasló nemzeti és erkölcsi pozícióhoz, amelyet Szeged az ország életében betölt, még a mostani súlyos viszonyok közt sem találjuk méltónak, hogy a már nagynehezen kenyérhez jutott nők szerény egzisztenciáját bizonytalanná tegye s egyben példát nyújtson azoknak a »szörnyűbűnösöknek« a megalakoltására, akik — isteni parancsnak és emberi törvénynek hódolva — házi tűzhelyet, családot kívánnak alapítani. Hinni szeretnők, hogy Szeged város nemesen gondolkodó tanácsa és közönsége revízió alá veszi elhamarkodottnak látszó állásfoglalását és a saját lelkiületéhez, jobb meggyőződéséhez föllebbezi meg az ominózus feliratot. Annál mkább bízunk ebben, mert a többi törvényhatóság, úgy látszik, nem hajlandó száz százalékgig magáévá tenni azokat a rideg szociális

és gazdasági szempontokat, amelyek a megváltoztatásra szoruló szegedi átiratban jutnak kifejezésre. Esztergom- és Komárommege törvényhatóságának kistanácsa például, amely szintén megkapta Szeged város átiratát, kimondotta, hogy »házasságkötés miatt nem szabad a nőnek anyagi hátrányt szenvednie«, vagyis nem

Fésű- és kefetartó
(Legközelebb mellékeljük a szírt sablonját)

szabad állásából elbocsátani. Legfőlebb arra lehet gondolni, hogy a jövőben csak hajadonokat alkalmazzanak, de a szerzett jogokat tiszteletben kell tartani. Esztergom-Komárommege határozatában tehát a humánus szellem magasabb elve érvényesül, amellet az az erkölcsi

Rátétes tüllgallér (Gottlieb rajza)

szempont is, hogy a férjhezmenő és családot alapító nővel szemben már csak a társadalom érdekében sem szabad megtrólással élni.

Ha van szócsöve a közvéleménynek, amely a magyar nő mellett hangot emelhet, úgy bizonyára a Magyar Uriasszonyok Lapja hivatott elsősorban, hogy

az életérdekeikben megtámadott köztisztviselőnk védelmére keljen. Hiszen a mi lapunk hasábjain vívják idestova tíz esztendő óta lelkes írónk és a mi szellemi munkánkkal összeforrt olvasónőink a megváltozott gazdasági viszonyok közé került asszonyok és lányok élethalálharcát. Innét indultak ki ötletek és tervek egész hadsorokban, hogy az irtózatos összeomlásból miként kell megmenteni a nőt, a nő lelkét, erkölcsi és anyagi létét, mi mutattunk rá a veszedelmekre s a védekezés módjaira, — reánk vár tehát a kötelesség, hogy a női társadalom egyik legjelentősebb rétege, a közszolgálatot teljesítő nő kezébe fegyvert adjunk a házasságtalalom formájában jelentkező új ellenséggel szemben. Ezt a fegyvert a józan ész, a becsület és az érző szív kovácsolta. Nem támadni, csupán védekezni kívánunk vele. A logikához, az emberséghez, az igazsághoz akarunk appellálni vele.

Mit mond a józan ész? ... Azoknak a nőknek egyrésze, akiket családjuk (apa, férj vagy fivér) nem tudott eltartani, állami, vármegyei, városi szolgálathoz lépett. Megfelelő előképzettség alapján. Vagyis: pályát választottak, egzisztenciát teremtettek, kenyeret biztosítottak a maguk számára. Ez, úgyebár, egészen jogosult, mert azt mégsem lehet kívánni jólnevelt, iskolázottat, értelmes lányoktól, hogy tömegesen dobják bele magukat a nyomorba vagy az öngyilkosságba. A józan ész azt is észreveszi, hogy a köztisztviselőnk — asszonyok és lányok — nemcsak önmagukat látják el abból a szűkös fizetésből, amely a többszörös csökkentés után megmaradt, hanem az egyik a nagybeteg édesanyját, a másik a keresetképtelen vagy állástalan férjét, a harmadik az iskolába járó kisebb testvéreit, a negyedik a gyermekeit tartja el, sőt igen sokan háromszoros és négyszeres családi terhet hordanak. Az a havi szűkösséghány pengő tehát nem fényűző toalettokra, pezsgős mulatságra, Riviéra-expresszre megy el. De nem ám! Ezt mondja a józan ész.

Mit mond a becsület? ... Ha én, állam, illetve én, törvényhatóság, a szolgálatomba fogadok egy képesített embert (mindegy, hogy melyik nemhez tartozik), azt a kötelességet vállalom, hogy mindaddig a munkahelyén hagyom, amíg el-

lene súlyos kifogások nem merülnek fel. Elbocsátani csak fegyelmi úton lehet, durva kötelességmulasztás vagy visszaélés miatt. A férjhezmenést, akárhogy erőlködöm, sem egyik, sem másik fegyelmi kategóriába nem sorolhatom. Házasodni: nem fegyelmi vétség, sőt — így tanítja a vallás és a polgári erkölcs — érény, amelyhez nem felmondólevéllel szoktak gratulálni. S ha az a férjes vagy férjhezment tisztviselő pontosan végzi a munkáját, akkor nincs jogcímem beleszólni a dolgába. Ezt mondja a becsület.

És mit mond az érző szív? ... A tisztviselő korán reggel kel (korábban, mint a nem-dolgozó), hogy rendbehozza a háztájkát, felöltöztesse és iskolába dirigálja a gyermekeit, aztán a hivatalba siet, öt-hat óráhosszat dolgozik, délután köt, varr, hímez, az apró házteendők egész raja vár serény ujjaira s legfőkébb talán ha késő este jut hozzá, hogy felőrára kipihenje magát. Társasági élet? szórakozások? az élet mindennapi örömei? ... Csak annyiban veheti ki belőlük a részét, amennyiben a derék asszony, a jó anya örül, ha odahaza minden rendben van. Mennyi gondot okoz neki, míg — a gondokat el tudja hessegetni, milyen szakadatlan erkőifejtést követel tőle, hogy hivatalát is, otthonát is egyformán hiánytalanul kiszolgálja! Valami leküzdhetetlen szenvedély üzi-hajtja talán, hogy ennyit dolgozzon, küszködjön, fáradjon? Nem, a szükség, a kényszer viszi rá. Ezért vállalt hivatalát. S minél nagyobb a család, annál görcsösebben kell ragaszkodnia ahhoz a párpengős biztos fizetéshez. Ezt mondatja velünk az érző szív.

Kellenek-e meggyőzőbb szavak? A maga portáján mindenki láthatja, tudhatja, mi van s aki a szomszéd portát figyeli, ahol férjes köztisztviselő él, igazat fog nekünk adni. Meg vagyunk róla győződve, hogy Szeged városának azok a tisztviselői, akik a közgyűlés parancsára a főt ismertetett feliratot megszövegezték, tulajdonképpen érző szívük ellenére vetettek gáncot a férjes, illetve házасuló kolléganőiknek. Azt az érvet, hogy a nők az állástkereső férfiak szájából veszik ki a falatot, rég megcáfolta az élet. A férfiak egyszerűen nem vállalnak olyan olcsó munkát, mint a nők, mert képtelenek megélni belőle. De ha el is foglalnék a nők helyeit, ugyan vajjon mi következne ebből? Melyik becsületet, megfontolt férfi mer nősilni száz-százhusz pengős havi fizetéssel? Ezzel szemben ugyancsak az élet tanúsága szerint: hány fiatal nőt segített a házasság révén az a kis fixum, amelyet közhivatali állása után kap s amellyel lehetővé teszi a családalapítást olyan férfiak számára, akik a maguk erejéből nem tudnának otthon építeni. Az a kis fizetés: minden hozománya a köztisztviselőnek. Nemzettársadalmi és közerkölcsiségi szempontok élesen tiltakoz-

nak tehát a köztisztviselőnek házasságát eltöltő, illetve megtorló rendszabályok ellen

Mély tisztelettel kérjük a magyar törvényhatóságokat, ne nyújtsanak segítséget ahhoz, hogy a köztisztviselőnek lelki, erkölcsi és gazdasági tragédiáinak krónikája még a mostaninál is szívetépőbb legyen. Ne tartsa egyetlen magyar ember sem a becsvágyának, hogy kifogástalan, derék, munkás és hasznos nők egész légióját újabb szerencsétlenségbe döntse. Elég volt már a katasztrófák! Legalább a családi élet alapjai

maradjanak meg sziklaszilárdan ebben az özönvízben, amelyet válságok sorozata zúdított a társadalomra. Mert bizony a mindennél féltettebb és drágább családi morált támadják meg az olyan törekvések, amelyek a küzdve küzdő nő elől a végső célt jelentő házasság lehetőségét akarják elzárni. Már maga a szándék is olyan romboló és vesztes hatású, hogy a fogamzását is kemény kézzel kell megakadályozni. Ehhez a munkához kérjük hittel s bizalommal a magyar vármegyék és városok lelkes, hatékony támogatását.

Ó, azok az átkozott ruhák ...!

(Asszonyok, egymás között)

— Foglalj helyet, drágám!
 — Köszönöm, drágám!
 — Ó, ha tudnád, milyen kimerült vagyok! Egész délelőttömöt a szabónonnél töltöttem! Két órát próbáltam és holnap újra oda kell mennem!
 — Persze, a ruhák ...
 — Istenem, milyen boldog lennék, ha legalább egy hétig nem hallanék

szórméjét miként alakította át! Aztán megmutatta nekem az új, fekete estélyi ruháját!

— Az új, fekete estélyi ruháját? ... Jó vicc! Hisz az a tavalyi zöld ruhája, amit befesttetett! ...

— Lehetetlen! ... Megesküdtem volna, hogy új!

— Ha én mondom, elhiheted!

— Érdekes!

— A tavalyi zöld ruhája az! ... Nekem a szabónője árulta el ...

— Nem is gondoltam volna, hogy a festés ilyen kitűnően sikerülhet! ... Hiszen akkor én is a tavalyi crepe-de-chine ruhámat ... De ne beszéljünk ruhákról! ... Hiszen annyi más érdekes téma van! Könyvek, színház ésatöbbi ...

— No, meg az emberek! ... Hiszen az ember, aki a ruhát hordja, mégis csak érdekesebb, mint maga a ruha!

— De mennyire! ... Nem is értem, hogy a nők egymás között miért beszélgetnek mindig csak ruhákról!

— Tudod, hogy a legtöbb nő milyen ... Egyetlen vágy van a szívükben: szebbnek lenni, mint amilyenek! ... Természetesen, ezt nem hajlandóak beismerni, még önmagukban sem! A többiek előtt pedig tulajdadják! ...

Hidd el, drágám, a nő tulajdonképpen nem is a férfi szerelméért harcol! Hanem ennek a harcnak diadalmas fegyveréért: az új, divatos ruhákért!

— Úgy látszik, drágám, igazad van! ... Isten veled!

— Mi az, szivem? ... Már el akarsz menni?

— Igen, drágám! ... Felugrom a Sárihoz. Meg akarom tudni tőle, hol festette be a tavalyi zöld ruháját! ...

— Isten veled, szivem!

— Isten veled! ... Pompásan éreztem magam nálad ... Mert legalább néhány percig nem ruhákról beszélgettünk! ... Azokról az átkozott ruhákról, amik megmérgezik minden szegény nő életét!

Májusi muzsika

semmit ezekről az átkozott ruhákról!

— Egy hétig?! ... Drágám, ezt soha el nem éred!

— Hát legalább egy napig!

— Tudod mit?! ... Igerjük meg egymásnak, hogy ma délután nem beszélünk többet ruhákról!

— Én megigérem!

— Mert az én sorsom épp olyan, mint a tiéd! ... Most voltam épp a Sárinál. És mit gondolsz, miről beszélt egész idő alatt? ... Ruhákról! Semmi egyébéről, mint ruhákról!

— Sárinak mindig a ruhákon jár az esze!

— Úgy-e? ... Először az én véleményemre volt kíváncsi, hogy a régi

NYÁRI VÁNDORLÁS KÜSZÖBÉN

EGY KIS ÚTRAVALÓ

Útrakelni, a megszokott környezetből rövid időre kikapcsolódni, idegenben körülnézni, más embereket és viszonyokat látni, szemlélődni, tanulni, ismeretünket gyarapítani: mindig ellenállhatatlan vágya volt az embernek. Van, aki azért utazik, hogy a hazai föld vagy távoli vidékek természeti szépségeiben gyönyörködjék. Van, aki más városok, országok intézményeit, berendezéseit, technikai és szellemi kultúráját akarja tanulmányozni. Van, akit a nemesebb szórakozást kielégítő művészetek vonzanak és van, aki csak pihenésből ül hajóra, vonatra, egy idő óta — igaz, hogy csak a kiválasztottak — repülőgépre. Az egyik egészségi okokból változtat helyet, a másik feledni akar. Az egyik üzleti ügyek lebonyolítása végett utazik, a másik pusztán divatból, talán csak unaloműzésből. Akár így, akár úgy, az ember utazni vágyik, mert van benne valami az ősember vándortermetészetéből, amely különös örömet talál a helycsereben s a velejáró új benyomásokban.

Nyár idején, a tömegmegmozdulások évadján, ellenállhatatlanul ragadja meg az embert az utazás ösztöne. Mintha egész évi munkánkért, lekötöttségünkért, az óramű pontosságával beosz-

tott életünkért akarnánk pár rövid hétre kárpótlást szerezni. A hivatalokban, irodákban, műhelyekben, üzletekben félig-meddig levegőtlenlégre kárhoztatott tüdő mély sóhajással tágulni kezd, mindenki a szikrázó nap melege után áhítzik s minden társadalmi konvenciót levetkőzve, füves terekre, madárfütyös erdőségekbe, hús patak partjára, ki a szabad természetbe siet, hogy gyermekes boldogsággal és mohósággal szívja magába a fűszeres, tiszta levegőt. A nyári vándorlás küszöbén időszerű, hogy az utazással kapcsolatos megfigyelések-

ből egy csokorra való tanácsot adjunk át olvasóinknak.

Beszéljünk mindjárt azokról a helytelen szokásokról, amelyeket az utazóközönség egyes rétegeiben tapasztalhatunk. Sokan azt hiszik, hogy mivel idegen városban, fürdőben, illetve üdülöhelyen vannak, a teljes inkognitó védelme alatt állnak, hogy senki sem ismeri őket, tehát másképp viselkedhetnek, másképp léphetnek föl, sőt az egyéniségüket és a társadalmi viszonyaikat is más, mindenképpen ríkítóbb színben tüntethetik föl. Már a vonaton is észre lehet venni, hogy ez a fajtája az embereknek úgy beszél, tesz-vesz és főleg úgy kritizál, mint aki mintegy „leereszkedik a »csöselékhöz«, mint aki odahaza — ahogy mondani szokás — jobbhöz van szokva. Az ilyen nagyizóláson csak mosolyogni lehet, de különös: azok, akik a más szemében meglátják a nagyizólás szálkáját, a magukéban a gerenda-vastag parvenütempót sem veszik észre. Fogadják el tőlünk a jóindulatú figyelmeztetést: ne igyekezzenek másnak látszani, mint akik, mert senki sincs bebiztosítva a — leleplezés ellen, amely előbb-utóbb bekövetkezik. Nem szégyen például, ha tudják rólam, hogy cipész felesége vagyok; de ha azt mondom, hogy földbirtokosné

REQUIESCAT

(Régi francziából)

A háziúrnak volt egy fruskalánya
S a házmesternek volt egy kisfia :
Juliskával járt együtt iskolába
A házmester-családék Jancsija.
Egyik nyolcéves volt, kilenc a másik
És hirtelen kész lett a kis regény :
— »Szívem Juliska, — mondta néki Janci, —
Szavamra rá, elveszlek téged én
Szavamra rá, elveszlek téged én.«

Aztán agyó elváltak mindketten
És elmúltak a szép gyerekmések,
De kis Juliska titkon visszavárta
Mint hü lovaghölgy szíve kedvesét ;
Míg egyszer újra látta kint az utcán
S hogy össze nem csókolta, kis hija ;
De reverenda volt a Jancsikán és
Csak így köszönt : »Üdvözlég, Júlia«
Csak így köszönt : »Üdvözlég, Júlia.«

Szegény Juliska lassan sirni kezdett
És sirva mondta : »Ez már mégse szép !
Ó Janci úr hát elfeledte kérem
Örök kitarató hűségesküjét?«
És tisztelendő Janci szólt szeliden :
— »A nyílt utcán ne bögjön, gyermekem,
Én a mennyeknek esküdtem hűséget,
S ezennel azt már meg nem szeghetem
Ezennel azt már meg nem szeghetem.«

Juliska könnyes szemmel válaszolta :
— »Ha nem szeret, hát jó, én meghalok.
A temetésemem remélem ott lesz,
Tudom, hogy akkor . . . akkor sirni fog !«
És szólt megbotránkozva Janci rája :
— »Miket beszél itt össze énnekem,
Nem sirni kell ott, hanem énekelni !
Requiescat in pace, gyermekem
Requiescat in pace, gyermekem.«

EMÓD TAMÁS

vagyok és mástól tudják meg, hogy a tíz hold földemet a cipőműhely jövedelméből vásároltam, akkor valóban szégyelhetem magam a hazugságért és a rajtakapásért. A derék iparos feleségének teljes tisztelet jár ki, — az ál-földbirtokos feleségét csöndes lenézés sújtja. Ne feledjük el: a világ nem olyan nagy, mint ahogy az iskolában tanultuk. Sohase tudhatja az ember, hol pillantja meg, mikor figyel rá egy ismerős — és ha mindjárt a földgömb túlsó oldalán éljük is gondtalan napjainkat.

Ugyanebből a megfontolásból kiindulva, utazás közben és idegen helyen is gondosan vigyázzunk a külsőnkre. (Ez az intellem inkább a lomposágra hajlamos férjeknek szól, mint a nőknek, különösen a fiatalabbjárnak.) Milyen kínos zavarban van az elhanyagolt exteriört mutató ember, ha véletlenül ismerős tűnik fel a láthatáron! Hasonlóan kellemetlen érzés, ha nagy hangon beszélünk, abban a hiszemben, hogy nem ellenőrizhetik szavainkat s egyszerre csak megszólal valaki a háttérből: á, maga az? ... A múltért és izléses ember nemcsak a pénztárcáját meg a poggyászát viszi útra magával, hanem — a modorát is. És ezt a ruhát akkor sem veti le, ha egészen egyedül van egy erdő közepén.

Az útítársakkal szemben való magaviseletre nézve azt az elvet tartjuk szem előtt, hogy mindent kerülni kell, ami másnak kényelmetlenséget vagy kellemetlenséget okoz, mert csak így követelhetünk a magunk számára is méltányosságot és tapintatot. Ne meregessünk vasvillaszemeket a belépő utasra, főleg ne foglaljunk el olyan helyet a vonaton, ami nem illet meg bennünket. Aki utazik, annak számolni kell azzal, hogy bizonyos áldozatokat hoz a kényelme rovására, hacsak több pénzzel nem tudja megváltani a nagyobb kényelmet. Természettől fogva mindnyájan önzők vagyunk s minél nagyobb karéjt szeretnénk vágni a szabadság, sőt a szabadosság kenyeréből, de ezt csak addig tehetjük, amíg a mások jogaiba nem ütközünk. Aki ezt a szabályt betartja, annak sohasem lesz úgynevezett afférja utazás közben.

Jómodor és udvariasság nem kötelezi az embert, hogy útítársával beszélgetésbe elegyedjen, vagy éppen ismeretséget kössön. Mégis, főleg hosszabb utazás alatt, olyan helyzetek adódnak, amelyekben megoldódnak a nyelvek és a magunkra kényszerített merev tartózkodás barátságos szöváltásnak ad

helyet. Vérmérséklet és hangulat dolga, milyen mélyre ereszkedünk bele, de akár szükségzavárak, akár bőbeszédűek vagyunk, roppantul ügyeljünk arra, amit mondunk, hiszen az alapjában ismeretlen útítársnak sem a társadalmi összeköttetései, sem a gondolkodásmódjával nem lehetünk tisztában s durva hibát követnénk el, ha valamelyik jóbarátjáról, esetleg közeli rokonáról kellemetlen mondanánk vagy egyébként zavarnók fel érzelmeiben, hangulataiban, meggyőződésében, ha mindjárt az előítéleteiben is. Emberismeret és lélektan nélkül nehéz eligazodni az új ismeretségek körül s aki érzi, hogy nem biztos a dolgában, folyamodjon inkább a sablonhoz: az utazással kapcsolatos apróságok, útiemlékek, valamely olvasmány vagy művészi élmény megbeszéléséhez.

Rossz szokása egyeseknek, hogy mindenféle szeszélyes kívánságokkal zaklatják a velük utazó hozzátartozókat. Gyerekekénél az ilyesmi magától értetődik, — felnőtteknél annál visszataszítóbb. Férj és feleség, vagy egész család kirándulását valósággal vesszőfutással silányítják a minduntalan fölmerülő kívánságok, panaszok, csoportos utazásoknál pedig lehetetlenné teszi magát az ember, ha folyton »extra-tour« jár a fejében. Az utazás alkalmazkodást, tehát megalkuvást és lemondást követel, mert csak igénytelen emberek érdekeit lehet összehangolni. Jökevény mellett kedves kalandszámba mennek azok a kis kényelmetlenségek, amelyekkel az utazás, ki-

rándulás, barangolás van összekötve. Tréfára kell venni a dolgot és szabadjára engedni a jókedvet. Mert savanyúak és elégedetlenek — otthon is lehetünk. Hogy azok is maradjunk, azért nem érdemes pénzt költeni. Egy gondtalan szép napért, a napfény aranyáért, kedves pajtások társaságáért érdemes és kell is adni. Hiszen magunknak adjuk, magunknak teszünk vele jót. Ki lenne olyan fukar, hogy ezt a keveset is megvonja magától?

Humoros igazság arról, hogy mennyire semmit-nem-érő az ember

Ha a gyermek a napot lopja és semmire nem használható, azt szokta mondani neki az édesapja:

— Nem érsz egy fabatkát sem! ...

Az apának ebben feltétlenül igaza van, de csak olyan értelemben, ha — önmagára és minden emberre egyformán értelmezi ezt a megállapítást. A modern biológia ugyanis megállapította, hogy egy embernek, illetve az emberi testben lévő anyagoknak teljes értéke alig becsülhető 4—5 pengőre. Ez a számítás, amit *Lawrens* angol biológus végzett, a következőképpen hangzik:

Egy körülbelül 70 kilogramm súlyú emberi test, a teljes kémiai analízis szerint, a következő anyagokat tartalmazza: a test alapanyaga legnagyobbbrészt *víz*, körülbelül 45 liter; a test összes *zsír*anyagából hét rúd szappan volna főzhető; a *szén* legfeljebb 9000 ceruzának a festőanyagát tartalmazná; a csontok *foszfortartalma* legfeljebb 2200 gyufaszál fejecskéjéhez volna elegendő; a *vastartalom* olyan jelentéktelen, hogy egy közép nagyságú tű sem telnék belőle; a *mész* mindössze annyi malter előállításához volna elég-séges, amellyel egy négyzetméter területű téglát lehetne összeragasztani; a *kén* pedig csak arra volna jó, hogy egy közép nagyságú kutyát ki lehessen vele füstölni a házikójából.

Mindezt összeadva tehát alig 4—5 pengőt ér az emberi test nyersanyaga.

Szerencse, hogy a másik oldalon mindezt óriás mértékben ellensúlyozzák az ember szellemi értékei. Elég, ha *Edison*-ra hivatkozunk. Ennek az egyetlen embernek szellemi produktumai, illetve azoknak hozzávetőleges értéke meghaladja a 200 milliárd dollárt!

A velencei Szent Márk-tér, a Campanilével

A fiatal pár lakása

A hagyomány azt tartja, hogy a farsang az ismerkedés, eljegyzés ideje, a tavasz, május: a rügyfakadás, bimbózás, — a házasságkötés ideje.

Nálunk még a házasságkötés örömei és gondjai körébe tartozik, még pedig a lehető leghamarabban, a berendezkedés kérdése; mert szállodákban, penziókban a fiatal házasságok csak igen kevés százalékra helyezkedik el, a legnagyobb része »berendezkedik«. Kedves, de nagy gond. A legtöbbje fokozott igényekkel bír, de szerény anyagi eszközök fölött rendelkezik.

Ha az anyagi körülmények megengedik, úgy feltétlenül terveztessek meg lakásukat és lehetőleg bútorukat is egy ahhoz értő belső építésszel, bár a műipar már igen kiváló; formában, anyagban, kivitelben. Hiszen ez a berendezkedést maximálisan 10, de esetleg csak 5 százalékkal drágítja meg, amit rendszerint meg lehet takarítani azáltal, hogy a művész céltudatosan vezeti a munkát.

Ott, ahol a művészi tervezést nélkülöznünk kell, a berendezkedőknek kell

céltudatos munkát végezniök. Kiállításokat, szakfolyóiratokat kell tanulmányozniök, nyitott szemmel figyelniök, meglátni a körülöttük levő dolgokat, köznapin nyelven szólva, ízlésüket fejleszteniök kell.

Tehát a jegyespár lakást keres és megállapodik egy kétszobás lakásban, hallal. A jövődő férj pl. ügyvéd és ebben a lakásban nyer elhelyezést az ügyvédi iroda is. Egyelőre nincs irodai személyzet. Tehát a beosztás: várószoba, hálószoba, úriszoba, amely egyszersmind fogadószoba is. Van a hall előtt egy parányi belépő is. A belépőben egy falhoz simuló ruhafogas van színesre lakozott fából, melynek felső része a kalapok elhelyezésére alkalmas. Csinos, élénk színű, lehetőleg csíkos vászonfüggöny óvja meg a portól. Ugyanezen anyagból készült függöny választja el a belépőt a halltól. A belépőt a tetőre alkalmazott lámpa világítja meg.

A hall nem lakószoba. Várószoba, elosztója a lakásnak, nem az a lakó-hall, melyet minden angol és a legtöbb német úri otthonban találunk. Bútorzata nagy-

részt ülőbútorból áll és főleg a színekben éli ki magát. A pergamentlámpa által megvilágított hall egyik sarkát kárpitozott sarokpad, két karosszék és néhány szék foglalja el. Puhafabútor, kénsárga, vízzöld vagy búzákék fája plasztikusar, emelkedik ki a csontszínűre festett síma falból. Kárpitozása: új vonalakkal mintázott vászon, a fától elütő színben, néhány síma párna az adott színek keveréséből összehangoltan. Az asztal és fiókos szekrény fája azonos az ülőbútoréval. Mindkettőn színes terítők, néhány szép kerámia, könyv, folyóiratok. Egy jól elhelyezett tükör, néhány keskeny, színes keretű rézkarc vagy metszet, torontáli, csabai vagy csángó szőnyeg egészíti ki a berendezést.

A két szoba tehát úriszoba és háló. Ha meghatározott szobátípusokról akarunk beszélni, én így mondanám: a nő és a férfi szobája. A nő szobája vagy közös hálószoba, vagy a nő hálószobája. Első típus a közös hálószoba, mely azonban az asszony lakószobája, boudoireja és fogadószobája is egyben.

Kétféle megoldást említek fel: a kettős ágy és a burkolt hálóhely. A kettős ágy megtartja vezetőszerepét, sőt pódiumra állítjuk azért, mert az új forma bútorai alacsonyabbak. Az ágy előtt legyen legalább jelképileg függöny, mely ha nem is takarja el teljesen az ágyat, szimbolizálja különválasztását a szoba többi részétől. Az éjjeliszekrényeket lecsapható asztalok helyettesítsék, melyek elegendők a pohár víz és olvasmány elhelyezésére, a falra erősítendő kis üveges szekrény az, amelyben a gyógyszert és kozmetikai szereket tartjuk. A szekrényeket legcélszerűbben a leg-hosszabb fal mentén helyezzük el, lehetőleg olyképpen konstruálva, hogy a két szekrény közé beékelődik a toiletteszekrény és tükör, ami amellett, hogy egységesen illeszkedik a falsík vonalába, igen előkelő, nyugodt hatást gyakorol. A toilettesasztal alsó része cipők tartására van kiképezve, a szekrényre keskenyebb szekrényeket helyezünk garderober-sekény céljaira és a szekrény fennmaradt peremét újformájú kerá-

miai vázakkal díszíthetjük. Egy magas, fiókos szekrényben a fehérneműt tartjuk, ezen egy kis vitrin áll apró művészi tárgyak elhelyezésére.

A két sarkot ülő, csevegő és étkezési alkalmakra használhatjuk. Itt is igen jól hat egy sarokpad két három karosszékkel, megnydítható asztal körül, a második sarokban pedig egy kerevet néhány székkal és asztallal. Az egész szoba bútorának fája lehetőleg egyszéges legyen.

Az ülbútor bevonatának igen alkalmas a már nálunk is igen szépen készíthető, kézzel szövött többszínű bútorvászon, az ú. n. eplingé, vagy a ripsz. Mintás kézzel festett vagy dűf-tinből, filcből összeállított párnák pi-hennek a karosszék és kerevet ölében. A fal csontszínű. Ide is pergamentlámpát alkalmazhatunk, vagy kerek, egymás fölött függő üveglapokból lámpát, mindenesetre csövekkel megvilágítva, körtek helyett. Szőnyegben, ha van, vagy tehetjük, mindig a legjobbat, kézzel készült szőnyeget vegyünk, tehát perzsa vagy valamely jó magyar szőnyeget, de ha nem áll módunkban ezt beszerezni, akkor jó újrajzú és színezésű buklé-szőnyeget vegyünk ebbe a szobába.

Ha burkolt ágyat akarunk, aminek igen nagy előnye az, ha vendéget fogadunk, nem tárjuk fel előtte életünk intimitásait olyan leplezetlenül, akkor igen sokféle székágy áll rendelkezésünkre, választhatunk. Ha azonban elegendő a hely, akkor kerevet vagy recamier ajánlatos, amely azonban ez esetben rejtett ágyneműszekrényt foglal magában és felső részei kifordíthatók, hogy a nehezebb anyaggal bevont felsőrészt megkíméljük.

A bútorformák leegyszerűsítése, a falak dísztelen volta, a képeknek a minimumra való redukciója, áthárította a díszítő munka jórészt a textilművészetre. Ezért vannak az élénk színű bútorbehozatok, a színes pergamentlámpák, a színdús szőnyegek és azért kell a függönynek, a terítőnek és a párnának átvenni az interieurbe beolvadó és abban mégis jelentkező szerepét. A párnát, melyre gyakran fejünket hajtjuk, a terítőt, melyen kezeink nyugszanak és a függönyöket, melyekhez támaszkodva, alakunk siluett-szerűen emelkedik ki, gondos szeretettel kell megválogatnunk és minél egyszerűbbek, annál nehezebbek, művészi-

ebbek kell hogy legyenek. Lehellet-szerűen könnyű anyagból készült színes függöny, ellenkező színnel díszítve, a díszítőszínen tartott terítő a függöny színével hímezve vagy aplikálva. Áttört, a napfényt szabadon be-bocsájtó stór, vékonyan reárcsolt tū-munkájával, a duzzadó, síma alakú, színpompás párnák poézist adnak ennek a szobának, hova még sok virág, jó könyvek és a napfényben fürdő két mosolygószerű vidám ember hiányzik.

A másik szoba az úriszoba, azaz a férj szobája. Esetleg a férj hálószobája is, de mindenesetre felkészültséggel arra, hogy adott esetben alkalmi hálószobája lehessen. Ezenfelül azonban a férj dolgozó-, fogadó- és a házaspár étkező-szobája is. Mindezen rendeltetésének úgy felel meg legjobban, ha minden szükséges bútor megvan benne, de semmi fölösleges. A szoba térfogatától függ a bútorok mérete. A bútor fája diófa vagy tölgy lehet. Íróasztal ebben az esetben nagy lapos, ú. n. angol író-asztal lehet, ha azonban a férj foglalkozása nem kívánja azt meg, hogy nagy alapterületű íróasztala legyen, akkor előnyben részesíthető egy olyan szekretair, melynek lecsapható íróasztal-lapja és számos fiókjá van. A könyvszekrény lehet ú. n. amerikai rendszerű, melyet mindig szükség szerint lehet

pótolni, nagyítani, de lehet egy kétoldalt felállított kettős szekrény, melybe középen van beépítve a férj hálópamlaga, melynek bevonata színes velur lehet, egyéb konstrukciója olyan, mint az asszony pamlagáé. A könyvszekrény egyik oldalán az ezüst és függöny mögött az edény van. Az egész szoba bútorzata legyen síma, fényezett felületű, lehetőleg minden faragástól ment. Egy kerek asztal körül a legnagyobb sarokban áll az ülbútor, kényelmes, egyszerű formájú, párnázott. Az asztal annyira nagyítható legyen, hogy mellette néhány jó barátot láthassanak. Terítője tūll vagy dűftin. Néhány jó szőnyeg és kevés, de jó kép, a vonalakkal vízszintes mezőkre osztott síma vagy árnyalt falon, melyek a szobát tágasabbnak tüntetik fel és végül függönyök, terítők, párnák. A függönyök anyaga lehet újszerű vonalakkal díszített színes selyem, selyemripsz; ugyan-ebből készül a drapéria is. A habos tūll-stórok könnyű, egyszínű hímzéssel díszítettek és rojtban végződnek. Terítő az asztalon dűftin- vagy filcapplicációval, ugyanolyan párnák, melyek színben a selymfüggönnyel összhangba hozhatók.

Ebben a szobában otthon lesz nemcsak a férj, az asszony, hanem a vendég, sőt az ügyfél is.

Simon Blanka

Tessék egy negyedórásukat nevetni!

Különös orvosok különös gyógymódjai

— Járjunk lábujjhegyen!

Ezt a rövid felhívást intézte olvasóihoz a párizsi »Matin« napról-napra, hosszú hónapok során. Felhívásával nem a szerkesztőség csendjét akarta óvni. Primaballerinákat sem kívánt nevelni hölgyolvasóiból. Csupán *Gautier* orvos új gyógymódjának csinált propagandát.

Gautier szerint minden testi és lelki betegséggel végzett az, aki reggelként tíz percig jár lábujjhegyen. Ezzel a kis tornagyakorlattal felprepsditi a renhe vért, ami szellemét tüzezi fel. Ekként megszerzi magának a testi-lelki nyugalmat, ami a hosszú élet feltétele.

Hogy ez miért van így, arról *Gautier* orvos is hallgat. De hogy így van, *Orsonwal* és *Hamard* professzor bizonyítja. A párizsi Akadémia tudósai pedig alapos vita során beszéltek meg az új gyógymód várható előnyeit.

A lábujjhegyenjáróknak azonban nagy ellenfelek a nevetők, akik *B. Macfedden* neves amerikai orvos gyógymódjára esküsznek. *B. Macfedden* azt ajánlja, hogy reggelként arcizmunkat foglalkoztassuk lábizmunk helyett.

— Tessék nevetni negyedóraig! — tanácsolja azoknak, akik a boldogságot keresik.

Ami nem is olyan nagy feladat a lábujjhegyenjárás helyett. Főként, ha meggondoljuk, hogy némelyeknél milyen csekély lelki emócióval járna a lábfej és ama bizonyos másik fej kicszerelése.

A láb- és arcizom gyógyító ereje azonban csak a hétköznapi csodák világába tartozik. A gépkorszak diadalaként azóta megjelent az orvosi tudomány világában a diagnosztizáló gép. *Upton Sinclair*, az erősképzeletű amerikai író szenzációs cikksorozatban számolt be *Abrams* professzor rendkívüli felfedezéseiről, amit a csodák házában, a »The house of waders«-ben látott.

Elsősorban ott van a diagnosztizáló gép. Ez a huszadik század radioaktív csodája. Az itatóspapírra cseppentett vérből megmondja, hogy milyen bajban szenved a beteg. Ráadásul a páciensnek ott sem kell lennie a körisme megállapításánál. Akár Budapestről is elküldheti a vécseppet *Abrams* pro-

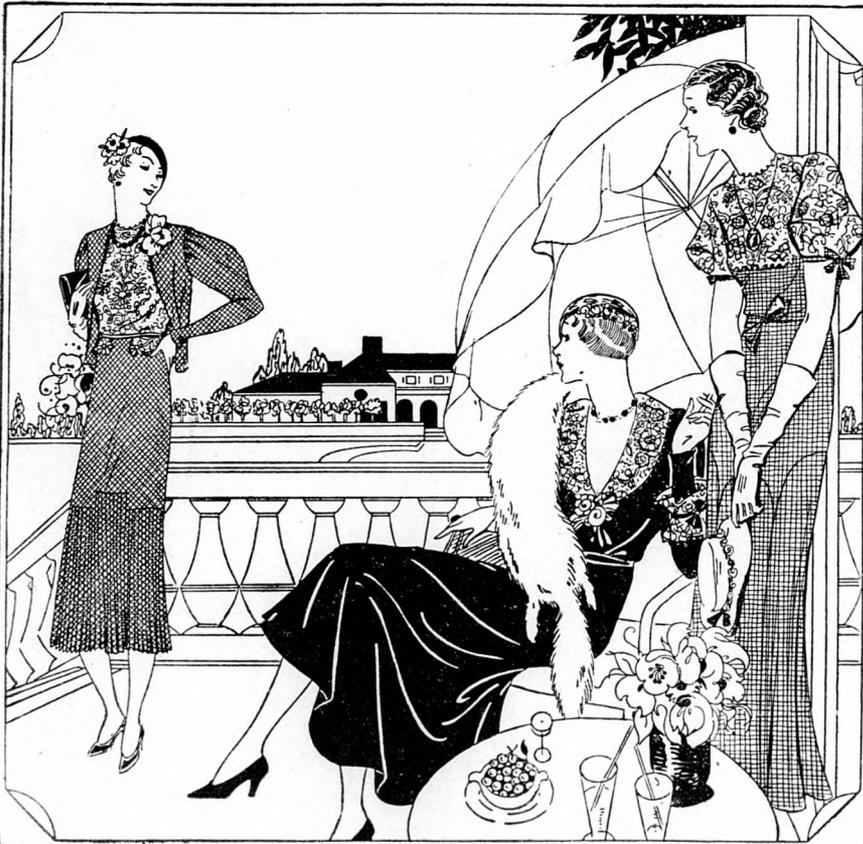

fesszornak, aki a távolból megállapítja a betegség mivoltát.

Abrams professzor módszere hasonlít valamennyire a híres *Péczeley* doktor módszeréhez. A tudós magyar centenáriumára nemrég volt és akkor sok szó esett felfedezéséről. *Péczeley* szerint a szem szivárványhártyájából kiolvasható a betegség. A meglepő felfedezés annakidején foglalkoztatta egész Európát. *Péczeley* pontosan megjelölte a testben történő változás mindegyikének helyét, jelentkezését, minőségét a szivárványhártyán. Tanításával a vitázó iratok egész könyvtára támadt életre. Jómaga a csoda-orvos hírébe keveredett. De a komoly orvosi tudomány azóta napirendre tért felfedezése fölött.

A nobeldíjas *Sinclair* más csodát is látott még *Abrams* professzor házában. A tanár gyógyítógépe, az »ascilloclast« mindjárt ki is kúrálja a beteget, ha a diagnosztizáló gép már megállapította a bajt. Természetesen amikor a »The house of waders« csodáiról megjelent a cikksorozat, a betegek ezrei jelentkeztek *Sinclair*-nél, a tanár pontos címéért könyörögve. Már-már botránny tört ki, amikor váratlanul meghalt *Abrams* professzor, ahogy azt *Sinclair* sietett is megírni. A tanárral együtt aztán örökre elveszett csodagépeinek titka is.

Akadtt, aki megvádolta *Sinclair*-t, hogy talán áldotta az egész »The house of waders«-t. Mások viszont azt mondogatták, hogy a Zeileisgépekben támadt fel a halott professzor találmányának gyönge mása. Szerencsére, ha *Abrams* professzor meg is halt, páciensei megmaradtak és várnak még hosszú-hosszú életet.

Vidó Andrásné és fiaeskája: Bandika
Debrecen

Hosszú élet, örök ifjúság... Ezt kéri az emberiség orvosaitól. Akadnak, akik meg is ígérnek effélet a betegeknek. *Otoman Zar-Adust Hanish* doktor például évszázadokkal méri az élet hosszát. Ő a tudományos táplálkozási módszer, a »mazdaznan-tan« profétája. A mazdaznan — a mestergondolat — hívei azt mondják, hogy a matuzslemi életre példával is szolgálhatnak.

Japáni tudós kutatót pár éve a turáni fensik romjai közt. Amint csákánya a beszédes köveket hozta napvilágra, ősi kolostorra bukkant. Csak-hogy a kolostornak nemesak romjai beszéltek, hanem lakói is. Évszázadokat élő öregifjak kolóniája lakott az »Élet Templomá«-ban — ez volt a kolostor neve, — akik hosszú életüket Zarathustra profétái életszabályainak köszönhették. Olykor kiküldöttek maguk közül valakit az emberiség felvilágosítására. Ilyen kiküldött volt Hanish. Legalább így mondják hívei. Mert jómaga hallgat, ahogy ilik a hosszúságú életük rendjébe tartozó szerzeteshez...

Szóval, divatja van ma a gyógyítás mesterségének, mert nagyon divatos a betegség is. Az emberek türelmetlenül leskelődnek az orvosi laboratóriumok körül a gyógyírért. Talán nem is a gyógyulásra vágnak, hanem a gyógyulás reménységére és ez a válság, amiről az orvosok esztendőket óta panaszkodnak, nem az orvosi tudomány válsága, hanem a — beteg emberiségé.

A lélek fáj az emberekben. Azon pedig gyógy:er nem segít. Legfeljebb csodatét. Amít a kuruzslók ígérnek. Mert ők aztán valóban értenek a csodálatos gyógymódokhoz és könnyen lefőzik a lábujjhegyenjárók, vagy a nevetők szektáját. A kuruzslás bizony család. De azért vannak családok, mert akadnak, akik szivesen csalatják meg magukat. Az illúzió annyira kell az embereknek, hogy olykor a becsület is kénytelen a család ruhájába bújni, ha boldogulni akar. Amint erről az alábbi történet tanuskodik.

Aachen közelében, Bergstein városkában szegény kereskedő telepedett le. Gyarmatárut vett és adott, mellékesen pedig a csodadoktorsággal foglalkozott. Amint tudományának híre terjedt, messze Belgiumból, Luxemburgból és Franciaországból is tödultak hozzá a betegek. Eközben a környékbeli orvosok rendelői mind kiürültek. Végre is a hatósághoz fordultak: tiltsa el a kuruzslót veszedelmes mestersége gyakorlásától. A csodadoktor idézést kapott és a rendőrtisztviselő szigorúan elfogta:

— Önt azzal vádolják, hogy betegeket fogad, orvosságot rendel, gyógyít, holott nincs megfelelő kvalifikációja. Ön a kuruzslás mesterségét űzi!

— Ellenkezőleg, uram, — válaszolt

szemrebbenés nélkül a kuruzsló, — én annak rendje és módja szerint orvos vagyok. Ime, a diplomám!

Átadta a kezében tartott tekerestet és a tisztviselő meglepetve látta, hogy igazat mond.

— Dehát hogyan jutott önnek eszébe orvos létére kuruzslónak csapni fel? — kérdezte ámulva.

— A dolog nagyon egyszerű. Mikor még friss volt a diplomám, reménységgel telve néztem a jövő elé. De koldus maradtam. Akkor jutott eszembe, hogy becsületességemet a család alárcába bujtatom. Talán így nem ismer rám a szerencse és nem kerül el.

Az esetnek hamar híre terjedt. Mindenki mulatott a kuruzsló esetén, aki orvos volt. De a rendelőjét elkerülték.

Már szinte felkopott az orvos álla megint, mikor pompás ötlete támadt. Elhíresztelte, hogy a diplomája hamis volt és csak a hatóságot vezette félre vele. Az emberek megnyugodtak, hogy mégis csak rendes csodadoktor és azóta — ostromolják a páciensek megint.

Nagy a hit a csodadoktorokban, senki sem tagadja. Hozzájuk szalad minden képzelt beteg. Hanem akinek komoly baja van, nem sokat gondolkozzék. Menjen csak a házi orvosához.

A divatrajzok és a valóság

Tudat alatt ott él minden emberben, hogy a magasságban mutatkozó eltérés bizonyos mértékben kiegyenlítődjék. A magastermetű férfiak nagyon sok esetben valóságos babanökbé lesznek szerelmeseik, a kis férfiak pedig különös előszeretettel viseltetnek a magastermetű nők iránt. A nők ezzel szemben előnyben részesítik a magastermetű férfiakat, mintha ezzel akarnák igazolni az ősanjáiktól örökölt öntudatlan érzést, akik nagyobb biztonságban érezték magukat a hatalmas termetű férfi oldalán, pedig ez nem mindig felelt meg a valóságnak.

Az alacsony, szélesvállú emberek sok esetben jelentékenyen erősebbek, mint azok, akik magas, vékony alakkal rendelkeznek. Ha ez nem így volna, akkor a *patagón* lenne az ideális férfitípus, akiknél az átlagos magasság 1 méter 80 centiméter. Ha azt a természettudományosan megalapozott tényt, hogy egyes vad törzsek női feltűnő testi nagyságukat a jobb táplálkozásnak köszönhetik, átvisszük a mi európai viszonyainkra: úgy az volna a természetes, hogy a felső tízezer asszonyai sokkal nagyobbak és erősebbek, mint a munkás- és parasztasszonyok. Pedig ennek épp az ellenkezője igaz.

A nagyságot, a hatalmas termetet mindig az átöröklés határozza meg. A gyermekkori rossz táplálkozás ugyan jelentősen leszoríthatja a növést és a csontok képződését, de a kistermetű szülők gyermekeit a legkitűnőbb táplálkozás sem képes magastermetűekké változtatni.

Azt gondolhatná az ember, hogy a nők az ő legspeciálisabb világukban: a divat terén levonták ennek tanulságait és minden divatkreáció a mégis csak túlságban lévő alacsonyabb termetű nők részére és testére készül. A valóság azonban ennek is épp az ellenkezője. Már a régi, egyiptomi domboorműveken is nagy, hatalmas asszonyok szerepelnek, mint divatos dáma, holott pontosan tudjuk, hogy az egyiptomi nők nagyrésze alacsony és meglehetősen kövér volt. Amióta pedig divatrajz-félék vannak, már a 17. századbeli ólommetseteken is, magas és karcsú alakok képviselik a követendő típust.

Ha pedig megnézzük a mostani divatrajzok nagyrészét, azokon is ugyanazt a különösséget találjuk. Szinte karikatúraszerűen nyúlánk és magas figurák szerepelnek, akikhez viszonyítva még a patagóniai nők is törpéknek látszanának.

Ezen a rajzokon a férfiak is mind magasak és karcsúak, de legalább ará-

nyosan ilyenek. Ugy látszik, a hivatásos divatrajzoló a nők álmát és vágyát vázolja papírra. A rövidlábú neme végezt és álmát, amely magasnak és nyúlánknak szeretne látszani.

Kár, hogy még nem készítették szerelmi statisztikát, amiből a szerelmese

testmagassága és ennek a testmagasságnak egymáshoz való viszonya derülne ki. Azt azonban efféle statisztika nélkül is megállapíthatjuk, hogy a férfiak átlaga szívesebben veszi, ha kissé »lenézhet« élete párjára és a túlságosan magas nők sokszor egyedül maradnak, mert kevés olyan férfi akad, aki elég bátor volna ahhoz, hogy élettársával »lenézesse« magát.

Nyalánkságok

Ez a szó vonatkozik mindazokra az édességekre, amiknek élvezetétől a mai idők »kötelező« soványsága úgyszólván eltiltja a nőket. Alapjában véve azonban igazságtalanul viselkedünk a cukorral szemben, mert az nem csupán »édesség«, hanem táplálék is, amely — kellő mértékkel élvezve — a testi erők fejlesztésére szolgál.

Abban a reményben, hogy a »csontváz-divat« már múltóban van és újra itt lesz az ideje, amikor értékelni fogjuk az asszonyi »gömbölyűségeket«: talán szabad már újra gondolni arra,

(A konyha művészetéről szóló) hat könyvében ezt a tanácsot adja:

— Az elromlott mézet javítsd meg oly módon, hogy egy rész romlottat keverj össze két rész jó és friss mézzel!...

Csak a XVII. században veszti el a cukor ritkaság-jellegét és a XVIII. században kezdődik népszerűsége, amikor már pralinékat, cukrozott gyümölcsöket, marcipánt és cukrászsüteményeket készítenek. A cukorfinomítással pedig elkövetkezik a különféle nyalánkságok korszaka.

Nagyanyaink idejében az édességek egészen más szerepet játszottak, mint napjainkban. A főirányelv a készítés művésziessége volt, a dolgok értékét a felszolgálás stílisével a szépségeivel akarták fokozni. Innen származik az ornamente, a díszítő elemek túlhajtása. Az édességek magas polcokon állottak, ezüst- és aranypapírba csomagolva, művirágokkal, képekkel és szalagokkal ékesítve.

A mi korunk azonban feleslegesnek itéli az efféle céltalan díszítéseket. Nem az a cél, hogy mások csodálatát érdemeljük ki, hanem hogy az édességeket gusztusos formában szervírozzuk.

A legújabb »táplálkozás-tan« a minőségre helyezte a súlyt, az édességek tekintetében is. Az édesnek nem volt szabad — édesnek lennie, a csokoládé pedig csak úgy ért valamit, ha — keserű. Másként főzünk, másként sütünk, még az édességeket is másként készítjük, mint azelőtt.

De azért itt az ideje már, hogy minden háziasszony próbáljon meg saját-maga készíteni egynémely nyalánkságokat. Ezt a »munkát« hálás elismeréssel fogják jutalmazni a család tagjai, különösen, ha valami igazán jóízű nyalánkságot produkál.

Múltóban a »csontváz-divat«, derengeni kezd újra a nyalánkságok hajnala. A nyalánkságokat pedig a — férfiak is szeretik!

Csak nem merik bevallani a — nők miatt!

hogy életünket kissé — megédesítsük.

A cukor maga, amely most mindenki számára hozzáférhető, a régi időkben csak gyógytárakban volt kapható és mint valami nagyon értékes dolgot, lezárt szekrényben őrizték. Ma talán már mosolygunk a régi ezüst cukortartókon, amelyeken zár volt és amit kulccsal csuktak be, de nem szabad elfelejtenünk, hogy a cukrot akkor úgy őrizték, mint az aranyat.

A cukrot egyébként csak a XIV. század óta ismerjük, amikor az olaszok Arábiából Európába hozták. Egészen addig egyetlen édesítő szer a méz volt. Apicius: »De arte coquinaria«

NŐK A VILÁGTÖRTÉNELEMBEN

Irta: LAZÁR ISTVÁN

FREDEGUNDA

Nagy, sötét, orgyilkos, véres korszak tárul föl előttünk a világtörténelem lapjain, a merovingi frank idők rettentő eseményei, melyeknek izzó központjában Fredegunda, a nagy cselszövő áll, mint mosolygó nemi- zis. Arcán fekete lárvá, csak égő szempárja villog át a frank világ ködén, egy álombeli rém, aki mérgezett tört szorongat mindkét kezében s lélekremegtető tekintetével az áldo- zatát keresi. Szörnyeteg, ki a hatalom bíborá- ért megtöltötte rémséggel a maga korát. A születése is titok és homály. Egy csókon keresztül bukkan föl az ismeretlenségből s ez a csók rászárad a Meroving-dinasztia életére, mint valami végzetszerű, fekete pecsét...

A hatodik század második felében va- gyunk. Chlotár hatalmas birodalma négy részre szakad, úgy oszlik meg a négy frank királyfi, Cheribert, Guntram, Chilperich és Sigbert közt, sorsvetés szerint. Sigbert fele- sége Athanaquid nyugati gót király leánya, a szépséges Brunhilda, a Chilperiché pedig Brunhilda nővére, Gailswinth, a másik gót királylány, ki boldogan él királyi férje mel- lett a merovingi kor cselvetései közt, míg meg nem jelenik életében Fredegunda, a ragyogó szépségű frank leány. Chilperich beleszeret és ezzel a szelídelektű királyné tragédiája beteljesedik. Fredegunda az udvarba kerül és látja már a királyné, hogy hiábavaló minden küzdelme az ura szívé- ért; elhatározza hát sok könnyhullatásos éjszaka után, hogy visszamegy atyjához, a nemes Spanyolhonba, mert nem tudja szenvedni tovább a szegyenét és meg- aláztatását, de Fredegunda nem engedi ki kezéből a szerencsétlen királyasszonyt s egy éjszaka megfojtatja hálószobá- jában, orgyilkosai által, amíg a király nála mulat. Szabad az út a trón felé! A király szemet huny a gyilkosság fölött és feleségül veszi a szép és nagyraavagyó Fredegundát.

Brunhilda kétségbeesése határtalan a nővére halála miatt, bosszúra tüzei férjét s a két király közt kitör a testvérháború. Sigbert győz, vítez harcosaival elfoglalja Chilperich országrészét s a legyőzött király hadai már-már pázsra akarják emelni Sigbertet, amikor Fredegunda közbelép s a Véget újút kereszül- húzza: két orgyilkosával, mérgezett törrel megöleti Sigbert királyt Vitry mellett, éj idején, a szabad ég alatt. Fredegunda diadala teljes. Chilperich elfogatja Brunhildát és Rowenbe viteti, ám a sors új figurát tol elő a nagy sakkjátékban: Merovech királyfi, Chilperich első feleségétől való fiát, ki halálosan beleszeret a rab királynéba s a roueni püspök

segítségével pártot üt atyja ellen. A fölkelés gyorsan terjed, Chilperich azonban békét köt Sigbert népével s béke fejében a rab királynét szabadon engedi. Fredegunda szinte örjög, hogy Brun- hilda kisiklott a kezéből, de bosszúja él, csak az alkalomra vár, hogy szembe-

kerülhessen nagy ellenfelével, Brunhildá- val, ki ugyancsak méltó versenytársa politikában, cselvetésben és minden bűnben egyaránt.

Úl várában Fredegunda és szövö a gyil- kos hálót, mint a pók, de parázna vére sem hagyja nyugton, új szerelemre vágják, hogy a tilos és bűnös csókorgyákbán kitombol- hassa magát. Akad az udvarban sok szép és előkelő dalia, kiválaszt egyet s éli vele a király mellett régi, ledér életét, ám Chil- perich megtudja és leszámolóra készül, de Fredegunda megelőzi s Párizs mellett orozza meggyilkoltatja egy vadászaton. Szabad az út! Övé a trón. Megnyergeli a végzetet vakmerően, magához ragadja a királyi hatalmat. Útött a bosszú órája! Merovechnek veszni kell. Orgyilkosaival megöleti őt is. A roueni püspökön a sor! Orgyilkos bérencei az oltár elé rontanak és szentmiséldozás közben sebesítik meg a püspököt. A szörnyeteg újjong, majd kép- mutatást színlelve megjelenik a haldokló püspök ágya mellett s megkérdi mely rész- véttel: ki a gyilkos? »Te vagy az, — mu- tat rá a püspök. — ki megöletted királyain- kat és annyi ártatlan vért ontottál orszá- gunkban... Légy átkozott mindörökre és büntessen meg Isten az én véremért is!« A királyné megriad, de örjögő lelke egy pil- lanatig sem pihen. Megöleti második mostoháját, Chlodwigot is, hogy édesfiának, a négyhónapos Chlotárnak biztosíthassa a frank királyi koronát, aztán a királyfi édesanyját, Andoverát tételi el láb alól. Micsoda rettentő lélek! Sötét szeme most Brunhildán függ. Itt a nagy pil- lanat! A leszámolás ideje. És a két hatalmas asszonytigris szembeke- rül végre. Azé az egész frank biroda- lom, aki győz —

És Fredegunda győz. Sztétveri hadaival az egyesült ausztráziai- burgundi sereget. Áll a hatalom tündöklő zenitjén, elért mindent, még csak egy hiányzik a földi boldogságból: a győzedelmes szerelem. A nagy sarkpont, amelyen megdől minden asszonyi számítás, a Véget kipróbált mesterfogása, mellyel a világ urait is az egerfogójába kényszeríti. Az udvari ember, akivel megcsalta királyi urát, ez úti szíven Fredegundát a hiültségével, ő a sors büntető eszköze. A vas- akaratú királyné megroppan, gyöngö asszonybábbá törpül, ágynak esik izgalomban és belepusztul, hogy lega- lább egy örökasszonyi vonást föl- jegyezhesse a történelem róla, ki úgy élt, mint az élő kárhözlet és úgy halt meg, hogy a szerelem fénytiszta, megváltó mosolyában sohasem üdvözülhetett...

Kacérkodás

Csunyák vigasztalása

Soha nem volt olyan könnyen elérhető, hogy a csunya nő is szép legyen, mint éppen a mi napjainkban. Nincs ugyanis szorosan körülhatárolt és precízen megállapított szépség-ideál. Az a nő, aki a múlt század 90-es éveiben például határozottan csunya lett volna, ma egyenesen szépségszámba mehet. Csak az a bizonyos bájosság (ha jobban tetszik: »sikk«) szükségeltetik hozzá, ami a valódi szépség fölött is diadalt tud aratni.

Éppen a mi időnkben, amikor a kozmetika úgyszólván elképzelhetetlen eredményeket produkál, van különösen »pikáns« hatásuk a kisebb szépséghibáknak. Egy nagyon okos férfi és hírneves esztétikus mesélte el, hogy egyízben egész Párizst végigbolyongta, mert legalább egy nőt szeretett volna találni, akinek halvány — szeplője van. Minden fáradozása hiábavaló volt. Mert valamennyi párizsi nőnek teljesen egyforma tökéletességgel kikészített arcbőre volt.

Az a csunya nő, akinek szép az alakja, ma nyugodtan konkurrálhat a legszebb nőkkel is. Természetesen, azonban csak az egészen tökéletes alakú nők rendelkeznek azzal a nagyvonalúsággal, amely a mai divatban egyéni típus kreálására teszi őket alkalmassá.

Goethe nővérének, Corneliá-nak a tragédiája ma elképzelhetetlen volna. Szegény leány annakidején, az akkori divathoz alkalmazkodva, kénytelen volt a haját egyenesen hátrafésülni és abnormisan hatalmas homloka a csunyáság lázát keltette. Ha ma élne, a homlokába fésülné a haját és a korizlés szerint talán nagyon is szép leány lenne.

Vannak azonban olyan nők is, akikhez rendkívül mostoha volt a természet. De még ezek számára is nagyon sok lehetőség nyílik. Ilyen például: a hang. A szépségessű hang rendkívüli hatást tud kiváltani és a szép beszéd-hang nagyon könnyen elsajátítható.

A legfontosabb és legeredményesebb azonban a mozgás harmóniája, amely eltanulható és amely a csunya, nehézkes nőt is széppé változtatja. Természetesen, sem szeleburdisággal, sem túlságos lassúsággal nem lehet ezt elérni. Meg kell tanulni a szép állást, a helyes ülést, a mozdulatok csinoságát, szóval: az egyéniségnek megfelelő harmonikus viselkedést.

Ezenfelül pedig rendkívül fontos, — amit a szép nők rendszerint elhanyagolnak: — a nyugodt öntudatosság,

aminek végtelenül erős és ellenállhatatlanul szuggesztív hatása van mindenkire.

A kozmetika és főként a kozmetikai sebészet csodálatraméltó eredményeket tud elérni, amivel a csunyaságot széppé változtatja át, de mindez jelentékeny hatású ahhoz az automatikus szépítő eljáráshoz viszonyítva, amely belülről: a lélekből sugározza ki jótekonny hatását. A legdiadalmasabb

HUMOR

Grün találkozik az utcán Kohnnal.

— *Hogy vagy?* — *kérdezi tőle.*

— *Nna, — feleli Kohn.*

— *Hogy vagy az üzlet?*

— *Nna.*

— *A feleséged egészséges?*

— *Nna.*

— *A gyerekek jól vannak?*

— *Nna.*

Ezzel elbúcsúznak. Kohn hazamegy és azt mondja a feleségének:

— *Az előbb találkoztam a Grünnel és utána valósággal megkönnyebbültem.*

— *Miért?*

— *Olyan jólesett egy kicsit kiönteni a szívemet.*

*

A tanjelügyelő így szól a Jóska gyerekhez:

— *Na, ne félj, fiacskám, beszélj úgy velem, mintha a barátod lennék.*

Mire a gyerek megkönnyebbülten így felel:

— *Kedves komám, nem tudok egy kukkot se.*

*

— *Papa kérem, mi az a konferencia?*

— *A konferencia egy olyan gyűlés, amelynek a végén mindig el lesz határozva, hogy a legközelebbi konferencia hol lesz megtartva.*

*

A férj: Tudod, anyjuk, harminc éve vagyunk házasok, de ilyen jó kávét még soha nem adtál.

Feleség (magában): Ejnye, csak nem adtam oda neki tévedésből a magam kávéját?

*

— *Hallottad, Móricka? Aki kettőből bukik, nem mehet pótvizgára.*

— *Nem érdekel.*

— *Miért?*

— *Mert én többől fogok bukni.*

*

szépség is vereséget szenved ott, ahol a kedély és a szeretetreméltóság kerül vele szembe. A lélek szépségének ez a két kisugárzó vitalitása nem csupán a csunya külsőt feledtetni el, hanem árnyékot von a legszebb arca és hátterbe szorítja a legtökéletesebb orrcimpát is, ha azt csupán a gög és lelketlenség hideg fuwallata remegteti meg. A c s a k testi szépség csupán az első pillanatban hat, de aztán hidegen hagy. A kedély és a szeretetreméltóság azonban percről-percre, napról-napra, sőt évről-évre erősebben érzeteti varázsos hatását.

A zsigoriságáról közismert Kohn ezüst-lakodalmát ülte és felesége unszolására vacsorára hívta meg összes rokonait és ismerőseit.

Egy nappal a vacsora előtt az asszony elküldte a piacra, hogy vegyen egy szép ötkülös halat. Kohn el is ment és nemsokára visszajött egy üveg vízzel.

— *Mi ez?* — *kérdezte mérgesen az asszony.*

— *Hát kérlek, — mesélte Kohn, — elmentem a halaskojához és kértem egy szép ötkülös halat. A koja kivett a vízből egy óriási halat.*

— *Aztán jó diós hal lesz ebből?* — *kérdeztem tőle.*

— *Hogy jó-e?* — *felelte a koja. — Ennek olyan lesz a húsa, mint a cukor.*

— *Mint a cukor?* — *gondoltam magamban. — hiszen akkor legjobb lesz, ha mindjárt cukrot hozok.*

Elmentem tehát a fűszereshoz és kértem öt kiló cukrot.

A boltos kimért öt kiló cukrot és én megkérdeztem tőle:

— *Aztán jó édes ez a cukor?*

— *Hogy édes-e?* — *felelte a boltos, — olyan édes, mint a méz.*

— *Mint a méz?* — *gondoltam magamban. — akkor legjobb lesz, ha mindjárt mézet hozok.*

Elmentem a mézeskalácsoshoz és kértem öt kiló mézet.

— *Jó a méze?* — *kérdeztem tőle.*

— *Hogy jó-e?* *Az én mézem olyan, mint az olaj.*

— *Mint az olaj?* — *gondoltam magamban. — hiszen akkor inkább mindjárt olajat hozok.*

Elmentem olajat venni és megkérdeztem a kereskedőtől, hogy tiszta-e az olaja?

— *Hogy tiszta-e?* *Az én olajom olyan tiszta, mint a víz.*

— *Víz?* — *gondoltam magamban, — akkor mindjárt vizet hozok.*

Hát itt a víz.

A TÁRSASÁGBÓL

Halló! Csókolom a kezét, Nagyságos Asszonyom!...

Harminc esztendeje annak, hogy Móra Ferenc irogatni kezdett és elérte azt, hogy ma ott van a helye a legnagyobb magyar írók élén Móra Ferenc, akinek

most ünnepeltük 30 éves írói jubileumát, a magyar nyelv utólerhetetlen mestere és ami talán még ennél is több: a szívek, a szeretet írója. Ez a jubileum kétszeres ünnep volt a mi számunkra: a nagy magyar író nyilvános ünneplése és a mi csöndes kis házi-ünnepe, amely a M. U. L. munkatársának szólt. Az ünnepelt író már hazatutott Szegedre, a családjához, imádottnokájához. De a posta ezentúl is el fogja hozni írásait hozzánk, hogy a M. U. L. előfizetőinek örömmünnepet szerezzünk velük.

Tessék meghallgatni ezt a nagyon is mai históriát... Feketék két szobás lakásban laknak a bércsárnya második emeletén, közvetlenül a háziúr lakása fölött. Gyermekei egy jótékony célú akción kapott szeges bakkancsot hordanak és léptük alatt valószínűleg reng a padló. A háziúrnak ez nagyon kellemetlen és magához kéri az apát.

— Mi az oka annak, hogy maguknál olyan tűrhetetlen zajt csapnak a gyermekek a cipőjükkel? — kérdi a háziúr.

— Ennek az az oka, — sóhajt Fekete, — hogy nincs szőnyeg a lakásban. A gyerekek a csupasz padlón szaladgálnak és ez okozza a zajt.

— Hát akkor tessék venni szőnyeget! — Csakhogy nekem arra nincsen pénzem!

— Tudja mit? Én adok magának pénzt, — mondja a háziúr. — Meny nyibe kerül egy olyan szőnyeg?

— Hát kérem, az ilyen szőnyegnek vastagnak kell lenni!... Belekerül legalább 300 pengőbe.

A háziúr átadja a 300 pengőt Feketének és ezután tényleg csend honol a második emeleti kis lakásban. Néhány nap múlva a háziúr felmegy a szobába, hogy megnéze a szőnyeget. A padló csupasz, szőnyegnek nyoma sincs.

— Kérem, — szól mérgesen a háziúr, — én 300 pengőt adtam magának... Hol az a szőnyeg?

— Minek egy szegény embernek szőnyeg? — feleli Fekete. — Vettem minden

gyereknek posztótálpapucsot... Lárma nincs, önt nem zavarja senki, hát mit akar még?

Társasági híreim ezek: a Kormányzó Ur Öfjéméltósága megengedte, hogy Várady László miniszteri tanácsos, számvéviségi igazgatónak elismerését tudtul adják. — Örömmel közlöm Nagyságos Asszonyommal, hogy dr. Papp Emil kedves előfizetőnk, 28 évi országházi működése elismeréséül a címzetes képviselőházi elnöki tanácsosi és méltóságos címet kapta és ezzel elődjének, a híres Szemere Györgynek címét is utódolja. Az új méltóságos urnak őszinte jókívánságainkat küldjük. — Torday Béla városi tisztifőrovost a nagykorúsi református egyház főgondnokává választották. — Fényesen sikerült estélyeket és teákat rendeztek Ottlik Iván v. b. t. t. és felesége, Radocza Tiborék, Békey Beldék, gróf Festetich Benóné, öz. Fáy-Halász Gidóné, Póka-Pivny-Aladárék és Kaposi Molnár Viktorné, amelyeken a társadalmi és közélet előke-
léseije jelentek meg.

Házassági híreim ezek: id. losoncai Bánffy János báró és felesége ábránfalvi Ugron Rosalie fia, báró Bánffy László, marosgyezei nagybirtokos házasságot kötött zeykfalvi Zeyk Helénával, diósadi Wargha Andrásné báró Rothenthal Gréte és néhai férje: ifj. zeykfalvi Zeyk Dániel leányával. — Klózik Ilucy kedves előfizetőnk eljegyezte Csorba Oskár, többszörös magyar válogatott víziló-bajnok, volt olimpión, a Beszkárt tisztviselője. — Daffenek Illyke kedves előfizetőnk feleségül vette Szentmiklóssy Elemér, m. kir. honvéd utászfőhadnagy, Szegeden. — Sternberg Rózsi grófnőt oltárhoz vezette Divéky Adorján, a varsói magyar követség sajtóelőadója, egyetemi magántanár. — Szívből gratulálunk

Közbevetőleg elmondom Nagyságos

Ritmikus torna

Asszonyomnak azt a beszélgetést, amely a főnök és a könyvelője között folyt le.

— Főnök úr kérem, — kezdi a könyvelő, — szeretnék néhány napi szabadságot kérni.

— Már megint szabadságot kér?! — ripakodik rá a főnök. — Egyszer azért kér szabadságot, mert a feleséget ki kell kísérnie a vonathoz... Mászor azért, mert a fia megkapta a kanyarót... Egyszer a lányát elütötte az autó, más-szor pedig az anyósát temetik... Most megint mire kell a szabadság?

— Nősiüln szeretnék! — hallatszott a könyvelő megdöbbenő válasza.

A nemrégien alakult Tavasztársaság minden csütörtökön d. u. 6 órakor tartja táncsal egybekötött teáját a Gyógyszerész-Kaszinó helyiségeiben (Aggteleki-u. 8).

— Budapest Székesfőváros X. ker. rákosfalvai helyi Népművelési Bizottsága az ottani kultúrházban kitűnően sikerült szerzői estet rendezett Demjén Antal tanár műveiből. — Ispánovits Sándor polg. isk. igazgató, kedves előfizetőnk nyári társasutazásokat szándékozik rendezni Olaszországba, Spanyolországba és a norvég fjordokra. Felvilágosítás VII., Wesselényi-u. 38 alatt kapható.

Nem akarok adós maradni a szokásos arisztokrata-viceál sem. Agenor gróf telefont, de tévedésből rossz számmal kapcsolják össze.

— Lépjén ki! — szólítja fel telefonon a másik beszélő akaró.

— Nem tehetem, kéchem, — feleli Agenor gróf.

— Miért?

— Mecht az ötödik emeleten pont az ablaknál állok, — hangzik Agenor gróf válasza.

Kedves előfizetőink pihenőjéről és előnyaralásáról a következőkben számolok be: Borinyák Istvánné Abbaziában, Cibor Ferencné Neszmélyen, Stempien Jánosné örnagy neje Balatonkenesén, öz. Bott Dánielné Balatonalmádban, Batori Ica Mezőberényben, Lakay Erzsike Nagy-cserén, B. Kobelrausch Gyuláné Tahin, Neumann Gyuláné Gyömrő-Kócán-pusztán, Korbuly Dezsőné Felsőgödön, Osváth Augusztia Pécelen élvezi a szép tavaszi napok felüdítő örömeit.

Búcsúzóul pedig ezt tessék meghallgatni, Nagyságos Asszonyom. A fiatalember megkérdi az ajtónyitót inastól:

— Beszélhetek az igazgató úrral?

— Nem, kérem, — szól az elutasító válasz. — Az igazgató úr alszik és meghagyta, hogy csak rendkívül sürgős és halaszthatatlan ügyben keltsen föl... Egyébként mit tesz az óhajtan tőle?

— Meg szeretném kérni az igazgató úr idősebb leányának kezét...

— Ó, ez nem sürgős!... Holnap is meg fogja kapni őnagysága kezét!... Kezeit csókolom

A HERCEG KÉT ASSZONYA

IRTA: EGY VOLT VEZÉRKARI EZREDES

23.

A gyóntató páter szeliden lépett a cella sarkába húzódott Vilmához, aki úgy gubbasztott ott, mint valami szomorú, magába roskadó árnyék. Mintha máris elszállt volna belőle minden élet, nem látott, nem hallott semmit, nem nyúlt az eléje rakott ételekhez. A szemei a sötétbe néztek. Ki tudja, mit láttak ott? Vannak pillantások, melyek átlátnak a börtön falán, sem tér, sem idő nem fátyoloznak eléjük akadályt és képeket látnak, melyek szívükből rajzottak ki...

A két gyertya alig tudta áttörni a börtön nyomasztó, kriptákra emlékeztető súlyos sötéttségét, de Vilma mégis fényességet látott... Mintha túlvilági nagy mezők világosodtak volna meg előtte, ahol arany fűvön, rubin virágok között a herceggel sétált...

Oh micsoda fényesség volt az! És milyen édesen, lágyan szóltak az angyalok hárfái és fuvalói!...

Összelelkve jártak és egyre szélesebb, ragyogóbb kékben hullott rájuk a napsugár.

Vilma még sohasem látott ilyen hatalmas, napfényes mezőt, mint amilyeneken kettesben jártak. Örömök hajladoztak feljük, karcsú ágakon himbálódzó édes gyümölcsök, zsisbasztó, mosolygó béke! Egyedül voltak a végtelen mezőn, csak ők ketten és minden nekik ragyogott, őket ölelte át az illatos levegő, a lepkék nekik táncoltak, a madarak nászindulókat daloltak a virágos ágak között.

— Imádkozz, kedves leányom!

Vilma csodálkozva rezzent fel. Imádkozzon? Hiszen csupa imádság a lelke. És mit jelent ez a sötétség? Ki oltotta el a fényességet, űzte el a meleget?

Ijeden sikoltott fel!

Mint valami szörnyű vízió bontakozott ki előtte a borzalmas valóság!

Cellában ül... síralomházban! A gyóntató áll mellette a feszülettel...

— Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...

Szállt az ima, gyöngyöztek a szavak a páter ajkán és Vilma odaroskadt kétségbeesetten a szerzetes lába elé.

— Oh, van-e bocsánat számomra? Találkozom-e a síron túl azzal, akit olyan végtelenül szerettem? Ott fog-e várni a mennyei fényességben, az aranymezőkön, ahol az előbb láttam?

— A lelkeddel törődj!... Az irgalomért imádkozz velem együtt!

— Találkoznak-e egymással a túlvilágon azok, akik itt szerették egymást? Ezt mondja meg, tisztelendő atyám!

— Néhány óra mulva az Úr előtt kell számot adnod földi életedről! A bűneidet bánd most, készülj a nagy ítéletre!

— Nékem semmi mentségem nincs!... Csak az, hogy szerettem! Ha az Úr tiszta, mocsoktalan ajándéknak szánta a szerelmet, ha ő rendelte úgy, hogy szolgálj legyünk a szívünknek, akkor nékem is meg fog bocsátani...

A páter rosszalóan csóválta fejét.

— Micsoda megátalkodottság! Még most is, ezekben a komor és fájdalmas percekben is a szerelemre, a gyönyörre gondolsz?

— Én most is csak őt tudom siratni! Ezerszer halnék meg, ha ezzel őt feltámaszthatnám! Nélküle úgy sincsen sem célja, sem tartalma az életemnek. Nem félek a haláltól... Én már csak az élettől félek!

A börtön kápolnijában megkondult a harang...

Hajnali hat óra.

És amint elkondult az óra ütése, nehéz lépések hallatszottak a folyosó felől. A cella ajtaja felnyílt.

A hajnali fény vidáman, tisztán ömlött be, mintha a mezők üdvözlését hozná, az élet mosolyát, a virágok illatát. A börtön udvarán madarak csiripelnek. Milyen különös! Ide szálltak a patakok mellől, rügyező erdőkből, börtön kerítése mögé, pedig szabadok lehetnének...

De ide szálltak, énekelni akartak a szegény raboknak. Mesélni az élet szépségeiről, melyet azok már nem láthatnak...

Vilma szíve elszorult, szeméből kicsordult a könny.

Mindenjogfenntartva!

Fehér kis kezedet...

WESSELÉNYI ISTVÁN DE

Finoman, érzéssel.

verse és zeneje.

Fe- hér kis ke- ze- det addi- de ke- zem-be, Csak egy perc-re néz- zel mé-lyen a sze- mem-be.
Fe- hér lí- lí- om- nál fe- hé- rebba- lel- kem, Mint a kék- lő ég- bolt, vég- fe- len sze- rel- mem.

Csak egy- szer ö- lelj meg, si- mo- ga- kon lá- gyan, S nem lesz sen- ki fu- dom, bol- do- gabb majd ná- lam!
Me- le- gebba- szí- vem, az é- ge- fő nap- nál, Hogyha rá bo- rul- nál, so- ha él- nem hagy- nál!

Kiss!

Nem félt a haláltól, maga hívta volna könnyező szomorúsággal, ha úgy jött volna érte szeliden, álomba simogató kézzel, mint egy jóságos öreg szellem, vagy nagy fekete pille, aki ráborítja szárnyát.

De ezek a durva, szörnyű férfiak!

Borgőzös borotvátatlanságban, áttivornyázott éjszaka után jöttek érte, hogy megöljék, megkínózzák, zsinegekkel véresre vágják a kezét és lábát, beszennyezzék a halál szépségét!

Nem a haláltól borzadt, hanem ettől a szennyes, durva pribék hadtól, az érintésüktől.

Azoktól az aljas, kétszínű emberektől, akk körül fogják állni a máglyát, melyen mártírhalt kell szenvednie és miközben a kínok kínját szenvedni, azok gondolatukban az ő szent szerelmét fogják ízekre szagatni és meggyalázní.

Egy férfi lépett ki a katonák sorfala mögül.

Vörösképű, bikaerős, tagbaszakadt, visszasztító ember. Lábán szűk vörös nadrág, fején hátracsapott csuklya.

A hóhér.

Vilma felsikoltott és iktózá hátrált.

— Csak bátorság! Semmi komédiázás! — mordult rá a hóhér.

És félkézzel megragadva Vilma hosszú, ingerű ruháját, nagyot rántott rajta úgy, hogy a szerencsétlen megbottlott és felbukott.

— Kötözzétek meg! — parancsolta a hóhér.

A pribékek hátracsavarták kezét és megkötötték.

Azután felrángatták.

— Előre! — kiáltották.

Vilma halálfélelmét végtelen megvetés és gőg váltotta fel. Összeszorította ajkát. Egy hang, egy sóhaj nélkül fog meghalni. Nem növeli jajveszékével, könyörgésekkel, ájulászásokkal e vad csorda gyönyörűségét.

Bámulatol szilárdan lépett előre. Ő maga sem értette, hogyan jár, mintha már nem is élt volna és retentő meszeseségből látta volna magát...

A börtön kápolnájában meghúzták a lélekharangot...

Most kinyitották a kaput.

A börtön előtti tágas tér tele emberekkel. Ezek az éjszaka nem is aludtak. Itt virrasztottak pásztor tüzek mellett, nehogy elmulasszák a nagy látványoságot.

Elégetik a boszorkányt! A királyi

nőt, aki előtt még nemrégén hétrét görnyedve álltak az udvaroncok, a grófok, lovagok, nagyurak!

Most durva szörnyűséget adtak rá, a vezeklők fekete köntösét, a kezén véres csíkot hasít a zsinég.

De valaki hiányzik!

Pedig Vilma tekintete most csak őt keresi. Véle akar utoljára szembenézni ebben a nagy pillanatban.

Johanna Erzsébet nem volt sehol sem látható.

Pedig a máglyával szemben felállították az udvari páholyt és a bíróság tagjai elfoglalták körülötte a helyüket.

A gyáva! Tehát nem meri végignézni az aljas gyilkosságot, melynek ő volt a tervezője és mozgóatója.

De nem így volt!

Johanna Erzsébet e pillanatban ideggöröcsök között fetrengett a palotájában, tombolt, vázákat vagdosott a földhöz, megpofozta a szeme elé kerülő cselédeket, a haját tépte és a ruháját szaggatta tehetetlen dühében.

Hej, dehogyan nem nézte volna végig kegyetlen gyönyörűséggel gyűlölt vetélytársnője kivégzését! Csak ne húzta volna az a gaz Süss zsidó keresztül a számítását!

Johanna Erzsébet még az éjjel magához hivatva a miniszterelnököt és hosszan tanácskozott vele. Kétségbeesetten hallotta, hogy Vilmát csakugyan nem lehet kivégezni, mert ebből könnyen háborús bonyodalom támadhatna. Vryb őgróf már Bécsbe is szaladt, az osztrák követ pedig a nap folyamán kétszer is protestált és fenyegetődzött.

Tehát megint kisiklott keze közül az átkozott boszorkány!

De legalább megkínózza! Végigszenvedtetni vele a kivégzés minden lelki kínját!

Szigorúan megparancsolta, hogy a kegyelmezést az utolsó pillanatig a legnagyobb titokban kell tartani. Még az udvarhoz egészen közel állóknak is azt kell hinniök, hogy az ítéletet végrehajtták.

Ünnepi asztal terítése

A hóhér pribékjei a magas máglyára emelték Vilmát és odakötötték a cölöphöz. A szerencsétlen leány lehunyta szemét és az ajka egy férfinevet suttogott. Olyan halkán és gyengéden, mintha szellőfúvás lenne. De ez a név imádság volt, gyónás és egy sokat szenvedett élet története

— Lajosom! ...

Elhalt a szó és a pribékek kezében meglöbögtek a fákllyák.

A nézők moraja elhalt, a pillanat borzalmasága mindenkinek torkára fagyasztotta a szót.

Ekkor hirtelen kürtszó hallatszott.

Száguldó lovakon három fegyveres katona érkezett. Az egyik osztrák lobogót tartott kezében.

A kürtös újra kürtjébe fújt és köröskörül még nagyobb, halálos csend támadt.

A fehéróllas lovas, aki elől nyargalt, most nagy pergamentkekeret bontott szét. Arról olvasta fennhangon:

— Az osztrák császári udvar és a württembergi uralkodóház a fennálló alkotmányos törvények teljes és kölcsönös tiszteletbentartásával akként határozták, hogy Wryb őgrófné, leánynevén Graewenitz Vilma a Stuttgartban székelt osztrák követ-ségnek átadják és ellene a württembergi udvar minden további eljárását beszüntet...

Ezek a szavak óriási hatást keltettek.

A tömeg úgy zúgott fel, akár egy szélőtől korbácsoló tenger. Örültek, káromkodtak, szitkozódtek, vagy ujjongtak aszerint, hogy az emberséges érzés kerekedett felül bennük, vagy a vérszomjas fenevad. Sokan elvakult dühükben kövekkel kezdték dobálódzni és néhányan át akarták törni a katonák sorfalát, hogy kiragadják a príbékek kezéből a fáklját és maguk gyújtják meg a máglyát.

A katonák kivont karddal, hatalmas lapos vágásokat osztogatva szorították hátra a tömeget.

Vilmát leoldozták a máglyáról.

Teljesen bémult volt a kiállott izgalmaktól. Nem is igen tudta megérteni, hogy mi történt vele?

Az országúton lovas katonáktól körülvéve egy hintó várakozott.

Az osztrák tiszt ebbe a kocsiába támogatta Vilmát.

— Gyerünk, siessünk! — sürgette. — Ezek a fenevadak még képesek megtámadni bennünket!

Csakugyan, kövek koppantak a hintó falán, éktelen füttyülés, ordítás hangzott, kiértök harsogtak, amint a lovas örök rohammal szétkardlapozták a tömeget. Káromkodva, hörgöve, széttaposva hullottak férfiak, nők a kövezetre. Mintha tömeg-téboly tört volna ki, a csöcselék esztét veszítve ordított és a katonasággal vívott vad közelharcban tombolta ki alantas, vérszomjas ösztönét.

— Lámpavasra a boszorkánnyal! Vissza a máglyára! — üvöltöttek.

Vilma mindebből nem hallott semmit. Nem érejtette, hogy mi történt vele?

— Ki ön? Mit akar tőlem? — kérdezte riadtan a tisztól, aki mellette ült.

— A halálból jöttem megmenteni! Néhány perc múlva biztonságban lesz! Süss udvarnagy úr szerencsére elég korán avatkozott a dolgokba!

— Hová visznek?

— Az osztrák követtség palotájába. Ott nem üldözhetik. Még a hercegnő sem léphet oda be a követ engedélye nélkül!

Vilma kezdte lassan megérteni, hogy néki

most tovább kell élnie, minden kezdődik ismét előlről. De hát miért? Mi célja van ennek? Mit kereshet még ezen a világon? Valami szörnyűségtől menekült meg, de vajjon mindaz, ami még reá vár, nem sokkal gyötrelmeesebb a kivégzésnél is?

A tiszt egy kerek kis üveget húzott ki zubbonyából.

— Igyon néhány kortyot ebből az égetett borból. Ujra erőre kap tőle!

Vilma gyenge mozdulattal hártotta el az italt.

— Szeretnék meghalni! — mondotta halkan.

A tiszt felkacagott.

— Oh, micsoda bizarr gondolat! Szavamra, nem hiszem, hogy a világ teremtése óta akadt volna még megkegyelmezett halálraitélt, aki visszavágyott volna a vérpadra. A rémület megzavarta, lázassá tette. Talán félrebeszél. Majd ha megnyugszik, másképpen fog beszélni!

A kocsifordult a követtség palota kapuján.

Vilmának nem volt annyi ereje, hogy egyedül menjen fel a lépcsőn. A tiszt karjába fogódzott és úgy kísérgelt fel nagynehezen.

Előkelő, selyemtapétás kis szalonba vezették. A falakon értékes régi mesterek képei, vagyont érő szőnyegek a padlón, drága metszett üvegek és művészi porcellánok az üvegszekrényekben. A mennyezetről kétszáz gyertyatartós bronz csillár csüngött, melyre angyalfejek voltak vésvé. Az osztrák követ: gróf Paulsen Richárd egyike volt a leggazdagabb mágnásoknak. Nagy súlyt helyezett arra, hogy palotájának fénye, hintójának pazar aranyozása, remek lovai és díszruháit felülmúlják még az uralkodó hercegét is.

— Pihenje ki a fáradságát, asszonyom! — mondotta a tiszt. — Majd a komorna minden kényelemről gondoskodni fog...

Meghajolt és eltávozott.

Jó volt ez a langyos, puha csend, amely átölelte.

— Milyen furcsa az élet! — gondolta magában Vilma. Hányadik arany szoba ez már, amelynek gazdagsága néki kínálja selymes kényelmét? És mindegyik csak rövid kis állomás, ahonnan dermesztő tragédiák közepette kell menekülnie. Vajjon ebből a szobából hová vezet az útja?

Az ablakhoz lépett. A követstégi kastély a város egyik magaslatán épült, ahonnan a házak teteje felett a messze vidékre lehetett látni. A kastély körül ősi park, melyet most aranyba, violába és rozsdavörösbbe öltöztetett az ősz...

Vilma elfordult az ablaktól.

Arra gondolt, hogy mi lehet most Ludwigsburgban? A bronz-szökőkutak mellett változatlanul kacagnak a faunok és nimfák, a fenyők örökközdje dacol az őszi hervadással, az elhagyott lugasok-

ban rigók raktak fészket és a fákról leszökő mokusok hasztalanul keresik a mogyorót és diót, melyet azelőtt olyan dúsan szórtak nekik...

Megérzik-e a kőszobrok, a múzsák és pogány istenek, hogy a szivek, melyeknek ujjongásából születtek, kihültek, örökre megdermedtek?

Oda kellett volna a herceget temetni! Az örök szép hónapja, a szerelem templomába! Fénybe és virágok közé!...

Az ajtó halkan kinyílt. Vilma meglepetten ugrott fel, sápadt arcába visszaszökött a vér.

Egy férfi lépett be, aki

szólni sem tudott a felindulástól, csak dadogott, a kezével néhány zavart, bizonytalan mozdulatot rajzolt a levegőben, mint a lehulló madár szárnya. És csakugyan térdre roskadt, megfogta Vilma szoknyájának szegélyét és csókjaival árasztotta el.

— Csakhogy itt van... csakhogy láthatom!

Sírt és kacagott, mint aki egészen megzavarodott a nagy örömtől, az érzesektől, melyek felviharoztak szívében.

— Mennyit szenvedtem! Két éve... két gyötrelmes, hosszú év, melynek minden percében magát vártam. Nézzen végig rajtam... nézze, hogy mi lett belőlem! A gettó egyszerű kaftánja helyett selyem térdnadrág, aranyzinóros kabát van rajtam... kegyelmes úr lettem... kicserélődtem, más lettem tetőtől-talpig. Elszakadtam a régi világtól, a szüleimtől... mindenkitől! Megátkoztak! Nem törődtem semmivel! Ha látta volna! Oh, rettenő dolog az ősi átok! A férfiak halotti ruhába öltöznek és meztláb állnak a templomban,

Hollandi iskolásleányok

nyíratlan szakállal és eloltják egymás után az égő gyertyákat, kialszik a fény és a sötétben felsír a rabbi szörnyű szava:

— Ég ne fogadja be lelkedet, föld vesse ki a testedet . . .

Én pedig jöttem! Óh, nem az új címek, a hatalom vonzottak, melyeket a herceg kegye kínált fel nekem! Az én szüleimnek mérhetetlen vagyonuk van, Afrika partjaitól fel Angliáig és Hamburgig járnak árakkal megterhelve a hajóink. Én a maga közelében akartam lenni! Mit tudom én, hogy miért? Hiszen semmit sem remélhettem! Tudtam, hogy elérhetetlen és még a hangját, mosolyát sem élvezhettem. Csak nagy ritkán láthattam távolról, mikor megjöttek Ludwigsburgból. Ott álltam egy oszlop mögött, vagy megbujtam egy bokor mögé a parkban. Odaléphettem volna maguk elé, megcsókolhattam volna a kezét, de nem mertem. Én, a rettegett államférfi, akitől ezren és ezren lesték remegve sorsuk eldöntését, gyáva és kicsiny lettem a maga közelében . . .

Oh, mennyit szenvedtem! Hogyan mondhatnám én azt el? Hogyan érthetné meg? Már sokszor gondoltam arra, hogy legjobb lenne, ha mindennek véget vetnék egy jól irányzott pisztolylövéssel. Nem a gyávaság tartott vissza. Hanem valami örült reménység, tébolyult csodavárás . . .

Vilma kábulya hallgatta e szenvedélyes szavakat, melyek úgy zuhogtak rá, mint egy tüzes lavina. A szíve hevesen dobogott, nehezen lélegzett, eltikkadt. A férfi pedig most már a kigyulladt vágy extázisában, a sokáig várt és sokat szenvedett szerelmes mindent kockáztató bátorságával állt mellette, a szavai szinte égtek és a szemében fanatikus tűz csillogott.

— Vilma, — hördült ki belőle a szó, — én a halálból hoztam vissza magát. A régi élete megszűnt, éppen úgy, mint az enyém! Engem eltemettek a szüleim, gyászt ültek értem. És maga felett is meghúzták a lélekharangot . . . És most mégis itt állunk szemtől-szemben egymással! Csodák történtek! A mi szerelmünk viharoztatta fel ezt a csodát. Az a gigantikus vágy, amelyet én hirdtem a szívemben, melyhez hasonlólt soha ember még fel nem gyújthatott magában. Egy világot mozgattam meg és döntöttem sírba, csak hogy mi ketten új életre támadhassunk! Minden ezért történt! Azt akartam, hogy az enyém legyen! Örült kívánság volt! Világok álltak közénk! És én mindezt elsöpörtem! Nem érzik ennek a nagyszerű szépségét? . . .

Megfogta Vilma kezét és a szívéhez húzta. Szeméből most könnyek patakzottak, amint elült a nagy feszültség és bársonyos megindulás simított reménykedő mosolyt az arcára.

— Vilma, mondja azt, hogy szeret, hogy az enyém lesz!

Az asszony csak állt lenyűgözve, széttörve, megsemmisülve ebben a szédítő szögörgetegben. Sokkal hajszoltabb volt, semhogy gondolkozni, határozni tudott volna. De sütötte a különös tűz, az élet diadalmas melege, a szerelem zengő szépsége, amely vad erővel tört át a fájdalom kódén.

— Köszönöm, barátom! — mondotta halkán. — Köszönöm a sok jóságot, melyet nekem adott!

— Csak ezt mondja? Ezt tudja válaszolni az én fájdalmas, kérő szavaimra? Én nem hálát akarok! Magamnak hoztam vissza a máglyáról, magáért követtem el a lehetent! Legyen a feleségem, Vilma!

— Legyen irgalommal, Sámuel. Most ne beszéljen erről. Nézze, milyen nyomorult, szánrszegett madár vagyok. És a szívem még tele könnyel és gyással. Ne kívánjon most választ!

— Hallgasson rám! Mindent kiterveltem, mindent előkészítettem. Négy nap múlva indulunk Bécsbe. Már intézkedtem, hogy az osztrák főváros egyik legszebb palotáját vásároljak meg számunkra. Teljesen be van rendezve. Herceg Lichtenstein Nepomuk tulajdona volt. Fantasztikus összeget kért érte. Nem alkudtam. Utasítottam az ügynökömet, hogy vásárolja meg. Egyideig egyedül fog benne lakni. Én máshol veszek lakást. Lehet, hogy a császári palotában lesz lakosztályom, hiszen udvarnagyi méltóságra emeltek. Nagyon jól tudom, hogy lelkileg fel kell készülnie az új életre. Adok erre megfelelő időt. Mondjuk egy feleszandót. Akkor szépen, csendesen, a legszűkebb baráti körben megtartjuk esküvönket. Azután elutazunk. Elmegyünk Olaszországba. Velen-cében fogunk élni . . . Olvasott már Velen-céről? Az örök mosoly, napfény és dal városa! Nagy fekete gondolatokra ülünk és úgy siklunk a márványpaloták és kertek alatt . . .

A hangja eltikkadt, egészen forró lett, közel hajolt Vilmához és úgy súgta:

— Nem szeretlek asszonyt még annyira, mint én magát! Majd meglátja, mindent elfelejt, nevetni fog, boldog lesz . . . Visszamegyünk majd Bécsbe és maga lesz a főúri társaság legünnepeltebb szépsége. Az operában minden szem magát fogja nézni és az udvari bálon a császár karján fog menettet táncolni! Akarja ezt? Akar a feleségem lenni?

Vilma lehúnnya szemét. Olyan volt, mint egy sziklafalhoz tévedt pille, amely hiába próbálja gyenge szárnyával ostromolni a rettentő kőkolosszust. Olyan el-

gázolt, halálra fáradt volt, a gondolatai annyira ziláltak, szinte fájt, hogy egyáltalában gondolkozni, éreznie kell. A férfi nagy frissesége, viharos szenvedélye olyan volt, mint egy ellenállhatatlan orkán és tudta, hogy azzal szemben most teljesen tehetetlen, nincsenek sem érvei, s hiányzik az ereje, bátorsága. Csak pihenni akart . . .

A férfi sürgetve, lihegő ostrommal kérdezte újra:

— A feleségem lesz?

És Vilma ajkán bágyadtan buggyant ki az utolsó védekezés:

— De hiszen nékem férjem van!

Süss már várta ezt az ellenvetést és rácsapott diadalmasan:

— Az őrgőf e pillanatban már visszamenekült Csehországba, azt mondta, úgy elbújik a birtokaira, hogy soha senki többé meg nem találja. Az ügyvédjét megbízta a váloper gyors lebonyolításával és az én összeköttetésem segítségével egy-két hónap alatt elintézzük a formalitásokat. Nagyon jól tudjuk, hogy ez a házasság egy pillanatig sem volt komoly . . . útlevél volt, hogy visszatérhessen Stuttgartba és kitűnő sakkhúzás Johanna Erzsébet gyilkos terveivel szemben . . . Az őrgőf gavalér és tudja, hogy most már félre kell állnia . . . Ön szabad és új, boldog élet előtt áll.

Vilma feje zúgott. Szinte riadtan nézett Süssre. Ebben az emberben démoni erő lakott. Egy pillanatra arra gondolt, hogy talán a herceg is azért halt meg, mert Süss akarta. A lehetentlenséget látta meg. Ezer halált győzött le, hogy minden földrengésen, összeomlás után eléje álljon és feleségül kérje.

— A választ várom, Vilma! Az enyém lesz?

— Igen! . . .

Exotikus madarak

Kézimunka-rajzaink ismertetése

Felkérjük előfizetőinket, hogy kézimunkarendeléseknél, lapunkra való hivatkozással, szíveskedjenek közvetlenül az illető céghez fordulni.

ERMA kézimunkaház, Budapest, VIII., József-körút 11.

Nyári függöny (3-ik oldalon). ERMA kézimunkaház terve. Színes hímzésű, újszerű, izléses függöny. Az oldal-szárny szürkevászonra előrajzolva 60×350 cm méretben, a drapéria 50×200 cm méretben hímzőanyag-gal együtt 30 P. Hozott anyagra előrajzoló díj 4 P. Szűrt sablonja 4.50 P. Középső tüll szűr ekru színben 150×250 cm méretben előrajzolva hímzőanyaggal együtt 12.20 P. Rajzolás hozott anyagra 3.50 P. Szűrt sablonja 4 P.

Régi shirasszönyeg (3-ik oldalon). ERMA kézimunkaház szőnyegszövő üzemében készült az eredeti után. Muzeális értékű perzsa szőnyegminta, melynek harmonikus pasztellszínei következők: török vörös, meggyipiros, bordúrje kék, arany, zöld, csikózása sötétkék, csont. Készíthető 30-as felvetésben 120×205 cm méretben nagyobb összekötőnek. Minta ára 7 P, vagy 95×160 cm méretben kisebb összekötőnek, minta ára 4.50 P, varrva 100×180 cm méretben. Össz-nyaga 57 P. Minta ára 3.50 P. Mintája kapható esetleg kívánt méretben is. Teveszőrés, garantáltan szintartó »ERMA«-gyapjú kg-ja 1;P.

Modern mintájú angol terítő (4-ik oldalon). Wieg Testvérek terve. Előrajzolva finom lenvászonra 90×90 cm méretben 6 P. Szűrt sablonja 1.20 P. Hozott anyagra előrajzoló díj 90

Wieg Testvérek kézimunkaháza, Budapest, IV., Dózsa Ferenc-utca 23.

fillér. A terítő bármely más méretben is megrendelhető.

Angol madeiramilió (5-ik oldalon). ERMA kézimunkaház terve. 80×80 cm méretben elsőrendű pamutvászonra előrajzolva 2.30 P. Lenvászonra előrajzolva 4.50 P. Hozott anyagra előrajzoló díj 80 fillér. Szűrt sablonja 1.50 P.

Gobelinkép (6-ik oldalon). Wieg Testvérek terve. Kidolgozásához szép pasztellszínű finom selymet, vagy gyapjúfonalat használunk. Előfestve kordova kongrera 50×60 cm nagyságban 15 P. 60×80 cm nagyságban

24 P. 50×60 cm mérethez hozzávaló muliné, vagy gyapjúfonál 8 P. 60×80 cm mérethez szükséges muliné, vagy gyapjúfonál ára 12 P. Bármelyik kép előhúzza is megrendelhető, melyről külön árajánlatot küldünk.

Gobelinpárna urisobába (6-ik oldalon). ERMA kézimunkaház terve. Penelopanyagra előfestve 1.50 P. Prima penelopanyagra 3 P. Előhúzza, anyag-gal együtt ovális 12 P, kerek 10 P.

Diszes stórfüggöny (7-ik oldalon). Wieg Testvérek terve. Csipkesszövet és tüll kombinációval. Alapanyaga csipkesszövet. A hímzést dupla tüllön készítjük. Fodor szélessége 15—20 cm, melyet sűrűn húznak be. Szükséges anyag 150×270 cm méretű függönyhöz 2 m csipkesszövet 150 cm széles anyagból, 3.60 m tüll 300 cm széles anyagból és 12 m összekötőbetét. A hímzéshez fehér és két ekru színű gyöngyfonalat használunk. A hímzés szűrt sablonja 4 P. Hozzávaló tüll 300 cm széles méterje 7.20 P. Csipkesszövet méterje 9 pengőtől kezdve kapható. Teljesen készen is megrendelhető.

Kerti terítő (7-ik oldalon). Wieg Testvérek terve. Vászonra hímezzük. Az alap lehet fehér, vagy színes. Kertbe és verandára nagyon szép és mutatós. Mérete 75×75, 100×100, vagy 150×150 cm. Előrajzolva fehér vászonra 75×75 cm méretben 2.50 P, 100×100 cm méretben 5 P, 150×150 cm méretben 9 P. Színes vászonra 40%-kal drágább. A szélére a hímzéshez használt anyagból pikó horgolandó. A hímzés egyszerű és szálóltésből áll. Minden terítőt megkezdve szállítunk.

Ürínők és urak,

kik lakóhelyükön zárdák, nevelő intézetek és egyéb intézményeknél összekötéssel rendelkeznek és komoly cikkek eladásával foglalkoznának, „Mellékjövdelem” jelige alatt adják le címüket a kiadó-hivatalba.

Vidéki rendelésnél külön 50 fillér portó küldendő.

MIT FŐZZEK?

Május 11. Szerda: Gombaleves. töltött fiatal kalarábé, stiriai metélt. Vacsora: Hirtelen sült rostélyos petrezselymes új burgonyával, fejjessalátával, gyümölcs.

Május 12. Csütörtök: Zöldborsóleves, borjúvesés egybesütve párolt káposztával, sült eger. Vacsora: Vese-velő burgonyamorzskával, fejjessalátával, sajt, gyümölcs.

Május 13. Péntek: Halászlé, túrógombóc, gyümölcs. Vacsora: Spárga vajmorzsával, gomba tojással, fejjessalátával, sajt, gyümölcs.

Május 14. Szombat: Burgonyaleves, majoránmás hús pirított tarhonyakörítéssel, lekváros csodakifli. Vacsora: Sonkszalacsinta meleg tojasmártással, vegyes sajt, gyümölcs.

Május 15. Vasárnap: Karfiolleves, zöldséges máglya előétel, rántott csirke szalmaszál burgonyakörítéssel, fejjessalátával, kemény tojással, citromtorta. Vacsora: Vagdalt libamell libamájjal töltve hidegen. hozzá vegyes kompót, sajt, aprósütemény.

Május 16. Hétfő: Spárgaleves, libapaprólek-becsinált zöldborsóval, gyenge libapecsénye sült burgonyával, fejjessalátával, eperhabócsér. Vacsora: Hideg sült franciasalátával, sajt, gyümölcs

Május 17. Kedd: Paradicsomleves, töltött rostélyos parajfőzelékekkel, töltött metélt. Vacsora: Virslitormával, sajt, gyümölcs.

Május 18. Szerda: Húsleves ereszett tésztával, főtt hús burgonyakörítéssel, sóskamartással, hajtogatott kifli. Vacsora: Csirkepörkölt galuskával, gyümölcs.

Május 19. Csütörtök: Gombaleves, kirántott borjúszelét kalarábéjőzelékekkel, magyarópuding csokoládékrémmele. Vacsora: Sonka, szalámi, körített liptói, sajt, gyümölcs.

Május 20. Péntek: Halikraleves, gombáshal burgonyagombócörítéssel, túróslepény. Vacsora: Sajtputing, túrkortojás zöldborsóval, vegyes kompót.

Egyszerű étlap

Május 11. Szerda: Bableves, töltött metélt. Vacsora: Borjúpörkölt galuskával, gyümölcs.

Május 12. Csütörtök: Zöldségleves, zöldborsó-becsinált. Vacsora: Vajaskenyér, vegyes sajt, gyümölcs.

Május 13. Péntek: Halikraleves, túrógombóc. Vacsora: Apró hal sültve franciasalátával, sajt.

Május 14. Szombat: Burgonyaleves, majoránmás metélt. Vacsora: Meleg sonkacsülök tormával, gyümölcs.

Május 15. Vasárnap: Raguleves, töltött csirke sült burgonyával, fejjessalátával, krémes szelét. Vacsora: Hideg töltött tojás tartármártással, hideg sült, vegyes kompót, sütemény.

Május 16. Hétfő: Spárgaleves, borjúvesés egybesütve rakott burgonyával, öntött salátával, diósrolád. Vacsora: Szalámi, magyar sonka, körített liptói rettekkel, gyümölcs.

Május 17. Kedd: Paradicsomleves, vagdalt felsálszelét parajfőzelékekkel. Vacsora: Kávé, vajaskenyér, gyümölcs.

Május 18. Szerda: Hamishúsleves ereszett tésztával, káposztáskocsa. Vacsora: Virslimártással, gyümölcs.

Május 19. Csütörtök: Kőménymagleves, töltött kalarábé. Vacsora: Pirított borjúmáj párolt burgonyával, fejjessalátával.

Május 20. Péntek: Sóskaleves, lekváros derelye. Vacsora: Kirántott hal burgonyasalátával, cellerrel, gyümölcs.

CALDERONI és TÁRSA

LÁTSZERÉSEK

Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

TELEFON: AUT. 814-48

Látcsövek, szemüvegek, orrcsipesetek, Fényképezési készülékek és cikkek. Barométerek, hőmérők.

HIMZŐFONALAK
HORGOLÓFONALAK
GYÖNGYFONALAK
MEZ RT. BUDAPEST
NAGYTADI GYÁRTMÁNY

Házi kozmetika

Küzdelem

a szeplők és májfoltok ellen

Irta: dr. Földes Miklós kozmetikus orvos

A tavaszi napsugár megjelenésének örömét sok nőnél lerontja a szeplők és májfoltok gondja. Az arra hajlamos egyéneknek az ultraviolet sugarak megszapordott mennyiségben hívják elő a bőr festékanyagát, a pigmentet és ez szeplőfoltok és májfoltok alakjában kerül szemünk elé.

A szeplők főleg a szőkék és világos bőrűek privilégiuma. Az arra hajlamos egyéneknek nemcsak az arcon és karokon, szóval a napfénynek kitett bőrfelületeken lépnek fel, hanem megjelenhetnek a ruhával fedett testtájakon, például a vállon, felkaron, a keblen, combon és háton. Egyeseknél télen sem tűnnek el teljesen.

A szeplők eltüntetése és az ellenük való védekezés a legrégebb és leggyakoribb kozmetikai feladatok egyike. Igen fontos, hogy mihelyt a napsütés kezdődik, az arra hajlamos egyének arcukat megfe-

lelő védőkrémmel, illetőleg arccelével kenjék be, mely az ibolyántúli sugarakat nem eresztí át. Ezen szerek chinintartalmúak. Különösen jól bevált a kínai arccel, melynek vékony rétege fölé kínai póder kerül. Ily módon meg lehet akadályozni a szeplők előtörését.

A kifejlődött szeplőket a következő módon lehet eltüntetni, illetőleg elhalványítani. 1%-os szublimátoldattal pár óráig borogatjuk a szeplős területet, a szemre nagyon vigyázunk, közben és ezen borogatás következtében gyulladássos hámlással leléködnék a felületen szeplőfoltok.

Ezen eljárás és a fehéritő kenőcsökkel való elhalványítása a szeplős területeknek csak orvosi ellenőrzés mellett történhetik. Ugyanúgy csak szakértő kéz végezheti

az egyes szeplők karbolsavval való edzését. A legbiztosabb és legmegbízhatóbb eljárás az egyes szeplők elektromos úton, diatermiás eljárással való kiégetése. Az eljárás igen csekély tűszúrászerű fájdalommal jár, de tekintettel arra, hogy a szeplőt alkotó festékanyagot elroncsolja, a legtekintélyesebb eljárás. Némelyek az arc erős kvarcolásával vagy napozással igyekeznek egyenletesen lebaráncítani az arc bőrt és így a szeplők halványabban fognak látszani.

A májfoltok nagyobb felületűek és kissé mélyebb bőrrétegre terjednek, mint a szeplők. E foltok gyakran állapotosságára vagy női megbetegedésekre vezethetők vissza. Ugyanazon gyógymóddal szoktuk ezeket elhalványítani, illetőleg eltüntetni, mint a szeplőket. Tekintettel, hogy néha nagyobb bőrfelületekre terjednek ki, szénsavhófagyasztással kell a foltokat eltüntetni.

★

KOZMETIKUS ORVOSUNK
ÜZENETEI:

»Szomorúé. Egyes golyvák jód szedésére szoktak frappánsan visszafejlődni. Csak szigorú orvosi ellenőrzés mellett vihető keresztül e gyógy mód.

SULFAMYL

GYÓGYHATÁSÚ KÉNPUDER

megszünteti az arc zsírosságát, mitesszereit és pattanásait

Szaküzletekben kapható!

HÁZTARTÁS

Rizsleves. Főzzünk negyed kg különféle zöldséget 1 és 1/2 liter vízben jó puhára és készítsünk világos rántást finomra vágott petrezselyemmel. A megfőtt zöldséget átszűrjük és levélével a rántást feleresztjük és forni hagyjuk. Ekkor kevés rizst belefőzünk, vigyázva arra, hogy a szemek egészben maradjanak. Tálaláskor a tálban egy tojássárgáját, 2 deci tejfölt, 2 deka vaját, izlés szerint citromlevet jól elkeverünk és a forró levest ráöntjük.

Daragaluska. (Levesbevaló.) Két tojás fehérjét verjük fel kemény habnak, tegyük bele a sárgáját, pici sót és annyi darát, hogy kemény ne legyen, mert különben a galuska nem lesz könnyű. Forró levesbe apróra szagatva, fődővel beborítva lassan főzzük.

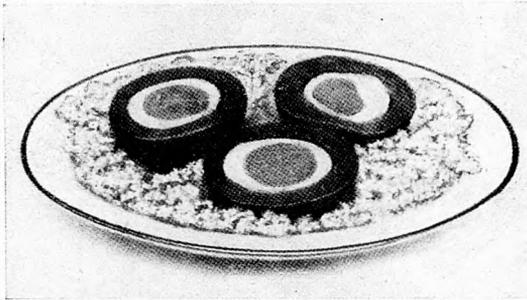
Libamájpuding. (Előétel.) Lehet borjú, vagy malacmájból is készíteni. Egy negyed kg májat megfőzünk és félretesszük hűlni, ha kihült, szitán áttörjük, vagy megreszeljük, — ez könnyebb. Egy kisült libamájat apró kockákra vágunk, kevés vajban megpárolunk. Teszünk hozzá 10 deka borjúvelőt, ezt előbb megabáljuk, áttörjük és teszünk bele pici reszelt vöröshagymát és kis sót. Ezalatt belekeverünk 5 tojássárgáját, egy tejszínben áztatott áttört zsemlyét, sót, borsot és pici serecsendióvirágot, kevés finomra kockázott szalonnát is. Azután a habot beletesszük és legutoljára könnyedén összekeverjük a májjal. Pudingformába öntjük és gőzben egy óráig főzzük.

Egresmártás. Negyed kg egrest megtisztítunk, megmossuk, kevés zsírban, cukorral pároljuk. Ha félig puha, lisztel meghintjük, pirulás után vízzel feleresztjük, teszünk bele sót, cukrot, bőven tejfölt és felforraltjuk.

Rác-hal. A pontyot megtisztítjuk, az oldalán 2 ujjnyi távolságra bevagdossuk, adunk bele vékonyra vágott, leforrázott zöldpaprikát és vékonyra vágott szalonnaszeleteket. Minden bevágást megszünk, mielőtt a paprikát és szalonnát beletesszük. Egy fűzáló tálra vékony szalonnaszeleteket vágunk és pirosra sütjük, aztán levesszük a tűzről és hagyjuk kihűlni. A szalonnára adunk vékonyan párolt rizst (melyet úgy készítenek, mint körözéshez szoktuk) és pár kanál tejfölt. Erre ráadjuk a halat, a hal körül adunk leforrázott paprikából minden oldalra 3 kis csomó kettévágott paradicsomot, amellé egy

csomó rizst, pár kanál tejfölt és vajaszleteket. Félóraig sütjük. Abban a tálban adjuk asztalra, amelyben sült.

Felső göngyölvé. Félkiló felsált, fél kg borjúszelét igen vékonyra verünk, de rongyosnak nem szabad lenni, aztán a felsálszeletet símára igazítjuk, megszünk, meghintjük kevés borssal, megkenjük tojásfehérjével, erre ráadjuk a kivert borjúhúst, ezt is megszünk, borsozzuk, tojással megkenjük, szorosan összegöngyöljük, összekötjük fonállal, aztán megtűzdeljük szalonnával. Lá-

Tükörtojás tálalása, zöldsaláta díszítéssel

bosba zsírt teszünk, hagymát, paprikát, erre adjuk a húst, fedővel befedjük, puhára pároljuk, tálaláskor pár kanál tejfölt öntünk rá.

Beafsteak. A vesepecsenyéből szeleteket vágunk, a rongyos, vagyis lelógó darabkákat levagdossuk, megborsozzuk, megszünk, tetejére sült, áttört libamájat adunk, közibe gombavagdalékot, ennek tetejére puhára főtt zöldborsót. Tepsit vastagon zsírral kikenünk, rárajuk a szeleteket és tálalás előtt 5 percig forró sütőben sütjük.

MEINL

Speciál-pralinée

Legfinomabb töltés pisztáciából, mandulából, dióból és egyéb gyümölcsvelőből. Kézzel mártott legfinomabb minőség, amely felülmúlja a legismertebb külföldi márkákat.

Meinl Gyula i.-t.

RECEPTEK

Narancskrém torta. 12 deka cukrot, 2 narancsnak a héját bereszljük úgy, hogy a fehér részt ne érintsük, mert keserű ízt kap, tálba tesszük és 6 tojás sárgájával habosra elkeverjük, adunk hozzá 14 deka fehér, darált mandulát, 4 deka finom kiflimorzsát s végül a tojás igen kemény habját és kikent, ísztezett formában lassú tűznél sütjük. Mikor egészen hideg, kettévágjuk, ribizli ízzel megkenjük, össze-ragasztjuk és narancsöntettel bevonjuk, a szélén körül lehúzott narancsgerezdekkel díszítjük.

Miklósy Zoltánné

Mandulatorta. 21 deka cukorral 9 tojás sárgáját egyenként keverünk habosra, sütőben felmelegítjük, adunk hozzá 2 1/2 tábla csokoládét, melyet szintén jól kidolgozunk. 21 deka héjastól darált mandulát lassanként hozzákeverünk és 3 deka lisztet és 9 tojás habját. Két lapra osztva 1 óráig sütjük. Töltelék: 2 egész tojás, 14 deka cukor, melyet lassu tűznél folyton keverve, sűrűre főzünk. Levesszük a tűzről és addig keverjük, míg teljesen kihül, azután két tábla reszelt csokoládét és 14 deka vaját keverünk bele, ezzel megtöltjük és bevonjuk a külsejét is. Héjazott, vágott mandulával behintjük.

Karikás Endréné

Cseresznyelepény. 14 deka cukrot 3 egész tojással habverővel fél óráig nagyon erősen verünk, 14 deka lisztet, 10 deka olvasztott vaját, 1 késhegynyi sütőport keverünk hozzá. Tepsibe egyenletesen elkenjük, magozott cseresznyével, vagy meggyel meghintjük. Kockára vágjuk, ha megsült, megcukrozzuk és melegen tálaljuk.

Ifj. Szalay Pálné, Kács

Rizs tejszínhabbal. Háromnegyed liter tejszín megfőzünk 14 deka rizst puhára és jó sűrűre, majd teljesen hűlni hagyjuk. 1/2 liter tejszínt felverünk s a rizshez keverünk 14 deka cukrot és 4 lap feloldott zselatint, mindent jól elvegyítve. Üvegtálba teszünk belőle, azután összevágott cukorgyümölcsöt rakunk rá, megint a rizsből, gyümölcsből s felül rizst téve, jégre helyezzük. Lehet készíteni cukrozott gyümölcs nélkül, akkor azonban sűrű vanília likört, vagy valamilyen gyümölcsnedvet adunk hozzá, legjobb a málna- vagy eperlé.

Guzmács Károlyné

Dobostorta. 6 tojás sárgáját elkeverünk 12 deka cukorral nagyon habosra, hozzáteszük a 6 tojás habját és 10 deka lisztet. A tortaformának csak a lapját használjuk a tortalapok sütéséhez. Megkenjük vajjal, behintjük liszttel, 1 nagy főzőkanálnyi a keverékből a közepére teszünk s késsel elsimítjuk. Legjobb 2 tortalapot sütni, amíg az egyik sül, a másikat elkészíthetjük, sokkal gyorsabban megy. Ha a lapok mind kiszültek, kb. 8—9 lesz ezen tömegből, a következő krémmel megtöltjük: 4 egész tojást 20 deka cukorral habbúten a tűzhelyen nagyon habosra verünk, de nem szabad nagyon megmelegíteni. 28 deka vajat habosra keverünk és 20 deka csokoládét sütőben kissé lágyítunk. A vajhoz aztán kanalanként hozzákeverjük a kihült tojást és lágyított csokoládét s ha jól elvegyítettük, kis időre hideg helyre tesszük. A kihült lapokat megtöltjük a csokoládékrémmel s felül égetet cukorral bevonjuk, melyet 10 deka cukorból úgy készítünk, hogy víz nélkül olvasztjuk fel s ha szép sárga, a tortára öntjük s késsel gyorsan elsimítjuk.

Gergely Józsefné

Püspökkenyér. Négy egész tojást 28 deka cukorral félórát keverünk s az után hozzáteszünk 17 és $\frac{1}{2}$ deka szitált lisztet és törött vaniliából keveset. Nyolc deka fűgét, 8 deka citromadót, 14 deka hosszukásra vágott mandulát, 8 deka diót s ugyanannyi datolyát összevágunk, a tésztahoz keverünk, jól kikent, belisztezett hosszukás pléformában lassan sütjük s a kihült, szeletekre vágunk. *Dr. Breznay Istvánné*

Kenyérpuding. 30 deka száraz fehér kenyeret tejszenn megáztatunk. Egy kivajazott formának az aljára rakunk belőle egy sort és cukros tört dióval, mazsolával és hosszú szeletekre megvagdalt mandulával meghintjük. Berakjuk ismét fehér áztatott kenyérrel. Két tojás sárgáját 4 evőkanál porcukorral eldörzsölünk, 4 deci tejjel feleresztjük és ráöntjük a pudingra. Tetejére 2 deka vajat teszünk s a sütőben csak addig tartjuk, ameddig a tej felforr.

Hosszu Gáborné

Burgonyafánk. Négy tojás sárgáját 5 deka vajjal, tejes evőkanál cukorral, picit sóval habosra keverünk. Két deka élesztőt langyos tejszenn megkelesztünk. Ha megkelt, összekeverjük a keverékkel, 12 deka sült, áttört burgonyával és 15 deka liszttel, de ne nagyon dolgozzuk ki. Vigyázzunk, hogy sok tejet ne vegyünk, mert a burgonya is lágyít. Ha megkelt, lisztezett deszkára tesszük, ujjnyi vastagra nyújtjuk, fánk szűrővel kiszúrjuk, meleg ruha alatt kelti hagyjuk, azután bő forró zsírban fedő alatt kisütjük. De csak egyik felét sütjük fedő alatt. A zsírba úgy tesszük a tészta, hogy a deszkán levő oldalával ellenkezően kerüljön a zsírba. Ne

süssük nagyon erős tűznél, mert akkor nem sül keresztül. *Vidos Kálmánné*

Mandulás-sütemény. 12 és $\frac{1}{2}$ deka vajat 7 deka cukorral habosra keverünk, azután 12 és $\frac{1}{2}$ deka liszttel, 7 deka héjazott, darált mandulával, 1 evőkanál rummal összegyúrjuk, vékonyra kinyújtjuk, középnagyságú pogácsaszaggatóval kiszúrjuk, kettőt ízzel összeragasztunk és kisütjük. *Raab Józsefné*

Kétszersült. Negyedliter tejszenn 2 deka élesztőt áztatunk és $\frac{1}{2}$ kg liszt hozzáadásával kovászt készítünk és hagyjuk megkelti. Ha megkelt, adunk hozzá még $\frac{1}{2}$ kg lisztet, 2 egész tojást, 2 kanál olvasztott vajat, 3 evőkanál porcukrot, kevés sót és jól kidagasztjuk. Azután hosszú vekni alakra formáljuk és kikent, lisztezett tepsiibe tesszük, kelni hagyjuk, tojással megkenve, félórát sütjük. Ha kihült, ujjnyi vastag szeletekre vágjuk s tepsiibe egymás mellé rakva, mindkét oldalán gyors tűznél megpirítjük szép pirosra. *Rákóczy L.-né*

Tanácsot kérnek

Kedves olvasótársnőim közül ki ajánlhatna ausztriai vagy bármely német vidéken lakó úri családot, ahol hatodik gimnazista leányom a szünidőt tölthetné. Jó levegő, uszoda legyen és lehetőleg hasonló korú leányok a családban. Szíves értesítést kér *Ács Imréné*, Hajdúhadház.

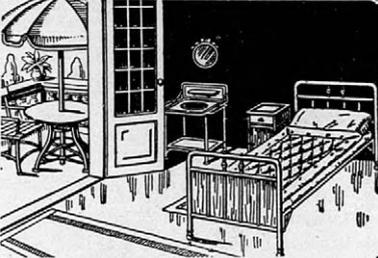
Kezdő basedow-kór miatt levegőváltozásra volna szükségem. Tátrában szeretnék egyszerű, de tiszta családnál egy szobát konyahasználattal lehetőleg ellenszolgálatás ellenében. Tanítanék felsőruha szabást és kézimunkakészítést. Szíves választ *Sára* jellegre kiadoba kérek.

Kedves olvasótársnőim szíves segítségét kérem, ajánljanak Grác vagy Tirol környékén kizárólag hegyes vidéken, lehetőleg erdészesaládot, akinél lakást, teljes ellátást kaphatnék 2—3 hónapra jutányos árért. Címem *Viola* jellegre kiadoba.

**ARANY-,
EZÜST-,
EKSZER**
valamint dísz tárgyszükségeit

TILLEMANN SEBESTYÉN
CÉGNÉL
Budapest, V., Vilmos császár-út 12
szereze be
E lap előfizetői 10% engedménnyel
részesülnek

Csőbútoré a jövő!

HAIDEKKER SÁNDOR RT.
KERÍTÉS- ÉS BÚTORGYÁR
Budapest, Üllői-út 48/73. Fiók: VIII., Fiumei-út 3.

Magántisztviselő fiatal felesége oly megértő keresztény úri család vagy magányos úriasszony ismeretségét keresi, ki közvetlen a Balaton mellett lakik és június elejétől vagy közepétől 8 hétre üdülés céljából magához fogadná négy és féléves kisleányával együtt. Nem szórakozásra, pihenésre vágyom. Szíves értesítést ár megjelölésével *Üdültni vágyó* jellegre kiadoba kérek.

Kedves előfizetőtársnőmet kérem meg, ki tudna tanácsot adni, hogy folyópartunkat, hol rengeteg rák tartózkodik, hogyan mentesíthetnők a rákoktól. *Tátra* jellegre kérem szíves választukat.

Hetedik gimnazista hugomat a német nyelv gyakorlása céljából szeretném német vidékre hasonlókorú vagy fiatalabb leányért cserébe adni. A Bakony festőier szép falucskájában lakunk. Érdeklődök értesítését *Szakáts Anci*, Tab, Somogy m. címre kérem.

Kedves olvasótársnőim közül ki ajánlhatna Ausztriában lakó olyan család címét, ki 11 éves fiamat a nyári hónapokra a német nyelv elsajátítása végett elfogadná. Szívességüket hálásan köszöni *Tiszay Istvánné* tanítónő, Isaszeg.

Olvasóink köréből az alábbi dalok szövege megküldését kérik: *Imy, Vécs* jellegre: *»Maga rég nem lesz a világom és«* *Köszönöm, hogy imádotté, »Tanfőné»* jellegre (esetleg a kottáját is): *»Nem lehet azt parancsolni senkinek, Hogy azt szeresse, kit a szíve nem szeret«*; *»Fehér orgona«* jellegre: *»Édesanyám sírján elhervadtak a virágok.«* *»Kolozsvári kertek alján«* és *»A szegedi cifra korzón...«*; *»6540«* jellegre: *»Este, ha kialszik árnyékokat falra rajzoló lámpa...«*

Orvosom tanácsára egy hónapra Parád fürdőn kellene üdülnöm. Ott senkit nem ismerek. Igen hálás volnék, ha olvasótársnőim közül valaki ajánlana egy szolid családot, hol jól érezhetném magam. Szíves értesítést *Tanítónő* jellegre kiadoba kérek.

JÉGSZEKRÉNYEK

villamos hűtőkészülékek, sörkímérő-
készülékek, fagyaltgépek
HENNEFELD jégszekevénygyár,
Ó-úca 6. Árjegyzék ingyen és bérmentve

Kedves olvasótársnőim tanácsát kérem, ki tudna megfelelő, szolid és kedves családot ajánlani Parádon, hol teljes ellátást kaphatnék egy hónapra. Szíves válaszokat kéri

»R. kath. tanítónő«

Barátságot óhajtanék kötni olvasótársnőim közül olyanvalakivel, aki szellemi szórakozást talál a levelezésben és január hónapban született. Leveleket »Természetimádó« jelígre kiadóba kérek.

Üzenetek

»Dr. M. Ferencné.« Nagyságos Asszonyunk a szeretet, elismerés túlarádó szavaival halmozza el lapunkat és rajta keresztül minket, szerény munkásait. Engedje, hogy e helyen megörizhessük, mint a szeretet szép virágát; »Kedves Főszerkesztő Ur! Mártöbb mint egy éve annak, hogy utoljára sikerült kedves lapunknak előfizetőt szereznem, me: hiszen mivel is tudnánk mi azt a sok szépét, jót mással meghálálni, mint azzal, hogy abból az örömből, amit nekünk a M. U. L. nyújt — másoknak is adjunk. Bevallom, mostanában csak azért nem sikerült új előfizetőt szereznem, mert a mi kedves lapunkat minden ismerősöm asztalán már ott találtam. Most tehát annál nagyobb örömmel olvastam a felhívást, hogy a M. U. L.-nak már Csehszlovákiában is lehet előfizetőket szerezni, mivel magam is a Felvidékről jöttem ide férjhez és így sok olyan kedves ismerősöm és rokonom van, akiknek otthonában a M. U. L. mutatvány-számaát megküldhetik és ahol szeretettel lesznek fogadva. Ezeket a címeket azzal a reménnyel küldöm, hogy egy pár előfizetőre biztosan számíthatnak, mert lehetetlen a mi lapunkat nem szeretni! Főszerkesztő úrnak szíves üdvözlötét küldi régi előfizetőjük, dr. Mészáros Ferencné.«

»Tanárnő.« Kizárólag üdülésre, pihenésre melegen ajánlhatjuk Nagyságos Asszonynak Zalakoppányt, hol luxurmentesen, teljesen pihenésnek szánva töltheti a nyári szünidőt. A Zala vize mellett, hegyekkel három oldalról övezve, kb. 200 méternyi magaslati völgykatlanban fekszik. A Zala folyó fürdésre alkalmas, öt perenyire folyik a községtől, partján kabinok vannak felállítva. A szőlőhegyekről festői pano-

róma nyílik Rezi, Sümeg, Szigliget, Csobánca, Tátika dicsőmulta váraira, valamint a két csonkakapura. Az élelmiszer, gyümölcs, egyszerű lakás nagyon olcsó. Szőlőkúra tartására is igen alkalmas, mert nagyon sok csemegeszőlő van, úgyszintén őszi pihenőül is kellemes hely. Kimerítő felvilágosítást ad válaszbélyeg csatolása ellenében Békefy László el. isk. igazgató, Zalakoppány. Szíveskedjék megadott címen érdeklődni. Szív. üdv. Szerk.

Dr. Földesné orvosi felügyelet alatt álló »JUNO« gyógykozmetikai intézete (Budapest VI., Teréz-körút 15, I. em.) lapunk előfizetői részére május hó végéig egy teljesen ingyenes arckezelést, vagy arcápolásra vonatkozó szaktanácsot nyújt az előfizetési nyugta vagy postai szelvény felmutatása ellenében. Kérjük igen tisztelt előfizetőinket, hogy a felajánlott ingyenes tanácsot és arcápolást, ha szükségük volna rá, teljes bizalommal vegyék igénybe. Biztosíthatjuk, hogy megbízható orvos! tanácsban és a legfigyelmesebb kiszolgálásban részesülnek.

Teljes tisztelettel a szerkesztőség

YOVO

(tojásos yoghurt)

hízoló, vérképző, idegerősítő

Központi Tejszernak

főköjében és tejivóban

„Dokorné 24.“ Nagyságos Asszonyom, mélyeséges részvétellel olvastam levelét és sokat gondolkoztam problémájának olyan megoldásán, ami visszaadná elveszettnek hitt boldogságát és feléleszténi lelkében a reménység kialudt mécsesét. A szegény elborult elméjű Nietzsche jut eszembe, mikor zokogva vetette magát egy szegény gebe nyakába, hogy a durva kocsis ütlegeitől megvédje. E velőkgi ható részvétet zokog fel bennem és ha embertársaimon a sors korbácsütései zuhognak és szeretném én is úgy átkarolni őket, hogy felfogjam az ütések. Megrendítő szenvedése tovább sít bennem és jól tudom, hogy részvétem könnyeivel nem tudom meggyógyítani. Fel kell kutassam a balzsamot, ami visszaadná elsöhelyen önmagában való bizalmát és rajta keresztül boldogságát. Összetörtségén keresztül is kiéreztem leveléből, hogy: mindent vagy semmit, de megalkudni nem fog. A teljességet akarja. Oh, csodálatos női szív, amelybe a változatlan, örök érzést plántálta bele a Teremtő. Titokzatos erőd előtt a férfiember olyan értetlenül áll. És nem tudunk meghatódni, mert lenyűgöz a szegény a magunk gyarlósága miatt.

Nagyságos Asszonyom, mondja, oh mondja, miért szegénytetted, miért alázta meg a férjét, hogy gyarlóságát, esendő voltát büszke arcába odavágta? Hát nem érz, hogy ő úgy akar Ön előtt állni, mint akire a felesége rajongással, csodálattal, tisztelettel néz fel? Ó tagadni akarja, hogy olyan könnyelmű volna, mint a többi férfi. Ó a tökéletes mintaférfi, aki lépten-nyomon megbotlik, de szegyi botlását, titkolja és gyűlöli azt, aki rajtakapta és figyelemzteni rá. Mint a mevert kutya, sötét éjjel lopózik haza és nem mer sem felesége, sem hozzátartozói szemébe nézni, mert az elítéltetés bélyege égeti homlokát. Mogorván fesszük le, fejére húzza a takarót és nem tud bocsánatot kérni, mert a szegény a torkát is összeszorítja. Szívesen odaborulna felesége lábához, csak eljellejtethetné, csak meg nem történté tehetné, amiről azt hiszi, azt vallja, hogy nem is tehet, mert ő ilyen gyarlónak, tökéletlennek lett teremtve. Igérné, hogy soha többet nem fut bolygó árnyékok után, de nem is tudom, miért is szaladnak neki képzelt vágytól üze, mikor magába a tiszta napba nézhetnek. Képzelt félórak nem nyújthatják a boldogság serlegét senkinek. És ki tudja, a serlegben nemes ital talá-e, vagy olyant, amitől keserű lesz a szája. Nagyságos Asszonyom, Ön orvos felesége, kell tudja, hogy a házasságban a lelki vonzalom az az összetartó erő, amire csak egyszer talál rá az ember és nem ilyen lelkikapcsolat az, amikor egy narancshéj on elcsúszik a férfi. Az a komor arc, az a lesütött szem mind azt szeretné megértetni, hogy »lásd, szomorú vagyok, fáj, hogy megbántottalak, de bocsáss meg. Nem olyan nagy a bűnöm, mint gondold. Odaadnám egyetlen mosolyodért, megbocsátó, felém kitérülő két karodért az életem, csak bocsáss meg«. Ez van arra a felhős arcra is írva. Csak el kell tudni olvasni a vonások rejtett hieroglifákat. Egy kizárólag férfitársaságban hasonló téma felvetődött és eláru-lom Nagyságos Asszonynak, hogy a férfiak egyhangúan a feleségeikről meg-hatóan, az elismerés behódoló hangján nyilatkoztak (pedig csak férfiak voltak jelen), de bizonyos vagyok benne, hogy nem tennék, ha feleségeik minden kis hibájukért a fejüket akarnák levenni. »Légy igazságos!« volt felírva a görög igazságszolgáltatás első csarnokában. Ugyanez a felírás figyelmeztette a belépőt a második csarnokban és a harmadik ajtó föl, mely a szentélybe vezetett, ez a felírás volt olvasható: »Ne légy föltöbb igazságos!«. Nagyságos Asszony, kérem, az ön boldogsága érdekében: ne legyen jelettébb szigorú. Puha földben teremnek a legzsebb virágok, meleg, érző, meg-

Függenymodellek olcsó kiárusítása
WIEG TESTVEREK, Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 23.

bocsátó szívből a boldogság hajt ki. Nem adok Önnek tanácsot, hogy mit, miként tegyen, csak egyet kérek: hallgasson a szívére, legjobban a szíve kalauzolhatja el, ha vezetőre volna szüksége.

Barátsággal köszönti Szerk.

»Caritas.« Régi ismerősök, intim baráti viszonyban levő családok nem alkalmazkodnak etikettszerű társadalmi érintkezés paragrafusokba szedett szabályokhoz és szinte nevelésesen hat, ha egyszerű emberek a közvetlen, őszinte baráti érzés diktálta érintkezés helyett azokat utánozzák, akiket társadalmi pozíciójuk kötelez az előírt etikett-szabályok betartására. Dehogy is kötelező névestély után nyolc napra revansvacsorát adni. Hasonló családi ünnepekre való meghívással viszonzozza vagy közben is meghívhatja, anélkül, hogy az etikett szabályaihoz alkalmazkodnék. A baráti viszony iránytűje jobban eligazítja, hogy mikor lássa vendégül ismerőseit, mint akármilyen társadalmi szabály és ha erre hallgat, bizonyos, hogy nem vét az etikett paragrafusai ellen sem, mert annak letételét is ide vezethetjük vissza. Nagyságos Asszonyom, kellemebb, melegebb összeíjvetelt elgondolni sem tudok, mint olyant, melyet a jó, melegszívű emberek egymás iránti szeretete szabályokra való tekintet nélkül hoz össze.

Szív. üdv. Szerk.

„Mit tegyek“ Fáradt kis „Életke“, dehogyan gondolok én rosszat Magáról és senkiről, akinek a lelke keresi a szél, tiszta, meleg, puha boldogságot. Ezzel csak nem akarhat rosszat? A boldogság álmódói vagyunk mindannyian, vágó-dunk arany sugarába megfogózni, hogy földi életünk az égivel kapcsolatban találjon. A boldogság üzenetét halljuk a szívünk dobogásában s mint e földi élet vándorai, kik messze kerülünk el honunktól, vissza-visszavágyunk, mert nélküle élni nem tudunk. Akit a boldogság két meleg karjával nem ölel át, arranéve megszűnt a föld pompás varázsa, mert boldogság nélkül kihalt, kopár, színtelen és hangtalan e világ minden esodája és pompája mellett is. Lázás életaktivitása ezt jelenti. Ezt dübörgi bele a vakító napfénybe s az éj sötétjébe. Sóvárog a szeretet lágy, simogató szellője után. A nyári hajnal harmatában vágyik megfürödni s a természetben nyíló virágaival, trillázó fülemilével együtt dalolni az élet himnuszát. Behunyit szeme előtt a boldogság délibábja himbálódzik, de ha fölnyitja, szíve dideregve nyög az ész jégszikkái között. Szakadék tátong előtte, melynek szélén virágok nyílnak s míg kezé-

vel a virágok után kap, lába alatt sziklák töredeznek. Lelkében csak akkor halkulnak el a diszharmóniák, ha annak a kezét foghatja, aki a Maga élete ellenében a sajátját ígérte, de ha a lelküket egyévolvasztó áram megszakad, a kétségek örvényei húzzák, amelybe csak azért nem szédült még bele, mert hitének őrző angyalai védeleg állanak mellette. Ma még könnyei fogják fel titkát, ma még eltitkolhatja kínzó kétségeit. Ma még hinnie kell, hogy szívének virágai frissen, üdén illatoznak és nem hervadnak el addig, míg minden biztosítva lesz, hogy megkezdhesék a családi fészek felépítését. A kétkedések napjai hasonlatosak az árvíz mindent elöntő rombolásához. Rohanó árja csapkodja, töri, zúzza a szív és az ész kimagasló sziklát s ha egy parányi rést talál, ha meginog talajunk, magával ránt az örvénybe. Nem engedhetjük, hogy a sötétben morajló vizek ledönthesék hitünk oltárát és megsemmisítsék, halálba üzzék szívünket. Amiért a ma nem tudja megoldani a maga problémáját, nincs jogunk a holnaptól megtagadni a megoldás lehetőségét. Ha nem tudánk hinni a lelkünkben rajzó érzéseknek, ha kételkednénk az egész világot életre hívó teremtető erő mindent legyőző hatalmában: megérdemelnök, hogy kishitűek módjára elveszünk. El kell hessegszünk az életünk fölött lebegő vihar vijjogó mada-

Kijöttem a Kazinczy-utcából a Rákóczi-út 26

szám alá. - E nagyforgalmú helyen kedvező házbérrel még jobban megvalósíthatom régi elvemet:

„Nagy forgalom, kevés haszon!“

Ezen alkalomból ritka vásárlási lehetőséget nyújtok az alanti márkás árukból:

- 4000 pár „Diana“ harisnya 2•40
ezüstmárka Agfa Travis műselyemből.....
- 4000 pár „Árvalányhaj“ 1•98
Nor coc gyártmány, aranymárka, bevált minőség
- 4000 pár „Viskosa“ harisnya 1•38
hibátlan, divatszínben
- Hernyőselyem harisnya 5•
finom, vékony, hibátlan
- Gyermek magas zokni 50 fill.
fehér, szürke, drapp színben, 3. szám, számonként 10 fillér emelkedéssel
- Férfizokni 68 fill.
selymezett
- Férfizokni 98 fill.
finom cérnából, szolid minták
- Férfizokni 1•36
síma fazon, sodrott cérnából.....
- Férfi „Derby“ rövidharisnya 1•70
finom, rovátkás kötés
- Magas férfiharisnya 1•60
szolid minták, tartós anyagból.....
- Magas férfiharisnya 2•40
finom sodrott cérnából, szolid minták.....
- Prima mosóbörkesztyű 4•-
fehér színben
- „Gazella“ női bőrkesztyű 4•90
szürke, drapp, barna színben
- „Gazella“ férfibörkesztyű 5•90
szürke színben
- Finom női cérnakesztyű 98 fill.
kis számok

Finom költőtáruk, fürdőruhák, gyermektrikók nagy választékban a nálam megszokott alacsony árakon!

Ezen áruk csakis Rákóczi-út 26. sz. üzletemben kaphatók

HEILIG HARISNYAHÁZ RÁKÓCZI-ÚT 26

rád és a derült ég kékjéből reánk sugárzó üzenet elébe tárjuk ki két karunkat, fordítsuk felé mosolygó arcunkat, hogy áthassa lényünket a boldogság napfényben, levegőben és az élő világban mindenütt szétfolyó árama. Elhiszi-e nekem, hogy örömmel, boldogságra hivatunk el, amely örömmel és boldogságnak Maga is részese lesz...

Szív. üdv. Szerk

PARÁD

fészek gyulladás, izzadmányok stb.)

gyógyfürdő, arzén- és vastartalmú természetes ásványforrása. **Szénasavas fürdők, vizgyógyintézet.** Kiváló eredménnyel gyógyítja a női ivarszervek különféle megbetegedéseit. (Magtalanság, a méh idült lobja, petefészek gyulladás, izzadmányok stb.) Előidényben május 14-től június 25-ig 25 százalék,

köztisztviselőknek 50% engedmény.

A fürdő iránt mutatkozó nagy érdeklődés miatt szobát ajánlatos előre rendelni. Prospektus és bármilyen felvilágosítást készséggel ad a fürdőigazgatóság **PARÁDFÜRDŐ.** Telefon: Parád 1.

Mérsékelt vendégliói árak!

Penzió és menürendszer

»Cs. Margot«. Örülök annak a kedves és jurcsa dogolgnak, hogy soha nem látam Magát és Maga mégis úgy ír nekem, mintha régi, bizalmas ismerőse volnék, akinek keresetlenül meggyónja hibáit. Az idegenek előtt magára erőszakolt jegyelem, póz mind levette: egyszerűen, bünbánóan, lehajtott fejjel áll előttem, mint aki bizonyos, hogyha én megfogom a kezét és megmutatom, merre menjen, többé nem fog heves, türelmetlen, ideges, nyers lenni. Gyarlóságok ezek, kedves gyermekem, de olyan gyarlóságok, melyek bánatot, fájdalomt okoznak és sebeket ütnek azon, aki legközelebb áll Magához. Beismeri, hogy társaságban ellenőrizni magát és nem történhetik meg, hogy a hibák kitörjenek. Tud uralkodni magán és tud mindenkihez kedves, nyájás lenni, csak otthonában szabadulnak fel a gonoszság dzsinjei és törnek, zúznak, rombolnak, míg a megbánás patakzó könyvei visszaüzik a rossz szellem kiszabadult légiót. De ekkor már késő, mert hozzátartozói lelkileg megsebezten szenvednek és ha el is fogadják mentségül idegességét, beteges türelmetlenségét, lobbanékonyágát, mégis csak sajog a töviske karcoldása, ha felületet is ért. Kategorikusan hozzá kell fogjon önmaga megrendszabályozásához, mert aki idegenek társaságában fejelemzni tudja idegességét, türelmetlenségét, annak otthonában, hozzátartozói körében sem okozhat nehézséget, hogy tapintatos, fejelemzett, ki-

egyensúlyozott legyen. Hogy nem betegségből származnak a jólismert jellemi hibák, az abból is megállapítható, hogy csak közvetlen hozzátartozói körében ingerült és amint idegenek közé kerül, e hibákat legyűri. Legyen olyan szigorú bíró akkor is, mikor nem tart idegenek kritikájától és ha észleli magán, hogy újból visszaesik, alkalmazzon hangjára hangfogót, hogy csendes, pianóra halkuljon kitérőse. Csak akkor élhet kiegyensúlyozott, harmonikus, szép életet hozzátartozói körében önmagával éledgetten, ha e felburjánzott jellemi hibákat, gyöngegségeket igyekszik komolyan, kultúr-emberhez méltóan leküzdeni. Ami sikerül idegenek jelenlétében, annak sikerülni kell otthon, családja körében is. Tegye föl magában, hogy az első türelmetlen fellobbanását, mielőtt még kitörhetne, visszafojtja és inkább szorítsa össze fogait, minthogy hangos, tapintatlan hangok hagyhassák el száját. Mikor lecsillapul idegessége, megkönnyebbülten lélekliz fel és boldog lesz, hogy legyőzte önmagát és nem bántotta meg a szívéhez legközelebb állókat. Gondolja csak meg, nem előbbvaló-e családja iránt lenni jónak, hálásnak, fejelemesnek, kíméletesnek, tapintatosnak, szolgálatrakésznek, mint egy teljesen idegennel szemben, aki feltétlenül a legmesszebbmenő udvariasságot várhatja el, de a szeretet és hála elsősorban azokat illeti, akiknek szívével összeforrott az élete. Nem is tudom, hogyan távolodhatott el a türelmetlenség szírtes, bogáncsos útján ilyen messzire övétől. Gondol-e néha arra, hogy zűleire a szívökkel párnázták ki bölcsőjét és ha kis életét betegség támadta meg, az ő szívük hullott a Mindenható élébe fájdalmasan görcsös vonaglással, hogy tartsa meg, őrizze meg a nekik ajándékozott gyermekeket. Ha a kis erőtlen lábak bizonytalan tipegéssel elindultak: a tenyerüket tartották élébe, hogy el ne essék, meg ne üsse magát. És most, mikor már önállóan, öntudatosan, büszkén hordja magasan a fejét, most is, tudja meg, azoknak a gondolatára lép a lába, akik mindenhova elkísérik, láthatatlan lelkük szikfalával veszik körül, hogy semmiféle bánatolom ne férjen hozzá. És Maga, kedves gyermekem, rideg önzéssel, — szinte félek erősebb jelzőt használni, — tördeli, csorbítja a határtalan szülői szeretet kristálybástyáját. Lehet, hogy éppen egy letör-

delt szótánk sebezte meg a lelkét és az önvád hangja felsikoltott olyan sikoltással, melynek visszhangja elért hozzám. Erre a visszhangra válaszolok én és kérem, engedje meg, hogy higgyem, mielőtt még nem késő, jóvátérsi hibáit és vigyázni fog, hogy szavaival se üssön sebeket. Hiszen szóval is halálisan sebezhetünk. A szavak jelentősége izeszően megnövekszik, ha nem szűrjük át a lélek kritikáján. Fogadjon meg nekem, hogy ezután minden szót, amit ki akar mondani, előbb átgondol s csak akkor alakulhat át hallható gondolattá: szavakká, ha belső bírója nem tiltakozik ellene. Ugy-e megtörzi barátságát továbbra is irántunk?

Szív. üdv. Szerk.

WESSELÉNYI ISTVÁN DR.-nak, a kiváló fiatal magyar dalszerzőnek a rádióból is ismert »Fehér kis kezede« című és még 11 szebbnél-sezbb új nótáját tartalmazó második nótáskönyve most jelent meg. A nóták közül Kőszegi Teréz, Palló Imre, Laurisín Lajos, Kalmár Pál, Szedő Miklós, Szigei S. Sándor és még számos neves művész szokott énekelni. Horváth Gyula, Bura Sándor, Rác Béla, Kurina Simi és más híres primások pedig játszani. A nótáskönyv megrendelhető a szerzőnél: Budapest, X., Pongrác-út 17, földszint 1. Ára kottával együtt csak egy pengő.

»L. Jánosné, Vulkan«. A kivánt monogrammatok mellékletünkön csak 3—4 hónap múlva közölhetjük. Addig is szíves türelmet kérjük, miután a mellékletet előre kell elkészíttetni. Sürgős esetben külön is megküldhetjük, mikor is monogrammonként 20 fillért és a portódíjat kérjük beküldeni.

Szív. üdv. Szerk.

Reméljük, hogy Romániában és Csehszlovákiában lakó előfizetőinknek is kedves, szórakoztató olvasmányt nyujt lapunk és most, mikor már elfogulatlan véleményt alkothattak, engedjék meg, hogy arra kérjük, sziveskedjenek ismerőseik fejelemt lapunkra felhívni, hogy ottan lakó barátaink számát növelhessük. Köszönettel vesszük ismerőseik címének megküldését, hogy mutatóvászámunkkal oda is bekopogtassunk, ahol még nem ismerik. Sok köszönettel és meleg üdvözzelletel köszöntjük kedves előfizetőinket.

Szerk.

»N. Böske 21.« A beküldött írása analízisáért elfelejtett 2 pengő értékű postabélyeget mellékelni. Addig pedig nem juttathatjuk el írását grafológusunkhoz. Várjuk, hogy utólag küldje be.

Szív. üdv. Szerk.

Felhívjuk kedves előfizetőink fejelemt Heilig harisnyaház szenzációsan olesó árakat tartalmazó hirdetésére. A cég üzletét áthelyezte Rákóczi-út 26. szám alá, hogy árúit az olesóbb lakbérrel még jutányosabbá tegye. A Heilig harisnyaház kiváló minőségű cikkei kedves olvasóink már ismerik és jövő-

PAPLAN!

kedvezményes árban kizárólag e lap előfizetői részére:

Egyszerű paplan glottal behúzza

Pengő 20.—

Finom paplan szatennal behúzza

Pengő 35.—

Brokát glott paplan díszes

Pengő 45.—

Összes á g y n e m ű - cikkek, matracok javítása és készítése

Smarz Károly

paplanos mester

Budapest, VIII., Ór-utca 3.

(a Baross-utcai templom mellett)

ben is bizalommal kereshetik fel, hogy olen sön, jó árut vásároljanak.

„Jutasi kislányok” jelígre szeretettel küldöm a »Maya« című operettből a következő dalt :

»De nem erről van most szó, könyörgöm !
A szíve, mint a börtön, előttem oly bezárt.

A mennyben járok én s ön a földön,
E dallal tán bedöntöm a börtön kapu-ját !

Refr. :

Szívem, ezt a dalt szívemből téptem én,
de majd szíven talál,

My sweetheart,

Várom, hogy felelj, e valcer vallomás,
amely igenre vár,

My sweetheart.

Nyisd ki hát a szíved jégfalát

És bocssád be szívem szép dalát.

Szívem, ezt a dalt szívemből téptem én,
de majd szíven talál,

My sweetheart !

Valóban megható és csinos dal,

De, sajnos, tilos dal, ha hozzám énekel.

Veszhangra nem talál itt az ének,

De annyit megígérek, hogy nem felejtem el.»

Harmat Imre szövege, Fényes Szabolcs zenéje. Megjelent a Rózsavölgyi és Társa cég kiadásában.

Szív. üdv. »Pestszentlőrinc 144/3

„Húszéves.” A mult hó 10-i számunkban »Vitézi asszonynak« jelígre megüzentem véleményem. Az említett szerrel való próbálkozást mégsem ajánlom, mert esetleg elpusztítja a hajhagymákat és nem kívánt kopaszodás, hajbetegség állhat elő. Más módja is van a hajritkításnak. Elmegy a fodrászhoz és kiritkíttatja a haját. Tagadhatatlanul igaz van, hogy az egész fejét befödő kontyra ma kalapot nem talál és természetes, ha egy fiatal leány hasonló akar lenni a többi fiatal leányokhoz. Szüleinek feltétlenül igazuk van, hogy a gyermeknek első kötelessége az engedelmesség, azonban a szülőknek is alkalmazkodniuk kell a mai kor követelményeire, divatjához, fejlődéséhez. Ha a gazdaságban gépekkel dolgoztatunk és lakásunkból nem az elmúlt 40—50 év lanyha levegője, hanem a ma lükte-tése árad és berendezésében itt is, ott is a modern bútorok hódításáról győzdünk meg, akkor ennek az egészséges, higiénikus rövid hajnak is abszolutiot kell adjunk. A rövid haj más nem divathóbort, hanem praktikusságával győzött és győzött meg kedves szüleinél konzervatívabb és elveikhez maka-sab-bul ragaszkodó férjeket, szülőket, sőt nagyszülőket is. Semmi mást nem hozok fel mellette, csak a háj tisztántartásának könnyűségét és más minden érvet felsorakoztattam, amellyel nem lehet szembehelyezkedni. Ha csak a divat éltetné, én volnék legádázabb ellensége és én volnék az, aki ellentmondanék

szándékának. De mert túl vagyunk azon, hogy a divat még egyszer egészségtelen soppokat és elgondolni is rettenetes parókiákat merészelnék hölgyeink fejére tétetni, nem lehetünk ellensége a rövid hajnak, ha önmagunkkal szemben elfogulatlanok és tárgyilagosak vagyunk. Sőt merek merészebb kijelentést is tenni és elárulom, hogy mindig hittem a nők praktikus érzékében, ha a divat számtalan hóbortja ellene is szól, mert láthattuk, hogy a hóbortok élete mindig rövid ideig tartott és a praktikusság átalakította, átgyúrta a maga okos céljainak megfelelően, vagy teljesen le-törtörte az élet színpadáról. A rövid haj már régen nem divat, hanem a mai rohanó élethez hozzá asszimilálódott szükségesség. Minden, ami a divatot szolgálja csak, rövid szezon után megszűnik. Erről győzze meg szüleit s mintahogy nővére rövid haja ellen nincs kifogásuk, úgy Magának is megengedik, hogy levágathassa és megsza-baduljon alkalmatlan terhétől.

Szív. üdv. Szerk.

„Mindig vidám.” Örüljön, hogy nincs problémája, nem ismeri a szomorúságot, nem tudja mi a bánat, mindig örülhet, mindig vidám lehet. Szív-ből kívánom, hogy soha ne legyenek nyugtalanító kérdései és semmiféle bánat ne kavarja föl meseszerű nyugalmát. Irását, illetve betűinek formáit sok gyakorlattal megjavíthatja. A betűk szabályos vonalait be kell tartsa, hogy eredményt érjen el. Naponta legalább két órát írjon és ez a vágya is teljesül.

Szív. üdv. Szerk.

„Böbe” jelígre szeretettel küldöm a kért dálnak szövegét :

»Egyszer egy szép asszony tört az életembe,

Aki megtanított csókra, szerelemre.
Pompás dalokat szőtt lelkem fátyolából,
De egyszer csak megunt s eldobott magától.

Szeszélyes kedvében lelkem összetpte
És én mégsem tudom megátkozni érte,
Könny lepi az arcom, ha leszáll az alkony,

Mégse kelt nekem más, csak az az egy asszony,

Az a drága, kicsi, kőkényszemű asszony.

Nem mondom, azóta öleltem már mást is,
Vártam már reszketve új virágnylást is.
Pislogott szívembe új szerelmek méese,
De azt az egy tüzet nem pótolja mégse.
Idvezitő, forró, égígérő láng volt,
Perzselő és émsztett, világított, lángolt.
S mielőtt belepne éltetmet az alkony,
Csak egyszer csókoijon meg az az asszony,

Az a drága, kicsi, kőkényszemű asszony.»

Szív. üdv. »Pestszentlőrinc 144/3

»Asszony-barátnők.« Kellemetlenség sorozata származik félreértésből, vagy túlzott sértődöttségből, indokolatlan érzékenykedésből. Nagyságos Assz-

Tavaszi kabátjaim

szebbek, mint valaha és
oly olcsók, mint soha

Tavaszi kabát 35.- P
selyemmel végig bélelve..

Tavaszi kabát 45.- P
tisztla gyapju minőség,
angolos fazonok

Tavaszi kabát 60.- P
1932-es fazonok

A legkényesebb igényeknek megfelelő tavaszi kabátok, kosztümök, ruhák, bluzok, stb.

Kitűnő kosztüm- és ruhakelmék nagy választékban.

Kovácsévics Milenkó

IV., Petőfi Sándor-utca 3.,
udvarban és emeleten.

szony is e megállapítást szűrheti le a történekből. Sajnálatos, hogy barátnője nem fogadta szívesen és talán félreértette kedveskedő és barátnők között szokásos szándékát. Pedig olyan egyszerű, közvetlen, szívőblőjővő gesztus volt és mégis sértődést váltott ki. A technika fejlődése folytán a tengerentúli világgrészen lakó ember szavakba, zenébe öntött gondolatát a rádió közvetítésével halljuk, átvesszük, megértjük, élvezzük ; de örök titok marad a kezünket szorító legjobb barátunk gondolata is, ha nem közli velünk. Nagyságos Asszony sem tudhatta, hogy kedveskedő szándéka sértő visszautasításra talál, amit oly módon kerülhetett volna el, ha barátnőjének említette volna hogy készítményével megismertetni szeretné és küld belőle, ha szívesen fogadja. Természetesen, szabadkozás esetén a felajánlott küldemény elfogadását erőszakolni, vagy ennek dacára elküldeni nem illő. Mindkét részről előállott félreértést egymás más nem okozta, mint az, hogy egymás gondolatát nem ismerték, nem ismerhették és annak a másik hangnak, ami a szívekből van elrejtve és a lélekhez szól, barátnője nem figyelt a hangjára. Soha nem volna félreértés, nem volna sértődöttség, ha a szeretet megnyilvánulása elől nem zárnók el a szívünket és tárt ajtó fogadná legcsekélyebb ajándékát. Nagyságos Asszony kriminális helyzetében a kibontakozás lehetőségét keresi, mert úgy találja, hogy a félreértés mindkettőjük lelkéből neheztlést váltott ki, ami érthető, hiszen sértődésre, neheztelésre indokolatlanul is készek vagyunk. Bár Nagyságos Asszonynak fáj legérzeke-

nyebben baráti szándékának félreértése, mégis ajánlom, látogassa meg barátánóját és fejezze ki sajnálatát, hogy küldeménye zavart idézett elő baráti viszonyukban, mert fel sem tehető, hogy sérteni akart volna. Ne méltóztassék úgy gondolni, hogy ajánlatom megalázó lehet Önre, kinek közvetlensége, baráti szándéka félre lett értve, hanem tudatában annak a tisztá, minden mellékgondolattól mentes baráti érzésnek, mellyel viseltetik az illető iránt, sugallja nekem, hogy mindkettőjük mélyebb, igazabb szeretetében bízva, megvalósíthatónak találgom elgondolásomat. Nem hiszem, hogy jelentéktelen semmiség elszakíthat két embert, akiket baráti kapocs fűzött egymáshoz, főleg akkor, ha egyik is, másik is beismeri, hogy félreértés történt és mindketten igyekeznek áthidalni a kettőjük között támadt szakadékot. Ha tudunk nyíltan, őszintén szembe nézni barátainkkal, mindent rendbe lehet hozni, minden rendbe jön. Szív. üdv. Szerk.

„Jutasi kislányok“ jeligere szeretettel küldöm a kért dalnak a szövegét:

»Fölragyog a népes utca, újra itt a nyár,
Nagysoká jött s hamar elmúlt, Istenem
be kár,
Hosszú téli éjszakákon erre vártam én,
S most, hogy itt van, beléreszket szívem
a szegény.

Refr. :

Jársz-e még Budára alkonyatkor?
Kedved-e még az orgonát?
Vár-e rád valaki esti hatkor,
Csókra nyujtja-e a homlokát?
Hazafelé búcsúztok-e hosszan?
Míg a másik forrón ölel át...
Jársz-e még Budára alkonyatkor?
Kedved-e még az orgonát?

Úgy járok a napsütésben, mint egy
idegen,
Szólnak hozzám, végignézek rajtok
hidegen.

Nem kell nékem senkifia, jó így egyedül.
A szívemben egy bús emlék halkán hegedül. : (R.)

Olyan a szív, mint egy piciny, gyöngye
falevél,

A legelső viharban lehull, tönkremérn.
Álmodozva fekszik, aztán bevonja a
sár,

És még ott is mindent visszavár. (R.)
Somlyó Zoltán verse, Kovács Károly
zenéje. Kottája megjelent Nádor Kál
mán kiadásában.

Szív. üdv. »Pestszentlőrinc 144/3«

»Egy békési asszony«. A kért kaszinó-
tojás receptjét küldjük: Főtt kemény
tojásokat hosszában kettévágunk. Sárgá-
ját kivesszük és szitára helyezzük.
Minden 5 tojáshoz egy lehámozott zsem-
lye belsejét tejből áztatunk, a tejet
belőle kinyomkodjuk, azután szintén
a szitára tesszük s finomra vágott ke-
vés vöröshagyma hozzáadásával min-
den 5 tojáshoz számítva egy evőkanál
francia mustárral, kevés sóval és cukor-
ral átpaszirozzuk. Most e masszát a
szitáról lekavarjuk, edénybe tesszük,
ahol finomra vágott metélőhagymával
jól összekeverjük, ízesítjük s vele a
tojásokat megtöltjük. Üvegtálra úgy
tálatjuk, hogy a tála kész francia-
salátát tesszünk, ráhelyezzük a félbe-
vágott töltött tojásokat, még pedig
úgy, hogy a megtöltött részük legyen
lefelé. Rendesen több személyre csinál-
juk, üveg- vagy porcellántálban ké-
szítjük el, tartármártással átvonjuk,
minden tojás tetejét kaviárral díszítjük
és fejcsalátával, céklával körítjük.
Mayonnaise-mártás: 4 tojás sárgájá-
hoz negyedliter táblaolajat, egy citrom
levét, kis sót, kevés cukrot veszünk,
a tojássárgáját habverővel porcellán-
tálban jól elkeverjük, folytonos keverés
közben az olajat eleinte cseppenként
öntögetjük bele. Amikor már sűrűsödni
kezd, citromlével hígítjuk. Utóbb az
olajat gyorsabban lehet önteni, csak
arra kell vigyázni, hogy össze ne fusson.
Az egy citrom levét keverés közben
felhasználjuk, a végén kellően megszó-
zunk és kevés cukorral ízesítjük. Ebből
jó kemény mayonnaiseit nyerünk, adunk
bele felvert tejszínhabot.

»Bözsike.« Szeretettel küldöm a kért
dalokat. Margit

Nélkülem nem lesz soha boldog!
Rég volt, mikor még szíve az enyém volt,
Várt rám szerelmes, forró éjszakán.
Hívtott a maga érző szíve, drágám!
Felgyúlt szerelmünk csókos hajnalán.

Refr. :

Nélkülem nem lesz soha boldog!
Hiába reméli már!
Ha szíve szavára sose hallgatott,
Szerelmet hiába vár!
Pedig a szemé villanása
Valaha szívemre hullt,
De annak a tűznek varázsa már
Ahogy felgyúlt, úgy elmult!
Nélkülem nem lesz soha boldog,
Hiába reméli már!
Nem tudott szeretni,
Ne tudjon feledni,
Ne tudjon ölelni már!

Némán pihen a falon gitárom,
Rég volt, amikor felzengett szegény,
Én már szívemet soha ki nem tárom,
Árván, örökké ezt dalolom én:

Refr.

BALATONFENYVESEN
villatellék, pályaudvarnál, 60 havi
részletre. ~ Prospektust küld:
SZABÓ ANTAL, NAGYKANIZSA

Grafológia

Íránt érdeklődő kedves olvasóinkat
tisztelettel értesítjük, hogy a
nagy számban érkezett és elem-
zésre váró levelekre való tekintet-
tel a rovat vezetője, akinek idejét
teljes mértékben lefoglalja az elemzés
és megválaszolás, a jövőben
csak azoknak állhat rendelkezés-
re, akik a levélhez 2 P
értékű postabélyeget csatolnak.

»Grafológia, külföldi.« Finom, érze-
mes lélek, választékos modor, szere-
telő egyéniség. Lelkes és lelkesedő.
Különösen a szellemi szépségektől van
elragadtatva. Van fantáziája s ezért a
kicsinyességek nem befolyásolják, sem
előítéletek nem feszélyezik. Nyíltszavú,
barátságos, érdeklődő, de távol a köz-
napi kíváncsiságból. Akaraterejével
nincs arányban a kiviteli képessége,
másszóval: kevesebbet produkál, mint
amennyit szeretne. Igaz viszont, hogy
be is éri a kevesebb. Munkakedvelő,
lelkismeretes, de mindenképpen rajongó
természetű.

»Menyasszony«, Kispest. Minthogy a
völegényének elemzésre szánt sorait,
amelyekre hivatkozott, vagy kifejtette
a levélből, vagy másképpen kálldotak el,
arra kérjük, hogy pótlóan sziveskedjék
beküldeni. Levélben fogunk rá vála-
szolni, hogy a közlésre ne kelljen hosz-
szabb ideig várnia. Addig is az ön ked-
ves sorait analizáljuk. Rendkívül nőies,
a szónak eszményi értelmében. Erényei
és hibái ebből az adottságból erednek.
Kissé félénk természetű, sőt olykor
szorongó érzései is vannak, ami bizonyos
fokú leánykori idegesség jele. Kis dol-
gok felbosszantják, néha egészen a
könnyezésig, míg életbevágó kérdések-
ben megfontolt, higgadt és tisztánlátó.
Emberismerete nincs teljesen kifejldve.
Mellékes szempontok könnyen meg-
tévesztik. Hiúsága a normális mértéket
nem haladja túl. Ellentállóképességét
jelentéktelen dolgokra pazarolja. Lelke
zsongó, kialakulatlan vagyálkál van
tele. Társaságban meglehetősen zava-
rodott, — ez azonban rövidesen el-
múlik. Gyöngéd érzésű, otthonát sze-
rető, folytonos munkával pepecselő.
Kicsit komolykodó. Többet kell mosoly-
gognia.

Felelős szerkesztő, kiadó és tulajdonos:
KERTÉSZ BÉLA
Szerkesztő: tordai BÖJTHE ETELKA
Ügyvezető igazgató: BARTHA ISTVÁN
Kéziratokat nem adunk vissza

CZIGÁNY ADÉL VIRÁGKERESKEDÉSEI

BUDAPEST, VI., TERÉZ-KÖRUT 60.

TEL.: AUT. 150-70 ~ VI., ANDRÁSSY-
ÚT 50. ~ TEL.: AUT. 224-15 ~ ÚJPEST,
ÁRPÁD-ÚT 67. ~ TELEFON: 956-47

**Koszorú és
csokorkötészet**

**Estélyek, bálók díszít-
ését vállalom**

**Délszaki növények
kölcsonzása**

**Az ország legnagyobb
növénylerakata!**

A KIADÓHIVATAL PÓSTÁJA

Tisztelettel kérjük mélyen tisztelt előfizetőinket, sziveskedjenek ezen rovattunkat figyelemmel kíséreni, mert kiadóhivatali ügyekben hozzáink forduló előfizetőinknek íté válasszonok. Ha valaki jelégére kívánja a feleletet, úgy annak szives közléstét kérjük.

Tisztelettel közöljük cseh-szlovákiai előfizetőinkkel, hogy pénzküldeményeiket sziveskedjenek a 37.464. számú prágai postatakarék-pénztári befizetési lapon Bankový dom Fránki a Spol., Komenského ulicé Cséki esomptani banky a uverného ustavu v Prahé Bratislava címre küldeni. M. U. L. Abonnement megiegyzéssel

Romániai előfizetőink továbbra is megbízottunk címére sziveskedjenek küldeni: Török János. Baciu 456. Posta Turches. Jud Brasov. az előfizetési díjat, annak megelőzésével, hogy a küldött összeg lapunk előfizetési díjával szójal.

Kérjük igen tisztelt előfizetőinket, sziveskedjenek a csekk- vagy utalványszelvényen az összeg rendeltetését feltüntetni, mert ezzel esetleges tévedésekkel járó kellemetlenségektől menthették meg magukat.

Dr. F. Cs. L., Dombóvár. Miliógarnitura-ajándékunkat.

K. K.-né, Tápiógyörgye. A szerzett előfizető után millió ajándékunk halánk jeléül elküldöttük. A közlési címre mutatványszámunkat elküldtük. A kért lapszámot sajnos nem áll módunkban megküldeni, mivel abból teljesen kifogytunk.

L. A.-né, Budapest. A lejárt mult év december 1-én volt, az azóta beküldött 12.— pengővel b. előfizetése június 1-ig van rendezve.

F. Erzsébet, Baracska. Miliógarnitura-ajándékunkat.

A. Sándor, Szabás. 1931. évi bekötési táblánk kapható. Mindekt félét tábla ára 5.— pengő. Kérjük ezen összeget előzetesen beküldeni, az összeg rendeltetését feltüntetni, hogy elküldhessük.

B. Magda, Mikospusztá, H. Béla, Miskolc. Szives türelmet kérjük, elküldjük.

Sz. B.-né Szekesfehérvár, T. J.-né Szombathely, özv. M.-né K. V. Tépe, B. V.-né Vajszló dr. L. I.-né Kálmáncsa, F. E.-né Nagybanya, Sz. Ily Vág, K. G.-né Diósz, Sz. D.-né Uzina-Dobresti, P. L.-né Budapest, Sz. L.-né Pálfa, Sch. K.-né Somorja, özv. J. D.-né Alsópárhok, V. Gv.-né Pécs, P. Erzsébet Hoász. Elküldtük

N. P.-né, Vásárosmiske. Még 4 pengő átutalást kérjük és ajándékunkat azonnal küldjük.

J. J.-né, Szeged. Kérjük szives közlést, hogy kit méltóztatott lapunk részére megnyerni, mert ajándékunkat szeretnők megküldeni szives fáradozásáért.

F. S.-né, Cziriborogád. Ajándékunk a második félét díj befizetése után esedékes. Kérjük szives türelmet.

K. József, Komló. Nb. előfizetése csak június 1-ig van rendezve. Visszamenőleges hatállyal van bír.

T. L.-né, Dudar. Nr. értesítést késon kapunk, mert akkor már ajándékunk elment.

H. D.-né, Buzsák. Nb. előfizetése június 1-ig van rendezve.

Dr. M. M.-né, Debrecen. Nem értük nb. sorait. Ajándékunk még nem esedékes, millió-ajándékunk pedig csakis előfizetészszerzés után adjuk. Kérjük szives felvilágosítást.

K. J.-né, Tokaj. Nb. előfizetése június 1-ig van rendezve. Kérését teljesítettük.

M. F.-né, Baja. Nb. előfizetése november 1-ig van rendezve. Az első félére is novemberben történt előfizetés.

Református Leányegyesület, Kaba. Kérését sajnos nem teljesíthetjük, a kért lapszámól teljesen kifogytunk.

K. Mária, Kaposvár. Még 6 pengő befizetése szükséges ahhoz, hogy párnaajándékunkat elküldhessük.

P. Róza, Mezőtur. Még 8 pengő befizetése szükséges ajándékunk megküldéséhez. Kérjük szives türelmet rövid ideig, amint elkészül elküldjük.

K. M.-né, Eger. Ajándékunk az évi díj befizetése után esedékes. Még 8 pengő átutalása után miliógarnitura-ajándékunkat elküldjük.

H. Antal, Soroksár. A második félét díj átutalása után esedékes. Szives türelmet kérjük.

P. P.-né, Diósgyőr-Vasgyár. Sajnálattunkra kérését nem tudtuk teljesíteni, mivel januártól a lapokból már kifogytunk.

Dr. G. S.-né, Cehul Silyvaniei. 50 lei portóköltség szives átutalást kérjük, hogy ajándékunkat elküldhessük.

G. IDA, PECS. Teljesen átérezük b. levelében írottakat és megértjük, ha nem tudja valaki az előír meg postára tenni a havi 2 pengős előfizetési díjat. Ilyen esetben méltóztatásuk bennünket egy egyszerű levelezőlapon értesíteni és mi készséggel küldjük továbbra is lapunkat. Sőt nagyon szivesen várunk a következő hó elejéig is. Ebben az esetben kérjük az elmaradt és következő havi díj fejében 4 pengő beküldeni. Méltóztatásuk megérteni a mi helyzetünket is. A havi részletfizetés bevezetésekor oly munkatöbblet zúdult nyakunkra, hogy részben személyzetsszaporítással, de főként munkaidőmeghosszabbítással tudunk vele megbirkózni. De nem sajnalk sem időt, sem fáradságot, szivesen vállaltuk a több munkát, a több kiadást, csakhogy előfizetőink a nehéz idők dacára is hozzájárthassanak lapunkhoz. Azért kérjük, méltánvöljia áldozatkészségüket és legyen velünk szemben is olyan megértéssel, mint amilyen igaz lelkiismerettel és szível szolgálunk ki mindenkit. Jövöben, hogy ezzel is tanjelvért adjuk előkezenységünknek, a havonkénti előfizetőinknek a 10-i számot is elküldjük és várunk a pénz beérkezése 15-éig. Kérjük, hozzájáruljunk ezzel az előfizetés kényvelmes megújításához és nekünk is módunkban lesz minden kockázat nélkül küldhetni 20-i számkat.

Sz. Margit, Felsőfüződ. Elküldtük, Igen.
B. Ancl, Siófok. Elküldtük. Még 12 pengő átutalása szükséges, hogy nb. előfizetése 1933 április 1-ig nyerjen rendezést. Ajándékunkat április 6-án küldtük el.

Dr. L. P.-né, Gara. Nagyságos Asszony mindössze 15 pengő fizetett, még 8 pengő szives beküldését kérjük és azonnal küldjük retikül-ajándékunkat.

Dr. D.-né, H. Etus, Csikszereda. 1931. évi első és második félét bekötési táblánk ára a postaportával együtt 195 lei. Ezen összeg átutalása után azonnal küldjük táblánkat. A kért számat pótoltuk.

Sch. F.-né, Szözliget. D. K.-né úrhölgy részére azonnal megküldjük ajándékunkat amint Nagyságos Asszony előfizetést félére rendezte. Párnaajándékunkat előjegyzésbe vettük és amint esedékes lesz elküldjük.

Cs. Mária, Sátoraljaújhely. Nb. előfizetése június 1-ig van kiegyenlítve.

Dr. K. I.-né, Esztergom. K. M. úrhölgy után párnaajándékunkat elküldtük. Retikül-ajándékunk az évi díj rendezése után esedékes.

Özv. dr. S. T.-né, Pápa. Miliógarnitura ajándékunkat küldhetjük meg.

E. Ö.-né, Zalaegerszeg. Párnaajándékunkat elküldtük.

Z. Erzsébet, Toponár. A kért hiányzó számokat elküldtük.

K. S.-né, Decs. Eddig 20 pengő kapunk, még 4 pengő átutalása szükséges ahhoz, hogy ajándékunkat elküldhessük.

Özv. M. Ö.-né, Szombathely. F. J.-né úrhölgy előfizetését még nem rendezte, amint ez megtörtént, ajándékunkat azonnal küldjük.

Dr. F. S.-né, Vészto. Kérjük szives választ: hogy lapunk részére kit méltóztatott meg nyerni, hogy ajándékunkat elküldhessük.

S. Gy.-né, Zánka. A címváltozást könyveinken keresztülvezettük. Ajándékunkat elküldtük.

Cs. E.-né, Lajoskomárom. Miliógarnitura-ajándékot küldhetünk.

H. P.-né, Vaskut. Gy. M.-né, Tiszaladány. Igen.

Sch. K.-né Somorja. Zs. I.-né, Kunszentmárton. B. Jolán, Cibakháza. L. Mária, Pécs. Elküldtük.

F. Irénke, Mátraballa. K. K.-né, Nagyatád. Párnaajándékunkat elküldtük.

J. L.-né, Szarvas. Intézkedtünk, s reméljük a jövöben hasonló eset nem fog előfordulni.

Sz. J.-né, Debrecen. A kért számat pótoltuk. Tisztelettel kérjük jövöben, ha valamelyik lap számunk a rendez időre nem érkezik meg, előbb az ottani kézbesítő hivatalnál reklamálni. Mi ugyanis minden lapszámot idejében postára teszünk, tehát csakis postai kézbesítésben késétek, vagy veszhet el.

K. J.-né, Marosvásárhely. Ajándékunk az évi 900 leies előfizetési díj befizetése után esedékes és ugyanakkor portóköltség címen 50 lei külön átutalást kérjük minden esetben.

B. I.-né, Eperjes. Ajándékunk az évi 180 csekkorolás előfizetési díj befizetése után esedékes. Ajándékunk portóköltségére külön 10 csekkorolás átutalást kérjük.

B. I.-né, Gomba. Kérését teljesítettük.

Dr. K. I.-né, Nagykanizsa. Sajnos, teljesen kifogyott.

B. J.-né, Berzence. A megrendelés mult év szeptember 1-től történt. Nb. előfizetése június 1-ig van rendezve.

B. F.-né, Szentimrefalva. Még 4 pengő szives átutalást kérjük és 1932 október 1-ig lesz rendezve előfizetése és ajándékunkat is azonnal küldjük.

Ifj. F. F.-né, Budakalász. Előjegyeztük, szives türelmet kérjük.

Sz. Z.-né, Dudar. A második félét díj átutalása után retikülajándékunkat elküldjük.

W. Mária, Temesvár. Visszamenőleges hatállyal nem érvényes ajándékozási akciónk, s nevezett úrhölgy előfizetése csak negyedévre rendezte előfizetését, s így kérését nem teljesíthetjük.

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovattban közlendő hirdetés díja szavanként 10 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 20 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetési díja 1 P. Jelleges hirdetésekre érkező levelek továbbítására a hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandó át.

Csemege akadémézet 5 kg-os postaböbedőben 7-50 P-ért bérmentve, utánvétel számlit Girszt József méhész, Paks.

Női divatszalon a legutolsó dival szerint ilésesen, olcsón készit női ruhát. Jutányos feltételek mellett rövid idő alatt tökéletesen tisztaszabni, varrni, Szakvizságra előkészit. Bognárné, Budapest, VI., Vilmos császár-út 45. I. em. 1/a.

34 éves egyedülálló, jömegelelenséig intelligens úrilány házikasszszonyi, házevetőnő állást keres. Varrásához ért. Kifüő bizonyítványokkal rendelkezik. Vince Iréne, Maradt, Somogy m.

Penzói, nyugdíjasoknál, nyaralókna, udvarlónoknál családiás otthon. Duna-fürdő, tenisz, jó ellátás, napi 4 pengő. Rácalmás, Fejérm.

Családiás penzió május elejétől. A Balaton zalai partján erdős, kies vidéken. Elsőrangú ellátással, bé, négyeszeri étkezéssel. Elő- és utószobában alacsony, főszeiben igen mérsékelt árak. Nyugdíjasoknak, magánosoknak hosszabb időre is alkalmas. Családotknak legmagyobb kényvelmet nyújt. Sebestyén B. L. né Gévay Gizella, Virusztelep, Úp. Szeper.

Szerényengényű úrilány, tanítónő, nyári hónapokra, esetleg továbbra is nevelőnőnek ajánlkozék. Hirschler Adél, Sopron, Rozália-út 6.

Balatonrevülőpőn Palagyné Horváth Erzsébet panziójában négyeszeri étkezés, kényvelm, kert, könyvtár. kabinhasználat előszobában 5, főszeiben 6 pengő.

Keresek szerényengényű nemsétől perpektü beszélő tanítónő pusztára két elemista gyermekem mellé. Köszegi Béláné, Felsőseged, Somogy megye.

Német fiatal leány, varrásban járás, elmeinek gyermekek mellé bizonyítvánnyal. Helfensdorfer Luiza, Köszeg, Gyönyös-ú, 6.

Középüregő szerényengényű vendéglő szakácsnő helyet keres. Védőkre is elmegy. R. R. X. Augusztatelep, Szamos-ú, 2/a.

Pesterzsébetben Török-ú. 6. szám alatt 3 szobás lakás összes helyiséggel elköltozés miatt június 1-től olcsón kiadó.

Szerényengényű úrilány házevetőnő, vagy nevelőnő állást keres. Meghívást „Julia” jelgére kiadóba kérek.

Nyaralókat elfogadok május elejétől jó polgári kosztra, szép, tölgyes, fenyveserdő közelében levő közögeben. Portomes, özöndis erdei levő. Strand, lakásban kádfürdő.

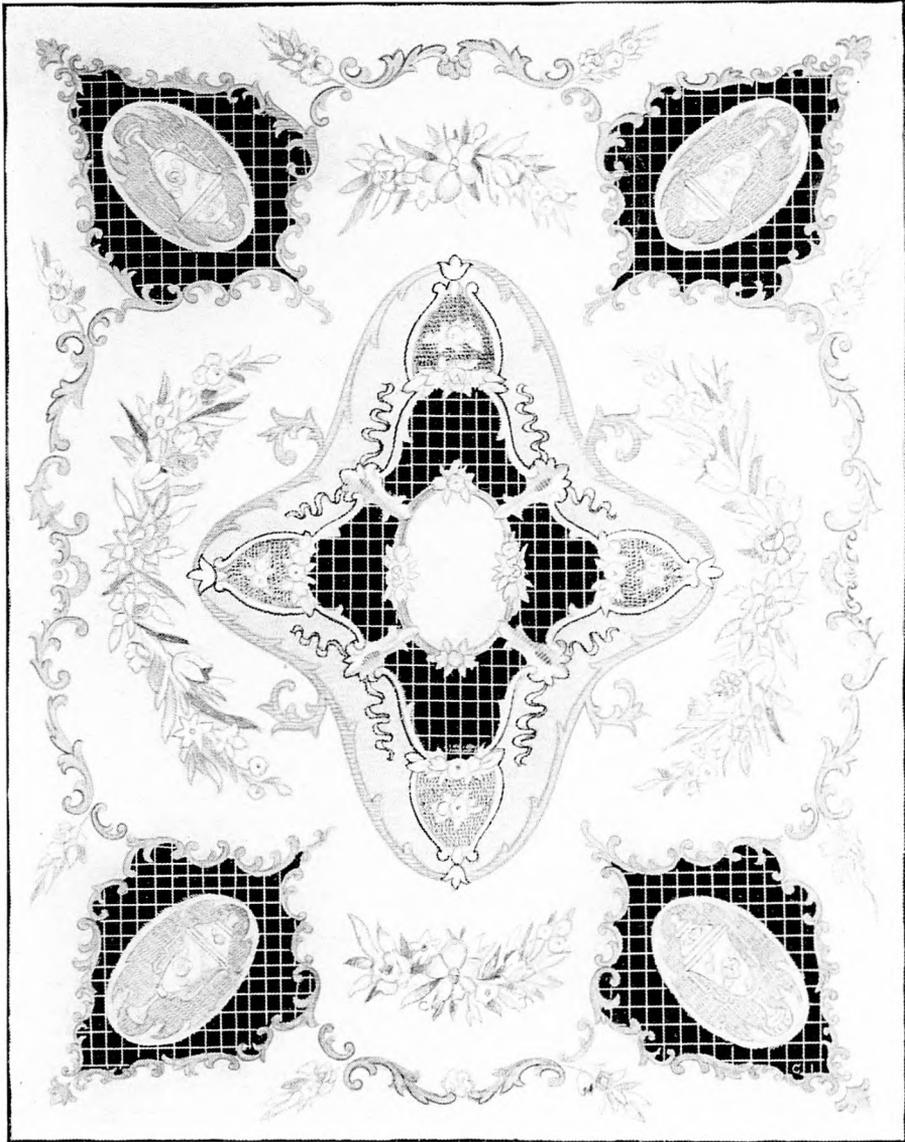
Bővebb felvilágosítást válaszbelégy ellenében ad Berkli György kámore méhésztele. Dösjenő.

Önégyváru jankarizanthémából 10 különböző színben, csomagolás-12 P. Nyári karizanthémag, teljes violamag adagia 25 fillér, Sz. Farkas Jolán, Monor, Vajda-ú, 29.

Női divatszalon legújabb divat szerint készit angol és francia ruhákat jutányos áron. Vidékre egyszeri próba, vagy mintanura után. Demacséké, Deák Ferenc-ú. 14. III. 2.

Josina műtanya 100 napsobécére csak 10 P. Josina Baromfitelep, Bana, Komárom m.

MAGYAR URIASSZÖNYGOK LAPJA

Biedermeier-szőnyeg (Erma kézimunkaház, Budapest, József-körút 11. terve)

Készíthető szöve 30-as felvetéssel. 200 × 250 cm méretben minta ára 22 P, 125 × 200 cm méretben minta ára 11.50 P. Varráshoz 150 × 220 cm méretben minta ára 7 P. Alapszíne matt-sárga, melyből szépen emelkednek ki a bronzarabeszkek és a különböző színű finom virágok.